

C. J. MAHANEY
SOVEREIGN GRACE CHURCHES

ÇARMIH
MERKEZLİ
BİR HAYAT
YAŞAMAK

YAŞAMINIZIN EN ÖNEMLİ ŞEYİ
MÜJDE OLSUN

ÇARMIH MERKEZLİ BİR
HAYAT YAŞAMAK
*YAŞAMINIZIN EN ÖNEMLİ
ŞEYİ MÜJDE OLSUN*

C.J. MAHANEY

Bu kitabın ücretsiz e-kitap haline erişmek için yukarıdaki URL'yi kullanınız veya telefonunuzla QR kodu tarayınız.

SOVEREIGN GRACE
CHURCHES

SOVEREIGN
GRACE
CHURCHES

<https://tureuro.sovereigngrace.com/home>

Çarmıh Merkezli Bir Hayat Yaşamak

Yazar: C.J. Mahaney

Özgün Adı: Living the Cross Centered Life

Çeviri Tarihi: 2023

- Özgün Özdemir (Çeviri)
- Mustafa Akıntürk (Çeviri Editörü)
- Kaan Çerçi (Çeviri Editörü, Düzelti, Dizgi & Kapak Tasarımı)
- Mark Waite (Genel Yayın Yönetmeni)

Bu, C. J. Mahaney tarafından yazılan "Living the Cross Centered Life" adlı kitabın yetkili Türkçe çevirisidir. Kitap orijinal olarak 2006 yılında Penguin Random House LLC'nin bir bölümü olan Multnomah Books tarafından İngilizce olarak yayımlanmıştır. Telif Hakkı © 2006 Sovereign Grace Kiliseleri tarafından korunmaktadır.*

Sovereign Grace Church Dayton, Ohio, bu kitabın çevirisini kolaylaştırdı.†

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'den alınmıştır. Kutsal Kitap © The Bible Society in Turkey (Kitabı Mukaddes Şirketi), The Translation Trust (Yeni Yaşam Yayınları), 2001, 2008. Tüm yayın hakları Kitabı Mukaddes Şirketi'yle Yeni Yaşam Yayınları'na aittir ve izin ile kullanılmıştır.

12 Eylül 2023

---

*This is an authorized Turkish translation of *Living the Cross Centered Life* by C. J. Mahaney, originally published in English by Multnomah Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, in 2006. Copyright © 2006 by Sovereign Grace Churches.

†Sovereign Grace Church Dayton, Ohio facilitated the translation of this book.

Nicole, Kristin, Janelle ve Chad'e
Rabbimiz sizlere, çocuklarınızla bana verdiğiniz kadar
mutluluk versin.

İÇİNDEKİLER

Giriş: Özünde

Yaşamın En Önemli Gerçeği Unutulan En Kolay Şey Olabilir..... 1

Bölüm 1: Doruk ve Anahtar Nokta

Neden Yaşamlarımızı Çarmıh Tanımlamalı 13

Bölüm 2: İlahi Düzen

Hissettiğin Şeye Karşı Gerçek Şey..... 23

Bölüm 3: Sırrı Aramak

O'nun Sevgisinin Hayranlık Uyandıran Bir Betimlemesi 37

Bölüm 4: İlahi İnkilem

Kaçınılmaz Bir Ceza ve Hasretle Beklenen Bir Kurtuluş 51

Bölüm 5: İlahi Kurtuluş

Neden Sadece İsa Mesih Bizi Kurtarabilir 59

Bölüm 6: Kâseye Dalıp Gitmek

Getsemani Şoku 69

Bölüm 7: Kalabalıktaki Birisin

Kurtarıcının Ölümündeki Payımız 79

Bölüm 8: Lanetlilerin Çılgılığı

Kurtarıcımızın Çektiği En Kötü Acı 87

Bölüm 9: Tanrı'nın Anladığı Şey

O'nun Acı Çekişimizdeki Varlığı 97

Bölüm 10: Güvence ve Sevinç

Çarmih Merkezli Yaşamın Sonuçlarından Sevinç Duymak 103

Bölüm 11: Yasacılık Kuralını Bozmak

Çarmih Sizi Performans Tuzağından Nasıl Kurtarır? 111

Bölüm 12: Mahkûmiyeti Ortadan Kaldırmak

Suçtu ve Utancı Çarmih Nasıl Yok Eder..... 123

Bölüm 13: Çarmih Merkezli Gün

Her Gün Çarmiha Odaklanmak İçin Pratik Yöntemler..... 133

Bölüm 14: Asla Yoldan Çıkmayın

Bu Kitabı Bir Rafa Kaldırın; Ama Mesajı Kalsın 149

Giriş

Özünde

Yaşamın En Önemli Gerçeği

Unutulan En Kolay Şey Olabilir

İçerisinde sevgimizin alev aldığı o yanan ateş, çarmıhtır ancak kıvılcımlarının üzerimize düşmesi için ona yeterince yakın kalmamız gerekir.

John Stott

Her birimizin yaşamı önemli bir şeye merkezlenir.

Sizin yaşamınızın merkezinde ne var?

Bir süre bunu düşünün. Yaşamınızın *ana ögesi* gerçekten nedir? Sadece tek bir şey, gerçekten ilk önceliğiniz olabilir; öyleyse diğer hepsinden iyi olup da sizin listenizin başında yer alan ne var?

Ya da şöyle ifade edeyim: En tutkun olduğunuz şey nedir? Hangi şeyden söz etmeyi seversiniz? Düşünceniz özgürken en çok neyi düşünürsünüz?

Ya da şöyle diyelim: Sizi *tanımlayan* şey nedir? Kariyeriniz mi? İlişkileriniz mi? Belki de bu şey, aileniz veya hizmetinizdir. Bu; bir sebep, akım veya politik bir bağlantı olabilir. Ya da belki bir hobi, sahip olduğunuz bir yetenek, eviniz veya eşyalarınız bile ana ögeniz olabilir.

Bu, iyi birçok şey olabilir; ancak yaşamımızın merkezi söz konusu olduğunda, Tanrı'nın "en önemli olması gerekir" dediği bu *tek* şey gerçekten nasıl tanımlanır?

Belki yaşamdaki tutkunuz bir şeye odaklanmak yerine sürekli değişen bir bakıştan oluşuyordur. Sonuçta günümüzün pazarlama kültürü, bitmek tükenmek bilmeyen daha iyi ve daha yeni tekliflerle bizi durmadan bombalar. Üzücü bir biçimde, son yeniliklere ve en moda arayışlara –ve her şeyin güncel olmasına- olan bu saplantı, dışarıda olduğu kadar kilise içinde de yaygındır.

Yeni şeyler her zaman ortaya çıkacaktır. Birçoğu işe yaramaz, bazıları iyi, çok azı daha iyi olacak; ancak Tanrı’ya göre gerçekten *en iyi* olan tek şey nedir?

Tek Yaşamsal Şey

Bu soruyu Pavlus bizim için şöyle cevaplar: “Şimdi, kardeşler, size bildirdiğim Müjde’yi anımsatmak istiyorum... Aldığım bilgiyi size *öncelikle* ilettim: Mesih günahlarımıza karşılık öldü” (1.Korintliler 15:1, 15:3).

Öncelikle. Pavlus, yaşamlarımızı tanımlaması gereken ve üstün olan tek gerçeği bize gösteriyor. Çeşitli sorumluluklarımızın ve Göklerin Egemenliği’nin birçok hizmet alanının ortasında, tek bir kapsayıcı gerçek, yaptığımız tüm işi ve kim olduğumuzu büsbütün etkilemelidir: *Mesih günahlarımıza karşılık öldü.*

Pavlus, “Bu, ana öğedir” der. Başka hiçbir şey -Kutsal Kitap’a göre ve saygıdeğer olan şeyler bile- *bundan daha öncelikli* veya buna eş değer değildir: *Tanrı, siz ve ben gibi günahkârlar için O’nun gazabını çarmıhta üstlenmeye Oğlu’nu gönderdi.*

Bu yaşamda tutkun olmamız gereken bir şey varsa, o da müjdedir. Ve sadece, onu başkalarıyla paylaşma tutkusundan

söz etmiyorum; müjde hakkında düşünmeye ve onu derin derin düşünmeye, onda sevinmeye, onun dünyaya ve tüm yaşama olan bakış açımızı renklendirmesine izin vermeye tutkun olmaktan söz ediyorum.

Jerry Bridges, “Müjde sadece, tarihin tümünde bulunan en önemli mesaj değildir; o, tarihin tümünde bulunan *tek* yaşamsal mesajdır. Yine de Hristiyan olduğunu ileri süren binlerce kişinin, onu daha iyi anlamadan ve onun sayesinde yaşama sevincini tatmadan yaşamlarının tümünü sürdürmelerine izin veriyoruz.”¹ der. Bu trajediyi yaşayan imanlılar arasında sayılmayı ne siz istersiniz ne de ben.

Müjde, tarih’te bulunan tek yaşamsal mesajdır.

Bu nedenle John Stott’ın “tüm konuların o en büyük ve görkemli olanı; Mesih’in çarmıhı.” dediği şeye tüm dikkatimizi sürekli geri çekmeliyiz. Çarmıhın müjdesi etrafında olduğumuz ve yaptığımız her şeye odaklanmaya dair büyük bir aciliyeti Kutsal Yazılar’da keşfederiz. Çünkü bu iyi haber, Hristiyan yaşamımızda kronolojik olarak sadece ilk sırada gelmekle kalmaz, sevincimizi ve meyve vermemizi sağlamada ve sürdürmede; sık sık gözden kaçırdığımız bir gerçekte en kritik öneme de *sahiptir*.

Sürekli İçinde Bulduğumuz Tehlike

Kutsal Kitap öğretmeni ve Trinity Evangelical Divinity School’da profesör olan D.A. Carson, vurguladığı endişede oldukça haklıdır: “Oldukça fazla yük üstlenen, merkezden

oldukça uzak sezgiler tarafından çarmihın, hiç inkâr edilmeden, bulunması gereken merkezî yerden sürekli atılma tehlikesi altında olduğundan korkarım. Merkezden uzaklaşma tehlikesi hâlâ varsa, putperestlikten çok uzaklaştırılmış sayılmayız.”²

John Stott aynı görüştedir: “Hristiyanların ve kiliselerin müjde anlayışlarını gevşettiğini, onu bozduğunu ve onu tamamen kaybetme tehlikesinde olduğunu çevremizde görüyoruz.”³

Müjdeden uzaklaşma ayartılmasıyla, onu tamamen kaybetme tehlikesiyle hepimiz her gün karşılaşırız. Özellikle üç ana eğilim bizi ondan uzaklaştırır:⁴

1. *Öznelcilik*, Tanrı hakkındaki görüşümüzü değişen duygularımıza ve hislerimize dayandırmak anlamına gelir.
2. *Yasacılık*, Tanrı’yla olan ilişkimizi kendi performansımıza dayandırmak anlamına gelir.
3. *Mahk ümiyet*, Tanrı’nın lütfundan daha çok günahımıza odaklanmak anlamına gelir.

Bu kitabın ilerleyen bölümlerinde bu eğilimlerin her birine daha yakından bakıp bunları nasıl yenebileceğimizi keşfedeceğiz. Ama yapabileceğiniz ilk ve en önemli şey *-her zaman-* müjdenin yaşamınızın tam merkezinde olduğundan kesin emin olmaktır.

Yaşamınızdaki ana öge nedir? Sizin için gerçekten “öncelikli” olan nedir? Bu, kusursuz biçimde saygıdeğer, kusursuz biçimde akla uygun bir şey olabilir; ancak müjdeden farklı bir şeyse, tövbe edip Tanrı’ya dönmeyi ve yaşamınızı yeniden düzenlemeyi istiyor musunuz?

Müjdeyi tutkuya dönüştürmek için ne gerekirse yapın dememe izin verin. Galatyalılar 6:14'teki sözleri kişisel olarak kendi yaşamanız için uygun bulabilmeye dair yüreğinizi değiştirmesini Tanrı'dan isteyin: "Bana gelince, Rabbimiz İsa Mesih'in çarmıhından başka bir şeyle asla övünmem."

Asla Yoldan Çıkmayız

Ancak şu düşünce belki sizi rahatsız ediyordur: Hristiyanlar olarak çoktan müjdeye inanmaya başladıysak -O'nun değerli kanı aracılığıyla bizim için satın aldığı kurtuluş armağanını çoktan aldıysak- çarmıha odaklanmaya neden daha fazla devam edilsin? İmanımızı daha "olgun" yaşama yollarına tüm dikkatimizi toplama zamanı gelmedi mi?

Hayır.

En sevdiklerimden biri olan şu alıntıyı yavaşça okuyun ve dikkatle dinleyin: "Asla çarmıh yolundan çıkmayız, sadece çarmıhı daha derin anlarız."⁵ Çarmıh ve onun anlamı, kesinlikle üzerinde uzmanlaştığımız şeyler değildir.

Çarmıh Merkezli bir Hayat Yaşamak kitabında, bu arayışta daha derin bir anlayışa giden o yola doğru size rehberlik edilmesine yardım etmeyi umuyorum.

Çarmıh gerçeğinin uzun zamandan beri yeterince anladığınızı bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?

George Orwell bir keresinde şöyle yazmıştı, "bazen akıllı insanların ilk görevi bariz olanı tekrar açıklamaktır."⁶ İsa Mesih'in çarmıhı hakkındaki müjdenin bariz ama sıklıkla göz ardı edilen gerçeğini tekrar açıklamak ve bunu sizin önünüze

-dramatik ve etkili bir şekilde- tekrar getirmek bu kitabın bir amacıdır. Öyle ki onun kesinlikle hafife alınmaması gerektiğinin yaşamsal önem taşıdığını daha derinlemesine kavrayabilin.

Eğer çarmih gerçeğinin uzun zamandan beri anladığınız bir şey olduğunu bir an düşünüyorsanız -eğer yaşamınızın uzun zamandan beri çarmih merkezli olduğuna kanaat getiriyorsanız- çarmih merkezli *olmayan* bazı belirtileri karşınıza getirmeme izin verin. Aşağıdakilerden herhangi biri sizi tanımlıyor mu?

- Sıklıkla sevinçten yoksunsunuz.
- Sürekli bir biçimde ruhsal olgunlukta gelişmiyorsunuz.
- Tanrı'ya olan sevginiz tutkudan yoksun.
- İmanınızı bir arada tutması için her zaman yeni bir teknik, “yeni bir gerçek” ya da yeni bir deneyim arıyorsunuz.

Bu belirtilerden herhangi biriyle bağlantı kurabiliyorsanız, bu kitabı okumaya devam etmeniz için sizi yüreklendirmeme izin verin. Çarmih merkezli bir yaşam sürdürmeyi öğrendikçe, şunları öğreneceksiniz...

- sevinçten yoksun bırakan yasacı düşünce ve yaşam biçiminden nasıl kurtulacağınızı.
- suçluluğun ve mahkûmiyetin engelleyici etkilerini nasıl arkanızda bırakacağınızı.
- duygularınıza ve durumunuza göre imanınızı değiştirmeyi nasıl durduracağınızı.
- şüküranda, sevinçte ve kutsallıkta nasıl gelişeceğinizi.

Bunlar, sizi kitabını okumaya ikna etmek isteyen bir yazarın abartılı vaatleri değildir. Bunlar, İsa Mesih'in müjdesine ve

çarmihına yaşamlarıyla cevap vermeye devam eden kişilere Tanrı'nın verdiği vaatlerdir.

Pek çoğumuz o görkemli planın olduğu yoldan çıktı. Hiç bitmeyen ilerleme ve düşündüğümüz, söylediğimiz ve yaptığımız her şeyin modern yaşama uygun olduğundan emin olma arzumuz yüzünden pek çoğumuz çarmıha gerilen İsa'nın harikalarına odaklanmayı bıraktı.

Pek çoğumuz Kutsal Kitap'ın en önemli gerçeğini bozdu ve bu nedenle sonuçlarına katlandık.

Ama değişmek için geç kalmadık. *Yaşamınızdaki en önemli gerçek* olarak bu bariz gerçeği tekrar kurmak ve tekrar deklare etmek için; Tanrı'nın sevgisi ve lütfuna daha önce hiç olmadığı kadar hayran kalmak için çok geç değil.

Hiç Olmadığı Kadar Gerçek

1977'den beri hizmet ettiğim kilisede, yaptığımız her şeyin merkezine müjdeyi koymak, süregelen arayışımız oldu. “İsa Mesih ve O'nun çarmıha gerilişi” ile ilgili yeterli anlayışa, şükrana ve deneyime çoktan sahip olduğumuzu kesinlikle varsaymadık (1. Korintliler 2:2).

Kilisemizin bitmeyen tutkusu ve önceliği olan müjdeyi tanımladığımı duyan bir kadından bir süre önce bir teşekkür e-postası aldım. Bana şöyle dedi, “Orada oturup şöyle düşündüğümü hatırlıyorum... Ne demeye çalışıyor? Evet, İsa günahlarımız için öldüğünden dolayı kurtarıldık. Ancak o zaman Hristiyan yaşamının farklı yönlerine odaklanmaz mıyız?”

Bu sırada öğretimizi dinlerken şunu fark etmeye başladı:

Günahımın dışavurumundan (sert sözler, söylenmek, vb.) daha derin olan bir sorun vardı... Yüreğimdeki günahı ve onun kökenini öğreniyordum... Bir gün yolda araba kullandığımı ve varlığımın tam merkezinde zavallı bir günahkâr olduğumu Tanrı'nın bana gösterdiğin anımsıyorum. O an şunu düşündüm, *Ne yapmam gerekiyor?!*

İsa Mesih'in bu yüzden gelip benim için çarmıhta öldüğünü net bir biçimde hemen fark ettim... Kahkaha attım ve "Tanrım, ne kadar zavallı bir günahkâr olduğumu bana sadece Sen gösterebilirsin ve bunu, duyduğum en harika haber yapabilirsin!" dedim. Benim için kendini feda eden İsa gerçeği, daha önce hiç olmadığı kadar gerçek oldu.

Daha önce hiç olmadığı kadar gerçek. Siz de bunu söyleyebilir misiniz?

Luther bir keresinde, İsa Mesih daha dün ölmüş gibi hissettiğini söyledi. Siz de böyle hissediyor musunuz?

Siz, İsa Mesih daha dün ölmüş gibi hissediyor musunuz?

Bu kitabın sayfalarında birlikte deneyim kazanacağımız şeyler aracılığıyla umarım sürekli böyle hissedersiniz ve yaşamlarınızı buna adarsanız. Çarmıhla ilgili anlayışımızı ve şükranımızı geliştirirken, dünyadaki günlerimizin geri kalanında İsa daha dün ölmüş gibi hissetmeye artan ölçüde devam ederken, Tanrı'nın lütfu tarafından daha fazla şaşırtılıp etkileneceğiz.

Tutkumuzu sürekli ateşlendirecek biçimde, ancak o zaman Tanrı'nın lütfunu daha derinlemesine anlayıp yaşayacağız.

Daha Harika Olan Lütuf

Mektubunu şu sözlerle bitiren bir adamdan başka bir teşekkür mesajı aldım: “Müjdenin gücüne tekrar tekrar hayran kaldım ve Kurtarıcıya olan kendi sevgim arttı. Hak ettiğim şeyden kurtarıldığıma inanamıyorum.”

Müjdenin gücü beni tekrar tekrar hayrete düşürdü; Kendi deneyiminiz hakkında da aynı şeyleri söyleyebilir misiniz? Gerçekten hak ettiğiniz yargıyı anımsadığınızda kurtuluşunuzu inanılmaz bir mucize olarak görmeye devam ediyor musunuz?

Devam etmiyorsanız... bunu ne değiştirebilir? Daha derin ve sürekli bir biçimde Tanrı'nın müjdesini ve lütfunu bize harika yapan nedir? Meşgul yaşamlarımızda, nasıl daha fazla şükranla dolup Kurtarıcının tutkusuyla alevlenebiliriz... ve ruhsal deneyimimizdeki ılıkılığı ve donukluğu üzerimizden atabiliriz?

Bana göre lütuf, çarmıha dikkatle baktığım zamandan daha harika asla olamaz ve aynı şeyin Tanrı'nın her çocuğu için geçerli olduğuna inanırım. Ruhlarımız için, bizi oyalayan tüm şeyleri ve yanlış varsayımları bir kenara bırakıp Kafatası denen yere çocuk gibi dikkatli ve meraklı bir şekilde tırmanmaktan daha kuvvetli ve çekici başka bir şey yoktur.

Bu sayfalarda amaçladığım şey budur. Kendi yürüdüğü eşsiz doğruluk yolunu göstermesi ve bunun getirdiği ızdırabın derinliğini gösteren güçlü bir bakış açısını bize sunması için Çobanımıza güveneceğiz. Bu, sizin geçtiğiniz ya da benim geçtiğim herhangi bir karanlık ölüm vadisine kıyasla çok daha karanlık bir ızdıraptı ama O'nun acılarını daha iyi anlayarak, kutsallaşma sürecinde Tanrı'nın karşımıza

çıkardığı bütün denemelerde bizi donatacağı sürekli sevinç ve gayrette büyüyeceğiz.

Bu bölümün başındaki alıntıda John Stott'ın betimlemesini anımsayarak, kıvılcımlarının üzerimize düşmesi için çarmihın “yanan ateşine” yakın kalmak ve sevgimizin alevinin ıslıl ıslıl tutuşturulmasını istiyoruz.

Bir Meleğin Diline Layık Olan

Devam etmeden önce, kişisel bir şey itiraf etmem gerekiyor: Çoğu zaman bazı alanlar konusunda ne kadar beceriksiz ve yetersiz olduğumu fark ediyorum. Ama Mesih'in acılarından ve bunun ne anlama geldiğinden söz ettiğimde, yetersizliğim hiç bu kadar güçlü bir biçimde ortaya çıkmıyor. Bu ayrıcalığın tadını çıkarıyorum ancak bu şeyleri öğretip bildirdiğimde, kendimi sürekli fiziksel olarak zayıflamış ve duygusal olarak yenilmiş hissediyorum. Bu nedenle, bu mesajı açıklarken Tanrı'nın gücüne bağımlı olduğumu kabul ediyorum. Zayıflığımızda kusursuzlaşan Kişinin gücüne olan güvenimi de aynı zamanda deklare ediyorum.

Tanrımız iyidir; O lütfedendir ve O, Oğlu'nu yüceltmeye ve halkına öğretmeye isteklidir. Bu nedenle O'na olan imanım tam... ve Kutsal Ruh'un ilhamıyla birlikte Kafatası denen yere tırmanırken, gözyaşları içerisinde ve anlatılamayacak bir sevinçle bana katılacağınıza güveniyorum. Orada gerçekten ne olduğu ve bunun arkasındaki şaşkına çeviren sebepler hakkında daha derin bir anlayış kazanacağız.

Charles Spurgeon'ın dediği gibi çarmihın anlattığı şey “bir meleğin diline layıktır. Ve şu da doğrudur: Mesih'in kendisini tamamen açıklaması için kendisine ihtiyaç duyulur.”⁷ Bu konunun sonsuz değeri ve zenginliği

ÇARMIH MERKEZLİ BİR HAYAT YAŞAMAK

konusunda vaizler prensiyle alçakgönüllü bir anlaşmaya vararak, Spurgeon'ın ilham veren şu duasını da ekliyorum: Tanrı bunu “kendi Ruh’u aracılığıyla yüreğinize açıklasın”.

Dipnotlar

1. Jerry Bridges (1944), The Discipline of Grace, 46, NavPress, Colorado Springs
2. D. A. Carson (1993), The Cross and Christian Ministry: An Exposition of Passages from 1 Corinthians, 26, Baker Books, Grand Rapids
3. D. A. Carson (1993), The Cross and Christian Ministry: An Exposition of Passages from 1 Corinthians, 26, Baker Books, Grand Rapids
4. John R. W. Stott (1973), Guard the Gospel, 22, InterVarsity Press, Downers Grove
5. David Prior (1985), Message of 1 Corinthians: Life in the Local Church, 51, InterVarsity Press, Downers Grove
6. Bu bilge pek çok yerde karşımıza çıkıyor; ABD Eğitim Bakanı William J. Bennett tarafından 17 Mart 1985'te Washington D.C.'de, Ulusal Basın Kulübü'ne hitaben bir konuşmadan alıntılanmıştır.
7. Charles H. Spurgeon'ın "Niçin gözyaşı dökeyim? (Wherefore Should I Weep?)" adlı vaazından bir alıntıdır (22 Ekim 1876, Metropolitan Tabernacle, Londra).

Bölüm 1

Doruk ve Anahtar Nokta

Neden Yaşamlarımızı Çarmih Tanımlamalı

Müjde yeterince bildirilmiş ve işitilmiş olamaz, çünkü yeterince iyi kavranmış olamaz...

Dahası, en büyük görevimiz sizi bu şeye sadık tutmak ve öldüğümüz zaman bu hazineyi size miras bırakmaktır.

Martin Luther

Pavlus'tan bir mektup alan Timoteos'un yanında olduğunuzu hayal edin, bu mektup Pavlus'un son mektubu olacak.

Mührü kırarken ve parşömeni açarken Timoteos'un ellerinin hafifçe titrediğini fark ediyorsunuz. Sanki bu nazik davranışıyla, Roma'daki soğuk bir zindanda zincirlenmiş olan yazarına, bir şekilde iletilecek olan bu mektubu özenle koruyor.

Timoteos, elçinin yönlendirişine dikkatle itaat etmek için sık sık bu yazılara geri döneceğini biliyor. Ancak şimdi iman babasından kişisel haberler almanın verdiği açıklıkla hızlıca okumaya başlıyor.

Son Bir Bildiri

Timoteos, mektubun sonuna geldiğinde yavaşlamaya başlar. O, Pavlus'un yüreklendiren sözlerini adeta işitebilir: “Ama sen her durumda ayık ol, sıkıntıya göğüs ger, müjdecisi olarak

işini yap, görevini tamamla.” (Alıntılar 2. Timoteos 4:5-7; 2-8 ve 1:13-14’tendir.)

Sonra gözleri şu sözlere takılır: “Çünkü kanım adak şarabı gibi dökülmek üzere. Benim için ayrılma zamanı geldi.”

Yıllar boyunca Timoteos, Pavlus’u kaybetme düşüncesini kenara atmıştı. Onun için bir baba olmuş olan bu adam, genç önderi eğiten ve yönlendiren bir arkadaş ve rehberdi. Pavlus’un güven veren sözleri, kendine olan güveni ve duaları olmadan Timoteos hizmet etmeye nasıl devam edecekti?

Gözyaşını silmek için Timoteos okumayı bırakır. Eski dostu bu yüreklilikle ölümle yüz yüze o, kederin içinde nasıl boğulsun? Pavlus, “Yüce mücadeleyi sürdürdüm, yarışı bitirdim, imanı korudum.” der.

Timoteos, sayfadan başka yerlerde birkaç dakika göz gezdirdikten sonra yavaşça ve dikkatle okumak için tekrar oturdu. Her bir sözcüğe ve cümleye gözleri takılıp kalıyordu.

Pavlus’un yaşamı sona ererken, aktarması için Tanrı ona hangi özel anlayışı vermişti? Gerçeği net bir biçimde hissettiğinde Timoteos’un yüreği ağzına geldi: Burada, açıklanan yeni bir sır, saklı bir bilgi değil, Pavlus’un son otuz yıl boyunca her gün yaşadığı ve yakında uğruna öleceği gerçeğin heyecan veren bildirilişi vardı. Bu, Timoteos’un da uğruna kendini adaması gereken aynı gerçektir: *İsa Mesih’in müjdesi ve O’nun çarmıha gerilişi.*

Sözcükler sanki mektuptan haykırıyordu:

Yaydığım müjdede açıklandığı gibi, Davut’un soyundan olup *ölümden dirilmiş olan İsa Mesih’i anımsa...*

Pavlus'un, alev alev yanan gözlerini ona doğrulttuğunu ve boğumlu parmaklarının onun kolunu kavradığını Timoteos neredeyse hissedebiliyordu:

Benden işitmiş olduğun doğru sözleri örnek alarak imanla ve Mesih İsa'da olan sevgiyle bunlara bağlı kal. Sana emanet edilen iyi öğretileri içimizde yaşayan Kutsal Ruh aracılığıyla koru.

Eski dostunun “Yeni bir gerçeğe ihtiyacın yok” dediğini işitir. “*Ama tek gerçeği koruman gerekiyor. Tek mesajı koru.*”

Yeni bir gerçeğe ihtiyacın yok; tek gerçeği koruman gerekiyor.

Tutsak Edilmiş

Pavlus açıkça müjdeden koparılmayı reddetti. Çarmıh sadece Pavlus'un mesajlarından *biri* değildi; *tek* mesajıydı. Başka şeyler de öğretmişti, ama öğrettiği her şey her zaman *günahkârları Tanrı'yla barıştırmak için İsa Mesih'in öldüğü* temel gerçeğinden türüyordu ve bu gerçeğe bağlantılıydı.

D. A. Carson, Pavlus hakkında, “Hristiyan sevinci, Hristiyan ahlakı, Hristiyan paydaşlığı, Hristiyan doktrini ya da herhangi bir şey hakkında çarmıhla bağlantı kurmadan konuşamazdı. Pavlus müjde merkezlidir; o, çarmıh merkezlidir.”¹ der.

John Piper buna katılır: “Pavlus, tarihte gerçekleşmiş büyük bir olay; Golgota'da bir çarmıh ve onun üzerine asılmış, bizi seven ve kendisini bizim için feda eden Tanrı'nın Oğlu tarafından bütünüyle yönetilip tutsak edildi.”²

Pavlus, İsa'nın kefareti sağlayan ölümünü ve dirilişini her mektubunda merkezde tuttu. Kişisel olarak bildirip

öğretirken de aynısını yaptı. “Aranızdayken, İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey bilmemeye kararlıydım.” (1. Korintliler 2:2)

Pavlus için Mesih'in dirilişi bile her zaman çarmıhla bağlantılıydı. Bir öğretmen ve teolog olan Knox Chamblin şunu der:

Onun müjdesi “çarmıh sözcüğüdür” (1 Korintliler 1:17-18); başka hiçbir yerde “diriliş sözcüğü” ile karşılaştırılabilecek bir referans yoktur. 1. Korintliler 1:23-24'te “Çarmıha gerilmiş Mesih”, “Tanrı'nın gücü ve bilgeliği” olarak tanımlanan kişidir. Beklenenin aksine (özellikle “güç” konusunda), Mesih dirilmiştir...

Mesih'in çarmıha gerilişi ve dirilişi, Pavlus'un müjdesinde “öncelikle” iletilir (1. Korintliler 15:3-4). Mesih ölümden dirilmemişse, çarmıhı (ve dirilişi) bildirmek boştur (15:14); ancak diriliş gerçekleştiyse, çarmıh merkezde kalır.³

Pavlus için müjde -bu “çarmıh sözcüğü”- boş bir teolojik formül değildi. Pavlus çarmıh merkezli bir yaşam sürdürdü çünkü çarmıh onun yaşamını kurtarıp değiştirmişti. Pavlus, eskiden kim olduğunu ve Tanrı'nın ona gösterdiği merhameti ve lütfu asla unutmadı. Bu her zaman düşüncelerinin başında yer aldı. Timoteos'a başka bir durumda yazmış olduğu gibi, “Bir zamanlar O'na küfreden, zalim ve küstah biri olduğum halde *bana merhamet edildi*. Çünkü ne yaptysam bilgisizlikten ve imansızlıktan yaptım.” (1. Timoteos 1:13-14)

Unutulamayan Merhamet

Kendisine gösterilen merhamete ve bol lütfâ şaşan Pavlus'u anlayabiliyorum. Çocukluğumdan beri Maryland içerisinde aynı bölgede yaşadım. Bir zamanlar kim olduğumu hatırlamadan ömrümden bir ay bile geçmiyor.

Tanrı beni haklı gazabından 1972'de kurtarmadan önce, ben de küfreden biriydim. Kendim ve kendi zevklerim için yaşadım. Tanrı'ya karşı isyan içerisinde yaşadım ve O'nu takip edenlerle alay ettim. Uyuşturucu kültürünün içerisinde derinlemesine batmış bir biçimde yaşayarak lise ve üniversite yıllarımı geçirdim.

Ara sıra, gece geç vakitlerde, arkadaşlarım ve ben güvenli bir şekilde uyuşturucunun etkisinden ayılmak için sessiz ve sakin yerler arardık. Bu yer birçok defa D.C. anıtı oldu. Diğer zamanlarda da kalın ve sık ağaçların bulunduğu sakin bir sokak arasını seçerdik. Hatta o zamanlar Dulles diye adlandırılan, az kullanılan bir havaalanı terminalini kullanırdık. Uçuşlar bittikten sonra uzun bir süre kapıları açık kalırdı ve biz de âdeta terk edilmiş binaların bulunduğu bir bölgeye geçiş yapardık.

Yakın bir zamanda tekrar o yerlerden birinin civarına gideceğim ve anılar yine kafamda canlanacak. Bir zamanlar kim olduğumu hatırlayacağım... ve o günden beri sahip olduğum ve deneyim kazandığım şeyleri anımsayacağım.

Aptallığım ve günahımla ilgili anılar sık sık gözlerimi yaşla doldurur. Ama o an yüreğim müthiş, kutsal bir sevinçle dolacaktır. İsa Mesih'in çarmıhta tamamladığı iş aracılığıyla işlediğim sayısız günah bağışlandı.

Davut, “Ne mutlu isyanı bağışlanan, günahı örtülen insana!” (Mezmur 32:2) der. Bu gerçek, ruhumda yankılanıyor, hiçbir uyuşturucunun ulaşamayacağı derin yerlerde çınlıyor.

Bu gerçek, hiçbir uyuşturucunun ulaşamayacağı yerlerde yankılanıyor.

Günümüzde birçok insan geçmişten kaçmaya çalışıyor. Günahımı bana bu kadar çok anımsatan memleketimi terk ederek sanırım ben de bunu deneyebilirim. Ancak burada yaşamayı, Tanrı'nın verdiği bir armağan sayıyorum. Geçmişimi bana devamlı anımsatan şeyler benim için değerlidir.

Neden? Çünkü Pavlus gibi ben de bana gösterilen büyük merhameti asla unutmak istemiyorum.

Genç Bir İnsanın Temel Eğitimi

Eğer bir Hristiyansanız, bir zamanlar kim olduğunuzu anımsamak için tüm yaşamınızı aynı yerde sürdürmek zorunda değilsiniz. Ve çarmihın size tatlı gelmesi için uyuşturucuyla alakalı bir geçmişe veya acıklı bir dönüşüm deneyimine de ihtiyacınız yoktur.

Geçmişimizin farklı oluşundan bağımsız olarak, hepimiz günah işledik ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldık. (Romalılar 3:23) On iki yaşındaki oğlum Chad'in yaşamı, o yaşta sahip olduğum yaşamdan çok farklı. O, Hristiyan bir

evde büyüdü. Ona Tanrı'nın Sözü öğretildi. Ve babasının aksine, ne dünyasal ne de gururlu olan, Tanrı yolundaki yaşama ve alçakgönüllülüğe önem veren yerel bir kilisedeki insanlarla çevrelendi.

Ancak Chad ergenlik çağına ve genç bir yetişkin olacağı döneme girerken ona öğretebileceğim en önemli şey, onun, Hristiyan bir ailede büyümüş ve ahlaklı bir yaşam sürmüş olmasına rağmen Tanrı'nın onu bağışlaması için Mesih'in bizim yerimize ölmesine hâlâ son derece ihtiyaç duyan bir günahkâr olduğudur.

Bu yüzden yıllardır ona her gün müjdeyi öğretiyorum. Onun, tıpkı babası gibi bir günahkâr olduğunu ve en ciddi probleminin günah olduğunu ona söylüyorum. Genç zihninin anlayabileceği sözcüklerle bunu ona aktarıyorum ancak günahın ciddiyetini ne küçümsüyorum ne de görmezden geliyorum. O, eylemleri ve tavırlarıyla Yaratıcısına karşı isyan etti. Ve bu ulu Tanrı, tamamen kutsal olduğu için günaha sert bir biçimde karşı koyarak buna cevap vermelidir. Günahı cezalandırmalıdır.

Tanrı'nın günaha karşı olan gazabını genç bir çocuğa öğretmeme bazıları şaşabilir. Ancak ben de sevgi dolu herhangi bir kişinin, sevdiği başka bir kişiden bu gerçeği saklamasına şaşıyorum. Çünkü sadece, Tanrı'nın günaha karşı olan gazabını anladığımız zaman bundan kurtulmamız gerektiğini fark edebiliriz. Sadece yargıyı hak ettiğimize dair kötü haberi işittiğimizde, Tanrı'nın, Oğlu aracılığıyla kurtuluş ve süregelen tam bağışlama sağladığına dair iyi haberi kavrayabiliriz. Sadece, Tanrı gazabının farkında olan kişiler, Tanrı'nın lütfuna hayran kalır.

Genç oğlumun yaşam umudu olarak sahip olmasını istediğim şey şu: İsa, Tanrı'nın kusursuz, doğru Oğlu, onun günahları

için öldü. İsa tüm cezayı üstlendi; İsa tüm gazabı çarmıhta yüklendi ki, Chad ve onun günahkâr babacığı gibi olan insanlar tamamen bağışlanabilsin.

Oğluma daha birçok şey öğretmeyi umut ediyorum ancak onun öğrenmesi gereken en temel şey müjdedir. Aynı şey hepimiz için de geçerlidir.

Doruk ve Anahtar Nokta

Çarmıh, Kutsal Kitap'ın temel konusunun doruk noktasıdır ve yaşamlarımızın temel konusunun da gerçek zirve noktasıdır. Müjde gerçeği, Pavlus'un yazılarını ve tüm Kutsal Yazıları doldurduğu kadar yaşamlarımızı da doldurmak içindir.

Pavlus'un Timoteos'a verdiği mesaj, Tanrı'nın size verdiği mesajın aynısıdır. Gerçeği yine keşfetmeniz gerekiyor. Sevincin, gelişmenin ve tutkunun anahtarı sizden saklanmıyor. O, gözünüzün önünde duruyor.

O, müjdenin ta kendisi.

Dipnotlar

1. Carson, Cross and Christian Ministry, 38
2. John Piper (28 Ağustos 1983)'in, Bethlehem Baptist Kilisesindeki (Minneapolis) “Sadece Yeni Bir Yaratılış Önemlidir (Only a New Creation Counts)” adlı vaazından alıntıdır,
<http://www.desiringgod.org/library/sermons/83/082883.html>
sitesinden vaaza ulaşabilirsiniz.
3. J. Knox Chamblin (1993), Paul and the Self: Apostolic Teaching for Personal Wholeness, 70 Baker Books, Grand Rapids

ÇARMIH MERKEZLİ BİR HAYAT YAŞAMAK

Bölüm 2

İlahi Düzen

Hissettiğin Şeye Karşı Gerçek Şey

*Ah, insanların kendi duygularını idare etmeyi
bilmemelerinden dolayı hem trajedi hem ıstırap hem de
kötülüğün dünyada yaptığı hasar ne korkunç!*

Dr. Martyn Lloyd-Jones

Spor yaparak büyüdüm ve özellikle basketbol her zaman favorim oldu. Geçen yıl elli bir yaşına girmiş olsam da genç arkadaşlarıma hâlâ sık sık “işimin bitmediğini” anımsatırım. Böyle kendime değer biçmeme tamamen kanmadıklarını belli etseler de hızım ve üç sayılıklı atışlarımla formumun zirvesinde olduğumu söylemeye devam ederim.

Bununla birlikte, özellikle genç olduğum zamanlara kıyasla farklı olduğunu kabul etmem gereken bir şey var: Maçtan önce ısınmanın önemi konusunda daha bilinçliyim. Hazır olduğunda kaslarımın en iyi biçimde çalıştığını deneyimlerime dayanarak biliyorum: Gerilmiş ve soğumuş olmak yerine esnetilmiş ve ısınmış olmalılar.

Ruhsal ve zihinsel kaslarımızı da aynı şekilde sık sık ısıtmamız gerekir ve bence bu durum, özellikle bu kitap için de geçerli. Çarmıhı daha derinlemesine yaşamının emek isteyen ruhsal egzersizine geçmeden önce, duygusal ve zihinsel yetilerimizi gevşetmemiz gerekir: Gerçeği görüşümüzü ve gerçeğe verdiğimiz yanıt olan yaşayış şeklimizi nasıl etkilediğini öğrenmek için duygularımızın

önemini tamamen keşfetmeliyiz. Bu, sizinle yapmam gereken oldukça kritik bir konuşma... ve bu kitabın sizin için ne anlam ifade ettiği konusunda, bu konuşma büyük bir fark yaratabilir.

Eğer yüreklerimizin müjdeyle harekete geçmesini, duygularımızın kontrol altında olmasını ve gerçekten hayret içinde kalmak istiyorsak... öncelikle, duygularımızı olması gereken yere oturtmamız gerekir. Bu nedenle, bir anlık yavaşlamamız ve gerçeğe dayalı yaşam ve düşünce hakkında Tanrı'nın verdiği buyruğu derin derin düşünmemiz gerekir, bu buyruğu göz ardı etmeye eğilimimiz olsa da...

Nasıl Hissediyorsun?

Günümüzde çoğumuzun nasıl da tamamen duygularına göre yaşadığını, ne kadar da duygularımıza dayalı olduğumuzu hiç düşündünüz mü? Tipik bir günde, ne sıklıkta öncelikle duygularınıza dayanarak kararlar alıyor ve gerçeği değerlendiriyorsunuz?

Mesela bu kitabı okuma sürecinizi düşünün. Ara sıra şu şekilde düşünmenizi sağlayacak açıklamalarla çoktan karşılaşmış olduğunuzu tahmin ediyorum, “Bu konu hakkında nasıl hissediyorum?”. Belki bu tepkinin farkına bile varmadan, yaşadığımız düşsel duyguları yansıtarak sözlerimin değerini yargıladınız.

Eğer durum böyleyse yalnız değilsiniz.

İçsel, öznel ve deneyime dayalı şeylerle alışlageldiği biçimde başlamak gibi ortak bir eğilimimiz var. Sonra bu duyguları ve izlenimleri kullanıp nesnel gerçek olarak neyi kabul edeceğimize karar veririz. Gerçeğin duygularımızı

dönüştürmesine izin vermek yerine duygularımızın bize neyin gerçek olduğunu söylemesine izin veririz.

Nesnel gerçek olarak neyi kabul edeceğimize kişisel izlenimlerin karar vermesine izin veririz.

Çoğumuz için bu, sadece bir kitap okurken ya da bir vaaz dinlerken uyguladığımız bir şey değildir. Her gün yapmayı seçtiğimiz şeyleri açıklarken bile şöyle deriz, “Bunun hakkında içimde iyi bir his var” veya “Onun hakkında içimde kötü bir his vardı”. Hemen hemen her şeye yaklaşımımızı bu temel düşünce yapısıyla yaparız. *Bu şekilde yaşarız.*

Yalnızca günahımız değil, aynı zamanda bize devamlı “yüreğinin sesini dinle” diyen ve kendimizi iyi hissetmemiz için gereken her şeyi yapmaya ve hiç durmadan iyi hissetmenin kesinlikle hak ettiğimiz bir şey olduğunu söyleyen bu gurur okşayıcı güvenceyle bizi ayartan kültürümüz tarafından da bu yaklaşıma koşullandırıldık.

Eğer her zaman gerçeğe sadık kaldıklarından emin olabilseydik duygularımızı takip etmemiz sorun olmazdı. Ama öyle değil; gerçeğe olan bakış açılarında genellikle büyük kör noktalar mevcut. Sonuç olarak duygularımız değişken ve kararsızdır ve birden fazla etkinin altında kolayca ezilir -örneğin kahvaltıda üzerinize kahve dökülür, geç kaldığımız zaman trafik sıkışır, bir iş arkadaşınız sizinle ilgili kırıcı bir yorumda bulunur-. Duygularımız son derece güvenilmezdir.

Nadiren Hayrete Düşen

Ruhsal yaşamımızda bile net bir şekilde nesnel olan gerçeğe değil duygusal durumumuza imanımızı her an yönlendirir ve

yerleştiririz. Tanrı'dan daha fazla "deneyim" istemeye, sonra eğer bunu sağlarsa Gerçeğini kabullenip buna iman edeceğimizi O'na garanti etmeye eğilim gösteririz.

Mesela bu, yaptığımız toplu tapınmalarda sık sık gerçekleşir. Etrafımızdaki insanlar, İsa'nın bizim yerimize ölmesi hakkında derin şükran ezgileri söylerken Kurtarıcımıza gerçekten tapınmaktan kendimizi mahrum bırakabiliriz çünkü sahip olduğumuz "tutku" o sabah yoktur.

Bu, Kutsal Kitap'larımızı açtığımız zaman da gerçekleşebilir. Önümüzde *kurtuluş*, *Kurtarıcı*, *müjde*, *aklanmış* gibi kelimeler içeren bir pasaj vardır. Ama bu kelimeler içimizde yeterince büyük bir kıpırtı yaratmıyorsa, düşünmeden pasajı geçiştirir ve bizi harekete geçirecek başka bir şey açarız. Eğer bu coşku çabucak gelmezse... tüm her şeyi kolayca unutabiliriz. Neticede Kutsal Yazıları dikkatlice ve derinlemesine düşünmek için kim zihinsel enerjisini harcamak ister? Kimin bunu çalışmaya vakti var? Kimin bunu düşünmeye vakti var?

Ve durum bu kadar ciddi: Kibirli davranarak duygularımıza son otorite yetkisini veriyoruz (ya da vermiyoruz). Ancak duygularımızın sabit ve güvenilir olmamaya, sık sık gururla yönetilmeye ve yalanlarla delik deşik edilmeye ve kendilerini gerçek gibi "hissettiren" yalanlarla karışmaya eğilim gösterdiğini unutuyoruz.

Kibirli davranarak duygularımıza son otorite yetkisini veriyoruz.

İnsanların böyle yalanlara tekrar tekrar teslim olduğunu gördüm. Kutsal Yazılar'da net bir şekilde yazılmış olan şey yerine hissettikleri şeyin neticede kendileri için daha otoriter olduğu konusunda gerçekten ısrar eden bireylerle yan yana

oturmak korkutucu bir deneyimdir. Tanrı'nın bu tavra sempati duyduğunu bile bir şekilde varsayarlar. Ama O sempati duymuyor. O aslında bunu kibrin en üst noktası olarak tanımlardı ki bu, değişmez bir şekilde Tanrı'ya karşı çıkan bir şeydir: Söz, “Tanrı kibirlilere karşıdır” diyor.

Bu, kötü haber ama aynı ayette iyi haber de var: “Ama alçakgönüllülere lütfeder.” (Yakup 4:6; 1. Petrus 5:5)

İlk Tepkimiz

Tanrı'nın lütfetmeyi vaat ettiği bu “alçakgönüllü” kişiler kimdir? Tanrı Sözü'ndeki nesnel gerçeğe alçakgönüllülerin ilk tepkisi “Nasıl hissediyorum?” şeklinde olmaz. Aksine şu şekilde olur “Kişisel ve deneyime dayalı şeylerin imanımı belirlemesine ve yönlendirmesine izin vermeyeceğim. Bunun yerine nasıl hissettiğime aldırmadan Sözü'nün nesnel gerçeğine inandığımı Tanrı'nın önünde açıkça itiraf ediyorum.”

Dr. Martyn Lloyd-Jones¹ bir keresinde şöyle bir uyarıda bulundu: “Duyularınıza gerektiğinden daha fazla ağırlık vermekten kaçının. Hepsinden öte, bunları yaşamınızın merkezine koymaktan kaçının”. Bu hatayı yapan biri “mutsuz olmaya mahkûmdur” diye ekliyor, çünkü o, “Tanrı'nın tasarladığı düzeni” takip etmeyi başaramaz.

Peki bu düzen nedir? Lloyd-Jones “Kutsal Kitap'ta sahip olduğumuz şeyin Gerçek olduğunu, bunun bir duygusal dürtü olmadığını... ve biz bu gerçeği kavrarken ve kendimizi buna teslim ederken duyguların bunun peşinden geldiğini.” hatırlamamızı sağlıyor. İlk olarak gerçeğe odaklandığımız zaman, ne çıksa beğenirsin, duygular peşinden gelir! Ve onlar güvenilir duygular olacaktır çünkü onlar gerçeğe dayanır.

İlahi düzen budur.

Lloyd-Jones bu etkileyici uygulamaya şöyle devam ediyor: “İlk aşamada kendime: ‘Bunun hakkında ne hissediyorum?’ diye kesinlikle sormamalıyım. İlk olarak ‘Buna inanıyor muyum?’ diye sormalıyım”.

İşleri Düzene Sokmak

O kesinlikle haklı. Bu, ne hissettiğimizi taş çatlasa değerlendirmeyiz anlamına gelmiyor; sadece, gerçekte karşılaştığımız zaman vermemiz gereken ilk tepki bu değildir. Nasıl hissettiğimize aldırmadan gerçeğe inanmayı seçmek başlangıç noktası olmalıdır. Aksi takdirde duygusal ve deneyime dayalı olarak aslında kendimizi aldatmış buluruz çünkü derin ve sağlam duygular, doğru bir şekilde anlaşılmalı ve inanılmalı olan Kutsal Yazılar’ın kaçınılmaz etkileridir.

Kutsal Kitap’ı okuyup, onu ciddi bir şekilde düşündükçe ve ona inanıp, onu kabul ettikçe sonunda *onda gerçekten deneyim kazanacak* ve *onun etkisini hissedeceksiniz*. Kutsal Yazılar’da yürek değiştiren gerçekler bulunur fakat bunu ilk olarak hissetmeye çalışmakla buna ulaşamazsınız.

Yaşamdaki mutsuzluklarınızın çoğu kendinizle konuşmanızdan ziyade kendinizi dinlemenizden kaynaklanır.

Gerçeği bilmek ve tüm yüreğinizle ona inanmak sizi zamanla daima gerçeğin güvenilir bir deneyimine sevk edecektir. Fakat ilk olarak ve her şeyden çok duygularınıza güvenirseniz, duygularınızı yüceltirseniz, duygularınıza son otorite yetkisi verirseniz bunlar sizi sık sık yaşamlarınızı niteleyen duygusal karmaşanın içerisinde bırakacaktır.

Kendimizi Dinlemek

Duygularımızı yüceltmek ve onlara güvenmek Lloyd-Jones'un kendimizle konuşmamızdan ziyade kendimizi dinlememiz diye adlandırdığı şeydir. O, "Yaşamdaki mutsuzluklarınızın çoğunun kendinizle konuşmanızdan ziyade kendinizi dinlemenizden kaynaklandığını fark ettiniz mi?" diye gözlemlenmiştir.²

Buna katılıyorum. Lloyd-Jones'un "kendinizi dinlemeniz" derken neyi kastettiğini açıklamama izin verin. Eğer az da olsa bana benziyorsanız, muhtemelen bunu her gün yapıyorsunuz. Bu rutini biliyorsunuz. Her sabah alarm çalar ve dikkatinizi çeker.

Onu durdur... onu durdur! Alarmı kapatma tuşuna basarsınız.

Değerli bir sekiz dakikalık süzülmeyle sonsuz dalgınlık geçip gider. Sonra kulak tırmalayıcı alarm tekrar çalar. Gözlerinizi açarsınız ve "dinleme" başlar.

Bugün... Perşembe. Olamaz, bu sabah satış toplantısı var! Şirketin ne kadar yetersiz olduğunu görmek için başka bir fırsat daha.

Yatağın diğer tarafına dönersiniz. Ama arabanın dün çıkarmaya başladığı tuhaf ses aklınıza gelince dinlenme biter... ve çek defteri de düzenlenmelidir... ve dün gece yemek masasının etrafında söylenen tüm küçümseyici sözler anımsanır.

Yaşam şunun şurasında bozulmuş, karışmış büyük bir arapsaçıdır...

Kendinizi yataktan dışarı atarsınız. Egzersiz yapmanız gerektiğini bilirsiniz ama beliniz ağrıyordur. *Unut gitsin.*

Çıplak ayaklarınız banyo zeminine değerken ses hızlanır.

Bu ailede kimse dış macununu aldığı yere geri bırakmayı öğrenemiyor mu?

Bugün yapacak çok şey var ve dua etmeniz gerektiğini biliyorsunuz.

Ama zamanım yok.

Dün de dua etmedin.

Zaman yok.

Aynaya bakıyorsunuz.

Ya, kendimi çok bitkin hissediyorum...

Dua ederek ve Kutsal Yazılar'ı okuyarak bir süre zaman geçirmenin iyi geleceği düşüncesi tekrarlanıyor. Ama Tanrı çok uzaktaymış gibi hissediliyor.

Duyularımızın Sesi

Bununla bağlantı kurabiliyor musunuz?

Her gün iki basit tercihle yüzleşiyoruz. Ya koşullarımıza bağlı bir şekilde sürekli değişen duygularımızı ve kendimizi *dinleyebiliriz* ya da Tanrı'nın kim olduğunun değişmez gerçeğini ve Oğlu İsa aracılığıyla çarmıhta bizim için yaptığı şeyi kendimize *söyleyebiliriz*.

Eğer az da olsa bana benziyorsanız, muhtemelen kendinizi her gün çok fazla dinliyorsunuz.

Kısa bir süre önce, ertesi sabah kilisede vereceğim vaazın hazırlıklarını tamamlarken, bir fincan sıcak kahveyi bilgisayarın klavyesinin üstüne döktüm. Makine “fffftt!” diye son nefesini verdi ve ekran karardı.

Anlık bir sakarlık yüzünden bilgisayarımı mahvetmiş, vaaz notlarımı yok etmiş ve hazırlık sürecime saatler eklemiş oldum. Buna inanamayıp donakaldım ve boş ekrana şaşkınlıkla bakmaya başladım. Klavye küçük bir tropikal bataklık görünümüne büründü, tuşları kaynayan kahveden çıkan nilüfer yaprakları gibiydi.

Keşke o an Tanrı’ya güvendim diyebilseydim. Hayır. Aksine ağzımdan öfkeli ve insanın kanını donduran bir “Hayır!” çıkmasına izin verdim. Sonra sandalyemi biraz havaya kaldırdım ve onu yere hızla geri vurdum.

Keşke o an Tanrı’ya güvendim diyebilseydim.

Anında suçumun farkına vardım. Tanrı yüreğimdeki şikâyet düzenini ortaya çıkarmıştı ve ben yine günah işlemiştim. O’na güvenmek yerine, O’nun egemen olduğunu ve benim sadece O’nun hizmetkârı olduğumu kabullenmek yerine, öfkeli ve küstah bir şekilde “Hayır!” diye göğe bağırış ve sandalyeyi yere vurmuştum.

O an hemen kendi duygularımın sesi bana konuşmaya başladı.

Tanrı buna nasıl izin verebilir? Neden bu başıma geliyor?

Sonra ses şöyle dedi:

Aferin sana, şimdi de günah işliyorsun! Sen kendine pastör mü diyorsun? Gösterdiğin o acınası öfkeden sonra bir de başkalarına vaaz vermeye mi çalışacaksın? Hazırlık için

Tanrı'dan şimdi nasıl yardım isteyebilirsin? Bu iğrenç bir şey. Şu yaptığına bak!

Tanrı o an dinleyişime son verdi ve bana yardım etti diye şükrediyorum. Kendimle konuşmam gerektiğini biliyordum. Ve yardıma ihtiyacım olduğunu bildiğim için üst kata çıktım ve eşim Carolyn'ın yanına gittim. O, ilk olarak bu öfke patlamasına günahımın yol açtığını görmeme nazikçe yardım etti. Sonra müjdeyi beraber gözden geçirdik.

Sonra aşağıya indim ve mesajımı tekrar bir araya toplamanın meşakkatli sürecini başlattım. Artık kendi kendime konuşuyordum. “Öfkeyle ilgili günahının bedeli Başka Biri tarafından ödendi. İsa bu günah için öldü. Her şekilde denenen ve her denenmeyi geçen İsa kesinlikle günah işlemedi. O senin yerine geçti ve senin yerine cezalandırıldı. Tanrı seni bağışladı ve O, bu mesajı hazırlaman ve vaaz etmen için sana yardım edecek. Bunu sen günahsız olduğun için değil, O merhametli olduğu için yapacak!”

Tanrı'nın lütfü sayesinde hissettiğim şeyden geri dönebildim, değişmeyen ve gerçek olan şeyin iyiliğinde yaşamaya başlayabildim: Çarmih aracılığıyla Tanrı bana lütuf vermişti.

Çok şükür, vaaz iyi geçti. Bilgisayarımın durumu pek iyiye gitmedi ama onu da başka zaman anlatırım!

İçten Ziyade Dışa Dönük

Kendimizi dinlemek ve kendimize konuşmak arasındaki bu farkı belirtmenin bir diğer yolu da içe dönük kişisel odaklanmaya karşı dışa dönük nesnel bir odaklanma olduğunu göz önünde tutmaktır.

Aldığı notta İskoç teolog Sinclair Ferguson şöyle diyor, “Müjdecî yönelim içe dönük ve kişiseldir. İçe bakmakta dışa bakmaktan çok daha iyiyiz. Aksine enerjimizi İsa Mesih’e hayranlık duymak, O’nu keşfetmek, açıklamak ve methetmek için harcamalıyız.”³

Nasıl hissettiğimize aldırmadan dışa -ve yukarıya!- dönük odaklanmayı öğrenebiliriz çünkü müjde ve içindeki olaylar duygularımızı altüst eden şeylerden hiç etkilenmez. Müjde nesnel gerçektir.

Kişisel olan şey ise yer değiştiren kum gibi düzenli olarak değişir. Fakat nesnel olan şey sağlam kaya üzerine kurulmuştur. İçe dönük baktığımız zaman kişisel, geçici, daima değişen, güvenilmez ve yanlış olması muhtemel şeye göre yaşarız. Dışa dönük yani müjdeye doğru baktığımız zaman nesnel, değişmez, kusursuz bir biçimde güvenilir ve her zaman tamamen doğru olan şeye göre yaşarız.

Mesih’teki yaşamamız sağlam, nesnel gerçeğin üstüne kurulmuştur. Ve Kutsal Yazılar’da bulunan sayısız görkemli gerçek arasında en kritik olanı İsa’nın günahlarımız için öldüğüdür.

Duygular Doğru Yerde

Çarmih merkezli yaşam Kutsal Kitapsal düşünceyle başlar. Öyleyse yaşamımızı gerçek olan şeyin üstüne mi yoksa sadece hissettiğiniz şeyin üstüne mi kuracaksınız?

Lütfen yanlış anlamayın. Duygularımızı tamamen görmezden gelmeyi savunmuyorum. Gerçek ruhsal deneyimleri de eleştirmiyorum. Tanrı için olan böyle canlı bir tutkuya Jonathan Edwards “dinî düşkünlükler” diye atıfta

bulunur. Tam tersi! Ben aslında gerçek ruhsal deneyimin ve dinî düşkünlüklerin tutkulu bir savunucusuyum -*demek istediğim sadece başlamamız gereken yer bu değil-*.

Ferguson “Duygularımızla düşünürüz” demiştir.⁴ Bu doğrudur. Duygularımızın düşüncelerimize önderlik etmesine izin veririz ama buna izin vermemeliyiz. Duygular Tanrı’dan gelen harika bir armağandır ve Tanrı’yla olan ilişkimiz yaşamlarımıza güçlü tanrısal düşkünlükler getirmelidir. Fakat duygularımıza son otorite yetkisi verilmemelidir. Bu sadece Tanrı Sözü için ayrılmalıdır.

Duygularımızla düşünürüz.

Size şunu sormama izin verin: İmanınızı sürekli nereye yönlendiriyorsunuz? İmanınız neye bağlı? Duygusal durumunuza mı... yoksa Tanrı Sözü ve Tanrı Ruhu’nun ortaya çıkardığı nesnel gerçeklere mi? Kutsal Kitapsal gerçeği okuduğunuz ya da duyduğunuz zaman ruhunuzda ne tür bir içsel konuşma gerçekleşiyor? İlk tepkiniz, “*Bunun hakkında ne hissediyorum*” mu oluyor?

Eğer öyleyse, sonuçta her şeyi duygularınıza teslim etmeye devam etmeyi mi planlıyorsunuz? Yoksa Kutsal Kitapsal gerçekle olan her karşılaşmanızda ilk sorunuz her zaman “*Buna inanıyor muyum*” olacağı için bunun yerine Tanrı’nın tanıklığına mı güveneceksiniz? Duygularınızı dönüştürmenin... ve onları Rab için daha önce hiç yaşamadığınız bir sevgi ve hayranlık gerçeğine sokmanın tek güvenilir yolu budur.

En Önemli Kısım

İlahi düzen bizimle değil Tanrı'yla başlar. Tanrı'yı ve O'nun nesnel gerçeğini ilk sıraya koymanın, insan tarihinin dayanak noktası ve merkezi olan çarmıha yaklaştığımız zamandan nasıl kesinlikle daha uygulanabilir veya değerli olmadığını da bu kitapta göreceğiz. Bu, ona tekrar geri dönebildiğimiz akıl ermez çarpıcılığa sahip bir gerçeği sunar.

Bir pazar sabahı Charles Spurgeon, İngiltere'nin doğusunda bulunan bir kasaba kilisesinde misafir vaiz olarak gitmişti. Kendisi de aynı zamanda bir vaiz olan dedesi arkasındaki koltukta oturuyordu. Spurgeon o gün Efesliler 2:8 hakkında konuşuyordu "İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır."

Spurgeon bu görkemli lütuf müjdesini dikkatli bir şekilde açıklarken arkasında oturan ve "İyi gidiyorsun! İyi!" diyen dedesinin teşvik edici sesini zaman zaman duyardı. Bir noktada yaşlı adamın sesinden şu nazik dürtüyü bile duydu: "Bunu onlara tekrar söyle Charles."

Ve elbette Spurgeon cidden bunu onlara "tekrar söyledi".⁵

Büyük olasılıkla lütuf müjdesine ve Mesih'in çarmıhının temel gerçeklerine yabancı değilsiniz. Ancak bu kitap, Spurgeon'ın dedesinin akıllıca yaptığı teşviği takip etmemiz ve bu harika gerçekleri her zamankinden daha net bir şekilde tekrar görmemiz ve duymamız için bir fırsattır. Öyle ki Tanrı'nın lütfü daha önce hiç olmadığı kadar bizi hayrete düşürebilsin.

Dipnotlar

1. Bu bölümde David Martyn Lloyd-Jones'tan yapılan alıntılar, *Spiritual Depression: Its Causes and Its Cure* (Eerdmans, Grand Rapids, 1965, yeniden basım 2001) adlı kitabında "Hisler (Feelings)" üzerine mükemmel bir bölümden alınmıştır.
2. Lloyd-Jones, *Spiritual Depression*, 20
3. Sinclair B. Ferguson (Ocak 2001), *Systematik Teoloji* dersinden bir alıntı, *Reformed Theological Seminary*
4. Sinclair B. Ferguson (1993), *Deserted by God?*, 24, Baker Books, Grand Rapids
5. Spurgeon bu hikâyeyi yıllar sonra Londra Metropolitan Tabernacle'da verilen "All of Grace" başlıklı bir vaazda anlattı.

Bölüm 3

Sırrı Aramak

O'nun Sevgisinin Hayranlık Uyandıran Bir Betimlemesi

Getsemani'yi unutmamam,

Istırabını unutmamam;

Bana olan sevgini unutmamam için,

Çarmiha doğru bana önderlik et

Jennie Evelyn Hussey

Restoran kalabalık değildi ve erkenden akşam yemeği yiyen bir avuç insan arasında eşim ve ben randevuya çıkmıştık. Odanın buna ilişkin sessizliğinde, çok da uzakta oturmayan üç topluluktan gelen bazı konuşmaları kolayca duyabiliyorduk. Bu üç masa da henüz yeni çıkmış olan Mel Gibson'ın *The Passion of the Christ* filmi tartışılıyordu. Konuşmalarını duyduğum zaman yenilenmiş bir yük hissine kapıldım.

Filmi daha birkaç gün önce kendim izlemiştim. Birçoğu elindeki patlamış mısırla sıradan ve oldukça konuşkan bir ruh hali içinde olan insanların sinema salonuna girişlerini izlerken az sonra görecekleri şeye hiç de hazır olmadıklarını hissettim. İzleyicilerin ruh hali film başlar başlamaz çabucak değişti. Yakınımdaki birkaç insanın ağladığını fark ettim. Ve film bittiği zaman yavaşça dağılan kalabalıkta birkaç susturulmuş konuşma dışında ağırlıklı olarak sessizlik mevcuttu. Çarmihı çoğunlukla bir parça mücevher olarak

düşünen bir kültür için bu filmi izlemek, besbelli sarsıcı bir deneyimdi.

Hristiyan olmayan pek çok insan *The Passion of the Christ* filmi izledi ve şiddetli işkence içeren ancak gerçeğe uygun olan görüntülerine tanık oldu. Ve sonuç olarak kilisemize ve dünyadaki diğer Hristiyanlara sayısız müjdeleme fırsatı açıldı. Bundan dolayı içtenlikle şükrediyorum.

Ancak film görüntüleri müjdenin *içeriğini* yeterli düzeyde ifade edemez. Müjde mesajı görsel değildir. O, gerçektir. O, görülmesi gereken bir görüntü derlemesi değil, inanılması gereken gerçektir. Kutsal Yazılar nettir; “Demek ki iman, haberi duymakla, duymak da Mesih’le ilgili sözün yayılmasıyla olur” (Romalılar 10:17). Tanrı; müjdenin *tasviriyle* değil, sadece *vaaz edilmesiyle* kurtarıcı etkisinin geleceğini vaat eder.

Pavlus Galatyalılara şunu hatırlattı: “İsa Mesih çarmıha gerilmiş olarak gözlerinizin önünde tasvir edilmedi mi?” (Galatyalılar 3:1). Bu Galatyalılar, elbette, İsa Mesih gerçekten çarmıha gerildiğinde O’nun yanında değildi ancak *Pavlus’un müjdeyi vaaz etmesi aracılığıyla* bu onlara güçlü ve etkili bir biçimde tasvir edilmişti.

The Passion of the Christ İsa’nın nasıl öldüğünün emsalsiz bir farkındalığını milyonlarca insana kazandırsa da O’nun *neden* öldüğünü yeterli düzeyde ifade edemedi ve bu nedenle hissettiğim ağır yük şuydu; Pavlus’un Galatyalılara açıkladığı gibi biz de Hristiyanlar olarak, sinemaya giden bu insanlara Getsemani ve Çarmıhın ardında yatan gerçek sebepleri nasıl açıklayabiliriz? Aksi takdirde aydınlatıcı bir teolojik açıklama olmadan filmin etkisinin çoğu insan için yalnızca yüzeysel, belirsiz ve geçici olacağından korktum.

Peki çarmihın ardında yatan en derin sebepleri biz yeterli düzeyde anlıyor muyuz? Eğer anlamıyorsak, Tanrı lütfunun iyi haberini başkalarıyla paylaşmaya sadece daha mecbur olmak için değil ama aynı zamanda müjdenin “akıl ermez zenginliğini” (Efesliler 3:8) daha dolu ve kişisel bir şekilde yaşamak için bu sebepleri nasıl kavrayabiliriz?

Çarmihın ardında yatan en derin sebepleri yeterli düzeyde anlıyor muyuz?

Zor Da Olsa Çarmıha Yakın Kalmak

Biz bu yolculuğa beraber devam ederken, tarihteki kahramanım Charles Spurgeon’ın “Zor da olsa çarmıha yakın kalın ve O’nun yaralarının gizemini araştırın” öğüdünü takip etmeye çalışıyorum.¹

Mesih’in yaralarının ardında sırlar yatmaktadır, Kutsal Yazılar’da açığa çıkarılan sırlar... Bu nedenle O’nun bahçedeki ıstıraplı duasından çarmıhta terk edilme yakarışına kadar, Kurtarıcımızın çektiği acıların amacına dikkatlice bakmak ve bunu yakından incelemek istiyoruz. O’nun *neden* acı çektiğine ve O’nun Tanrı karşısında günahkâr için acı çekmesiyle neyi benzersiz bir şekilde başardığına daha derin ve detaylı bir şekilde bakmak istiyoruz.

Bu kitabın tamamında, bizi mümkün olduğu kadar çarmihın “yanı başına” getirmesi için Kutsal Ruh’a izin vermek ve onun gölgesinde oturup yaşayarak orada “kalmak” istiyoruz. Mesih’in yaralarının sırrını araştırıp bu olayı iyice düşünürken çarmihı telaşsız bir şekilde Kutsal Yazılar’dan incelemek istiyoruz. Kutsal Kitap yazarlarının elimizden tutup hiçbir filmin gidemeyeceği yere bizi götürmesine izin vermek istiyoruz.

Bütün Bunlar Ne Anlama Geliyor?

C. S. Lewis'in *Aslan, Cadı ve Dolap* kitabının sonlarına doğru Lucy ve Susan isimli çocuklar mehtaplı bir gecede Taş Masa Tepesine çıktı. Onlar, kızların erkek kardeşi Edmund'un hainliği yüzünden, Aslan'ın Beyaz Cadı ve onun canavar sürüsünün işkencesine teslim oluşunu gözyaşları içerisinde uzaktan izler. O bağlanmış, altın yelesinden yoksun kalmış, susturulmuş... sonra masaya zincirlenip öldürülmüştür.

Bu adi yaratıklar gittikten sonra, iki kız kardeş masaya yaklaşmak için saklandığı yerden sıvışarak çıkar. O gecenin geri kalanını Aslan'ın bedeninin başında ağlayarak geçirirler.

Gün doğduğunda sabahın erken saatlerindeki serinlik nedeniyle titremeye başlayan kızlar, masadan geri dönüp yürüyerek kendilerini ısıtmaya çalışır. Onlar, gün doğumu esnasında kırmızı ve altın rengine bürünen gökyüzünü izlerken arkalarında “kulakları sağır eden büyük bir parçalanma sesi” duyar.

Telaşla geri dönerler ve gördükleri şey karşısında daha da kederlenirler:

Boydan boya oluşan büyük bir çatlamaıyla Taş Masa iki parçaya ayrılmış ve Aslan ortadan kaybolmuştu.

“Arkalarında duydukları güçlü bir ses” onların feryatlarını ve sorularını aniden durdurur.

Etrafa bakındılar. Ve orada, gün doğumunda parlayan, daha önce gördüklerinden daha iri, yelesini sallayan (çünkü yelesi belli ki tekrar uzamıştı) Aslan'ın kendisi duruyordu.

Susan ona bir hayalet olup olmadığını sormayı dener.

Aslan altın rengindeki başını eğdi ve onun alnını yaladı. Nefesinin sıcaklığı ve saçından yükselen yoğun bir koku kızın üzerine çöktü.

“Öyle mi görünüyorum?” dedi.

En sonunda, iki kız da “kendini onun üzerine atıp öpücüklerle boğduktan” sonra, Susan ivedi bir soru sorar: “*Peki bütün bunlar ne anlama geliyor?*”².

Aslan’a veya daha da önemlisi, bu kadar dikkatle temsil ettiği Kurtarıcıya daha iyi bir soru açıkçası sorulamazdı. İsa Mesih’in çarmıha gerilmesinin anlamı nedir? *The Passion of the Christ* filmi çıktığında, *Time* dergisinin kapağına “İsa neden ölmeliydi?” diye yazıldı. Diğer bir deyişle, *bütün bunlar ne anlama geliyor?* Hiçbir dergi kapağı bundan daha önemli veya anlamlı bir soru hiç sormadı.

Kana Bulanmış Bir Peygamberlik

Şaşırtıcı biçimde, Mesih’in ölümünün anlamını derinden ifade eden Kutsal Yazılar’daki en iyi yerlerden biri Yeni Antlaşma’da değil Eski Antlaşma’da bulunur. Bu, Spurgeon’ın “minyatür Kutsal Kitap ve müjdenin özü” diye tanımladığı bir pasajdır. O, Yeşaya’nın elli üçüncü bölümünden bahsediyordu.

The Message of the Cross’ta Derek Tidball’a göre bu bölüm “bizi insan sorununun ve ilahi aklın merkezine götürür”. Ona göre “Tanrı’nın Eski Antlaşma’daki vahyinin doruk noktalarından biri budur. Bundan yola çıkarak, O’nun çarmıhta yaptığı işin net bir görüntüsünü elde ediyor ve bunun anlamı hakkında tam ve eksiksiz bir bakış açısı kazanıyoruz”³.

Yeşaya 53, Mesih'in ölümünden yaklaşık yedi yüz yıl önce yazılmış olsa da, Franz Delitzsch "o, Golgota'daki çarmihın altında yazılmış gibi görünüyor" der.

Yeşaya 53 çarmihın altında yazılmış gibi görünüyor.

Kutsal Yazılar'ın başka hiçbir bölümü, çarmihın yüce anlamını ortaya çıkarırken Mesih'in çarmihıta acı çekmesi hakkında bize bu kadar derin ve ayrıntılı bir rapor vermiyor. Kutsal Yazıların tamamı kana bulanmıştır, ancak Mesih'in ölümü özellikle bu pasajda göze çarpar. Eşsiz ve esinlenmiş bakış açısıyla Peygamber Yeşaya bizi doğrudan çarmihıta götürür... Öyle ki orada asılı duran Kurtarıcıya dikkatle bakabilelim ve tüm bu şeylerin ne anlama geldiğini anlamaya başlayabilelim.

Görünüş

Bu etkileyici bölümde, Tanrı, açıkça "hizmetkârım" dediği biri hakkında Halkına konuşuyor [Yeşaya 52:13 (52. bölümün son üç ayeti, 53. bölümün tamamı boyunca devam eden kehanetin açılış satırlarıdır.)] (bu pasajdaki Yeni Antlaşma alıntılarının açıkça gösterdiği gibi, şüphesiz Rab İsa Mesih'e atıfta bulunan bir adlandırma).

Yeşaya, Hizmetkârın kökenini etkileyici olmayan terimlerle tasvir ediyor: "Bir fidan gibi... kurak yerdeki kök gibi büyüdü" (Yeşaya 53:2). Doğumunda ve öncesinde, Hizmetkâr sıra dışı biri gibi görünmüyor.

Bu sözleri okurken Yeni Antlaşma'daki seslerin "Nasıra'dan iyi bir şey çıkabilir mi?", "Bu adam marangoz değil mi?" (Yuhanna 1:46; Markos 6:3) dediğini neredeyse

duyabiliyoruz. Mesih geldiği zaman O, ne krallığın bir parçası olarak tanındı ne de dinî kurumlandı.

Hizmetkâr'ın fiziksel görünüşü de o kadar etkileyici değildi: Yeşaya “Bakılacak biçimden, güzellikten yoksundu ve gönlümüzü çeken bir görünüşü yoktu” (Yeşaya 53:2) der. Çarpıcı bir şekilde yakışıklı olmaktan ziyade o, sade ve sıradan görünüyordu. O sadece tipik bir Filistinli Yahudiydi. Hatta İsa ve on iki elçinin bir grup fotoğrafı bir şekilde çekilebilseydi ve bu resme bugün baksaydık bu on üç adamdan hangisinin aslında İsa olduğunu muhtemelen ayırt edemezdik.

Tüm insan standartlarına göre bu Hizmetkâr etkileyici değildi ve bu nedenle Yeşaya “ona değer vermedik” diyor. Hizmetkâr sadece saygıdan yoksun kalmadı, daha da kötüsü: “insanlarca yalnız bırakıldı ve hor görüldü... insanların yüz çevirdiği biri gibi hor görüldü” (Yeşaya 53:3).

Yeşaya'ya ait bu peygamberlik sözünün asıl okuyucuları yerine bir an için kendinizi koyun. On iki bölüm boyunca- Yeşaya 40'tan başlayarak- İsrail ulusunun görkemli kurtuluşu (devamında yargı ve sürgün) hakkında okumaya devam ettiler. On iki bölüm boyunca Tanrı onları teşvik ve teselli etmeye devam etti. Anlaşılır biçimde bu gelen Kurtarıcının Davut gibi güçlü bir savaşçı, bir fatih olmasını bekliyorlardı.

Aniden, bu vaat edilen kurtuluş bağlamı içerisinde, çekici ve etkileyici olmayan birini Yeşaya tarif etmeye başlıyor. Alkışlanan değil “hor görülen ve reddedilen” birinden bahsediyor. Fetheden değil “ezilen” (Yeşaya 53:5) bir kişiden bahsediyor. Bu raporu ilk defa okurken şunu merak edersiniz: “Bizi kurtarması gereken adam *bu* mu? *Bu* adam

hiç Yeşaya'nın vaat ettiği 'RAB'bin gücü' olabilir mi?" (Yeşaya 51:9; 52:10; 53:1).

Yeşaya'nın 53. bölümüne şu sözlerle başlaması hiç şaşırtıcı değil: "Verdiğimiz habere kim inandı?" Kim inandı? Kimse inanmadı. Ve bu bizi de kapsar, çünkü ilahi vahiy ve Ruh'un uyandırışı olmadan birimiz bile gerçek inancın ne olduğunu taş çatlasa bilemez.

Bir kurtarıcının ne olması gerektiği konusunda insanların beklentileri çağlar boyunca pek değişmedi. Yeşaya'nın peygamberlik sözlerinden yedi yüzyıl sonra, insanların süregelen yanlış fikirlerini Elçi Pavlus özetledi: "Yahudiler doğüstü belirtiler ister, Grekler ise bilgelik arar. Ama biz çarmıha gerilmiş Mesih'i duyuruyoruz. Yahudiler bunu yüz karası, öteki uluslar da saçmalık sayarlar." (1.Korintliler 1:22-23). İlahi tasarı sayesinde müjde, gurur aracılığıyla bu dünyanın bilgeliği tarafından yönetilen, insan gözlemiyle kısıtlanmış ve sadece dış görünüşten etkilenen herkes için saçmadır.

Gerçek

Yeşaya daha sonra çarmıha yapılan insan gözleminden yaşanan şeyin ilahi bir vahyine geçiş yapıyor. Özellikle Yeşaya 53'ün 4-6 ayetleri bizi doğruca çarmıhın altına yerleştiriyor.

Bu ayetler ilk olarak *bizim* (sizin ve benim) durumumuzdan bahsediyor. Bu satırlarda en az on defa "*bizim*", "*biz*" ve "*bizi*" gibi zamirler okuyoruz. Fakat bu hoş bir resim değil. Bu, "hastalıklarımız", "acılarımız", "isyanlarımız", "suçlarımız" hakkında. Bu, "Hepimizin koyun gibi yoldan sapması, her birimizin kendi yoluna dönmesi" hakkında.

Burada ortaya çıkan ilahi olaylar dizisinde *bizim* yer aldığımız kısım bu. Bizden sadece, acı çekmeyi gerekli kılan ve onu hayal edilemeyecek kadar sıkıntılı yapan günaha katkıda bulunan insanlar şeklinde bahsediliyor.

Ayrıca hiç de etkileyici olmayan bu Kişi'nin, bu acı çeken Hizmetkârın bizim için ve bizim yerimize acı çektiğini burada keşfediyoruz. Bu ilahi olaylar dizisinde *O'nun* yer aldığı kısım bu ve O bunu, bizim isteğimiz ve teşvik ve desteğimizle değil reddedilirken ve hor görülürken yapıyor.

Bu acı çeken Hizmetkâr bizim için, bizim yerimize acı çekiyor.

Yerine geçmek şeklindeki ifade tarzı -bir kişinin başka birinin yerine geçmesi- acı çekmek şeklindeki ifade tarzıyla iç içe geçerek bu ayetlere nüfuz eder. Hizmetkârın hastalıklarımızı üstlendiğini, acılarımızı yüklediğini, isyanlarımız yüzünden deşildiğini, suçlarımız yüzünden ezildiğini Yeşaya bize söyler “ve RAB hepimizin cezasını O'na yükledi.” der. Yeni Antlaşma'nın bize sonra daha detaylı öğreteceği şeyi Yeşaya gösteriyor.

Bu pasajda daha önce, Hizmetkâr hakkında Yeşaya bize şunu da gösteriyor: “Biçimi, görünüşü öyle bozuldu ki, insana benzer yanı kalmadı (Yeşaya 52:14).” Bizim için katlandığı acıdan dolayı Hizmetkârın görünüşü ve biçimi bozuldu.

John Calvin akıllıca bizi şöyle bilgilendirir, “Tanrı Oğlu'nun bozulan görünüşüne baktığımızda, bozulan görünüşü karşısında kendimizi dehşete düşmüş halde bulduğumuzda, o bizim yerimizi aldığı için baktığımız şeyin kendimiz olduğunu bir kez daha farz etmemiz gerekir.”

“Hepsi Ölsün!”

2. Dünya Savaşı’nda Ernest Gordon, Burma’daki Kwai Nehri kıyısında bulunan bir Japon hapishanesinde İngiliz bir esirdi. Japon birlikleri cepheye taşımak için savaş esirleri burada bir “ölüm demir yolu” inşa etmeye zorlandı. İşkence gördüler, aç bırakıldılar ve halsiz kalana dek çalıştırıldılar. Yaklaşık 16.000 kişi öldü.

Gordon, bu deneyimin dehşetinden kurtulup hayatta kaldı ve 1962’de yayınlanan (ve daha sonra *To End All Wars* isimli filmi çekilen) *Through the Valley of the Kwai* isimli anıtsal bir eser kaleme aldı. O, bir iş günü sonunda, esirler odalarına dönmeden önce kullandıkları aletlerin sayıldığı bir olaydan bahsediyor. Gardiyanın bildirisine göre bir kürek kayıptı. O, hangi esirin bunu çalmış olduğunu öğrenmek isteyerek bağırıp çağırmaya başladı.

Kendini paranoyak bir öfkeye kaptırarak, suçlu olan her kim ise öne çıkıp cezasını çekmesini emretti.

Ancak hiç kimse suçu üstlenmedi.

Gardiyan “Hepsi ölsün!” diye bağırırdı. “Hepsi ölsün!”, tüfeğin horozunu çekti ve onu esirlere doğrulttu.

O an bir adam öne çıktı. Hazır olda durup sakince “Ben yaptım” dedi.

Japon gardiyan hemen esiri sopayla döverek öldürdü.

Arkadaşları cansız bedenini taşıırken, alet deposundaki kürekler tekrar sayıldı. Ve kayıp bir kürek olmadığı ortaya çıktı.⁵

Diğer esirler için kendini feda eden bu adamın onlardaki etkisini hayal etmeye çalışın. Bu, fedakârlığın ve

kahramanlığın etkileyici ve duygulandırıcı bir hikâyesi. Yine de bu, İsa Mesih'in kendini bizim için feda edişinin yeterli bir örneği olamaz çünkü yeterli bir örnek *yoktur*.

Dengesiz bir gardiyanın horozu çekilmiş, dolu silahıyla karşı karşıya kalan esirlerin durumundan farklı olarak, ne siz ne de ben başka bir günahkâr yüzünden ölümle yüz yüzeyiz. Bizim yüzleştığımız şey, kutsal bir Tanrı'dan gelen şiddetli gazabın haklı tehdididir. Yoldan sapan ve kendi yoluna dönen herkesin yüz yüze kaldığı tehdit *budur* (Yeşaya 53:6). Bizim durumumuzda, kürek *kayıptır*; aslında kaybolmuş çok daha fazla şey vardır. Günahtan dolayı gerçekten suçluyuz ve cezayı hak ediyoruz.

Ama masum Olan, kutsal Olan -Oğul Tanrı- hepimizin yerine ölmek için öne çıktı. Sizin ve benim gibi günahkârlar *için*, sizin ve benim gibi günahkârlar *yüzünden*, sizin ve benim gibi günahkârların *yerine* Hizmetkâr o çarmıhta acı çekti.

Sizin tamamen hak ettiğiniz ve benim tamamen hak ettiğim cezayı O üstüne alır, lakin Yeşaya'da "Tanrı tarafından cezalandırıldığını, vurulup ezildiğini sandık (Yeşaya 53:4)" yazar. Sokakta konuşulan buydu. Nasıralı İsa'nın çarmıha gerilişinin üstünü yerel medya böyle örttü: Tanrı'ya karşı küfrettiği için Tanrı tarafından adilce yargılandığını söylediler.

Aslında, Kendi günahı yüzünden değil, *bizim* günahımız yüzünden O'nun gerçekten Tanrı tarafından cezalandırıldığını ve ezildiğini kendilerine yeni gözler bahşedilen insanlar algılar.

O'nun Sevgisine İkna ol

Oğlu'nun bizim yerimize kurban olması için Baba Tanrı'yı harekete geçiren şey Yeşaya 53'ün 10. ayetinde eşsiz bir şekilde ortaya çıkmıştır (şok edici ve ürkütücü bir şekilde meydana çıkmıştır): “Ne var ki, RAB onun ezilmesini uygun gördü, acı çekmesini istedi.” Hizmetkârın ölümü, insan girişimi ve tasarısının meyvesi değildi; bu, Tanrı'nın planı, Tanrı'nın amacı, Tanrı'nın *isteği*ydi.

The Passion of the Christ sinemalarda gösterime girdiği ay, *Newsweek* dergisinin ön kapağında kanlar içinde olan hırpalanmış Mesih'i canlandıran aktör Jim Caviezel'in yakın çekim bir resmi ve rahatsız edici şu manşet vardı: “İsa'yı Gerçekten Kim Öldürdü?”

Bunun cevabını bize Yeşaya veriyor.

İsa'yı kim öldürdü?

Tanrı öldürdü. Oğlu'nun ölümünden sonuçta Baba Tanrı sorumluydu. Tanrı bize “Günahlarınız için, *sizin* yerinize Oğlumu Gazabımla ezmeye mahsus karar verdim.” diyor.

Neden?

“Çünkü sizi seviyorum”.

Tanrı'nın size olan sevgisinden şüphe duymak üzere ayartıldığınız zaman, çarmıhın önünde durun ve yaralanmış, ölmek üzere olan, görünüşü bozulmuş Kurtarıcıya bakın ve O'nun neden orada olduğunu fark edin. Baba'sı eminim bize şöyle fısıldardı “Bu yeterli değil mi? Kendi Oğlumu esirgemedim; *Sizin* için O'nun görünüşü ve biçimini bozdum ve O'nu *ezdim*. Sizi sevdiğime sizi ikna etmek için daha ne yapabilirdim?”

Tanrı'nın sevgisi *işte bu* kadar ileri gider.

Ve tüm bu şeyler bu anlama gelir.

Çarmıhın sersemletici imaları hakkında Sinclair Ferguson'ın ne dediğine kulak verin:

Mesih'in çarmıhtaki ölümünü düşündüğümüzde, bizi Kendine geri kazanmak için sevgisiyle Tanrı'nın ne kadar ileri gittiği bize gösterilir. Tanrı'nın bizi Oğlu'ndan daha çok sevdiğini düşünürdük adeta. O'nun sevgisini başka hiçbir standartla ölçemeyiz. O bize "Seni *işte bu* kadar seviyorum" diyor.

Çarmıh, müjdenin merkezidir; o, müjdeyi iyi haber yapar. Mesih bizim için öldü; O, bizim yerimize Tanrı'nın yargı kürsüsü önünde durdu; O, günahlarımızı üstlendi. Tanrı çarmıhta kendimiz için kesinlikle yapamayacağımız bir şey yaptı. Fakat çarmıh aracılığıyla Tanrı, hem bizim *için* hem de *bize* bir şey yapar. O'nun bizi sevdiğine bizi ikna eder.⁶

İkna *oldunuz* mu?

Eğer ikna olmadıysanız, sizi sevdiğine sizi ikna etmek için Tanrı *daha* ne yapabilir?

Müjde'de ortaya çıkan Tanrı'nın sevgisi yüzünden daha mahcup olmanız gerektiğini fark ediyorsanız, Yeşaya'nın Eski Antlaşma'da bu kadar çarpıcı ve şaşırtıcı şekilde tasvir ettiği şeyi biz Yeni Antlaşma'da daha derinden keşfederken sizden okumaya devam etmenizi rica ediyorum.

Dipnotlar

1. Charles H. Spurgeon (4 Ocak 1991), Morning and Evening, Hendrickson Publishers, Peabody, sabah ibadeti
2. Lewis, C. S.; The Lion (1950), the Witch and the Wardrobe, Bölüm XV, “Deeper Magic from Before the Dawn of Time.”, vurgulanmıştır. New York: Macmillan
3. Derek Tidball (2001), The Message of the Cross, InterVarsity, 101, Downers Grove
4. Franz Delitzsch, Keil ve Delitzsch (1996), Commentary on the Old Testament: Updated Edition, Hendrickson Publishers,, Yeşaya 53 ile ilgili giriş niteliğinde yorumlar. İlk basım 1866 yılındadır.
5. Ernest Gordon (2002), Through the Valley of the Kwai, “To End All Wars” olarak yeniden yayımlandı, Zondervan, Grand Rapids
6. Sinclair Ferguson (1989), Grow in Grace, 56 ve 58, Banner of Truth, Carlisle

Bölüm 4

İlahi İkilem

Kaçınılmaz Bir Ceza ve Hasretle Beklenen Bir Kurtuluş

İnsanlar günahlarında Tanrı'ya karşı çıkar, Tanrı da kutsallığında insanlara karşı çıkar.

J. I. Packer

Starbucks'ta kalabalık bir sabahtı. Kasiyere doğru uzanan, iki paralel sıra oluşturmuş olan birkaç müşteriyle birlikte sıradaydım. Öne çıkıp kahve sipariş etme sıram geldiğinde orada çalışan genç adam bana gülümseyip “Merhaba, nasılsınız?” diye sordu.

Sık sık sorulan bu soruya birkaç yıldır özel bir yanıt veriyorum. Müjdeyi kendime vaaz etme yolu olarak her gün bunu yaparım. Müjdeyi başkalarıyla paylaşmak için zaman zaman etkileyici bir açılış olduğunu da keşfettim. O sabah Starbucks'ta aynı sözcükleri tekrar kullandım. “Hak ettiğimden daha iyiyim” diye yanıtladım.

Kasiyer yaptığım öz değerlendirmeye derhal meydan okumaya başladı. Bence, kendime değer verme konusunda mantığa aykırı bir şekilde yetersiz olduğum için şefkatten ve gerçek bir endişeden dolayı duygulandı. Verdiği güvencelere kanmadığımda öfkelenmiş gibi göründü. En sonunda bana meydan okudu, “Birini mi öldürdün?”

“Hayır” diye yanıtladım, “hayır, kimseyi öldürmedim”. Ve günahımın ne kadar ciddi olduğundan bahsetmeye başladım.

O çok kısa zaman içerisinde, insanın günahkârlığı öğretisini ona tanıtabildim.

Cüzzamlılardan Daha Kötü

Sohbet boyunca kısmen sağıma döndüm. Yan sıradaki bayan bana bakıyor ve sanki “Ben olsam kafeinsiz kahve tavsiye ederdim.” diyordu. Aslında, yaptığım açıklamayı oradaki herkes dinliyor gibi geldi.

Gözyaşlarımı dökecek ana yaklaşırken, genç adama açıkça “Ben bir günahkârim. Ve bir Kurtarıcıya ihtiyacım var.” diyerek konuşmayı bitirdim. Ve bu konuda ciddiydim.

Sohbet bu kadar kısa sürdü. O an geçtikten sonra, etrafımdaki insanlar yavaş yavaş duyduklarından uzaklaşıyor, düşünceleri ve yüreklerini meşgul eden şeylere geri dönüyor gibi göründü. Bir Kurtarıcıya ne kadar ihtiyaçları olduğunu ne yazık ki hâlâ önemsemediklerinden şüpheleniyorum. Onlar, kalp atışlarının devam etmesine Tanrı’nın izin vermesinin ne kadar akıl ermez bir mucize olduğundan da bihaber.

Bu dünyada acının neden var olduğunun değil, Tanrı’nın günahkârlığımızda bize neden müsaade ettiğinin kafayı en çok karıştıran teolojik soru olduğunu R. C. Sproul yazmıştır. Bizi yaratan, doğru ve kutsal olan Tanrı’nın pak gözünde günahımızın nasıl görünmesi gerektiğini düşünürsek, neden hâlâ buradayız, yaşıyoruz ve nefes alıyoruz ki? Tanrı’nın merhameti gerçekten inanılmaz bir sır.

Tanrı’nın gözünde günahımızın nasıl görünmesi gerektiğini düşünürsek, neden hâlâ yaşıyoruz ve nefes alıyoruz ki?

Luka bize, İsa'nın "Yeruşalim yolunda" olduğu ve on cüzzamlı ile karşılaştığı zamandan bahseder. Uzaktan, merhamet için O'na yalvardılar (Luka 17:11-13). Durumlarını bildiğimiz için, çaresiz yakarışlarını kolayca anlayabiliyoruz. Oysaki doğuştan gelen kendi durumumuz cüzzamdan çok daha ciddidir. O sabah Starbucks'ta etrafım cüzzamlılarla sarılıydı; bilinen tüm cüzzam, kanser veya virüslerden çok daha güç algılanan, kötülük saçan ve nefret uyandıran ruhsal bir hastalıkla doğmuş cüzzamlı dostlarla.

Yine de, insanlık haliyle her birimizin yüz yüze geldiği korkunç tehdidi nadiren kavrarız ve hatta bu tehditle bizim yerimize ilgilenen Tanrı'nın yaptığı şeylere bundan daha az sıklıkta şaşkınlık duyarız.

Şaşkınlık kelimesi *labirent* kelimesiyle bağlantılıdır ve kök anlamı "kafa karışıklığı" ve "afallama" ile ilgilidir. Fakat Hristiyan olmayan insanlara "Tanrı sizi seviyor" dediğinizde şaşmazlar, kafaları karışmaz ve afallamazlar. Ne yazık ki, Tanrı'nın bu lütfeden mizacını açıkça varsayan ve bu nedenle onu kabul eden çoğu müjdecisi için de aynı şey geçerlidir. Ve durumumuzu tamamıyla Tanrı'nın perspektifinden görmeyi öğrenene kadar bunu yapmaya devam edeceğiz.

İlahi düzen, kendimizle başlamak yerine Tanrı'yla başlamayı gerektirir ve Tanrı'yla başlamak, Mesih'in ölümünden önceki durumumuzu O'nun gözünden anlamak demektir.

Tanrı için bu durum bir ikilem içeriyordu.

Tanrı'nın Küstah Muhalifleri

Timoteos'a yazdığı ilk mektubun açılış bölümlerinde Pavlus bu ikilemi ifade eder. Pavlus'a göre Tanrı, "bütün çağların

Kralı, ölümsüz ve görünmez tek Tanrı'dır" (1.Timoteos 1:17). Bütün çağların Kralı olarak O, zamanın ötesinde ve mutlak Egemen Olandır. Ölümsüzlüğünde O, çürümekten, yok olmaktan ve ölümden muaftır. Ve O görünmezdir-kendisine yaklaşılmaz ışıktadır, öyle ki günahkâr varlıklar O'nu gördükten sonra yaşayamasın. Dahası, O, hiçbir rakibi olmayan *tek* Tanrı'dır.

Pavlus'un Timoteos için çizdiği insanlık portresi bunun tam tersidir: "yasa tanımayanlarla asiler... tanrısızlarla günahkârlar... kutsallıktan yoksunlarla kutsala karşı saygısız olanlar... anne ya da babasını öldürenler... katiller, fuhuş yapanlar, oğlancılar, köle tüccarları, yalancılar, yalan yere ant içenler ve sağlam öğretilere karşıt olan başka ne varsa onlar (1.Timoteos 1:9-10)."

Bu, Kutsal Kitap'ın insanlık hakkındaki bakış açısıdır ve hepimiz bu tanıma bir bakıma uyuyoruz.

Pavlus da kendini böyle görüyor ve Tanrı'ya "küfreden, zalim ve küstah" biri olduğunu itiraf ediyor. Hatta Pavlus kendini günahkârların "en kötüsü", en kötü günahkâr, günahkârların başı olarak tanımlıyor. (1.Timoteos 1:15)

Tanrı için ilahi bir ikilem ortaya çıkar çünkü O, insanlığın kendine has bu günahkârlıklarından hiçbirine kayıtsız değildir. Aslında O bunun her zerresine haklı ve öfkeli bir şekilde karşı çıkar. Bunu açıkça göz ardı edemez veya mazur göremez. O'nun kutsallığı ve adaletinin ışığında, günahı ve günahkârı cezalandırmaktan başka hiçbir alternatifi yoktur. Adliyelerimizde, insanların suçlarını açıkça göz ardı eden ve onları "sadece bağışlayan" bir yargıç, hemen yargıçlar kurulundan kovulurdu. Tanrı doğrudur ve günahı cezalandırmada doğru olanı yapmalıdır.

Tanrı günahu açıkça göz ardı edemez veya mazur göremez.

Hâl böyleyken, Pavlus'un bizi bilgilendirdiği gibi, Tanrı "bütün insanların kurtulup gerçeğin bilincine erişmesini ister" (1.Timoteos 2:4).

Tanrı'nın arzusu kurtarmaktır, peki O herhangi bir kimseyi nasıl kurtarabilir? O haklı bir şekilde günaha karşı çıkar, oysa günah her insanın yüreğinin her köşesine gizlenmiştir. Gördüğümüz gibi ve Pavlus'un dediği gibi hepimiz "yasa tanımayan ve asiyiz"; hepimiz "tanrısız ve günahkâriz". Pavlus'un yaptığı gibi her birimiz belirli bir noktaya kadar kendimizi Tanrı'nın "küstah bir muhalifi" olarak nitelendirebiliriz.

Ne kadar imkânsız bir durum! Kutsal bir Tanrı, günaha ancak öfkeli bir gazapla yanıt verebilir; günah ısrarlı ve gerçekten kötü olduğunda O kim bilir ne kadar öfkeli bir gazapla yanıt verebilir! O'na karşı böylesine bariz bir düşmanlıkta kök salmış ve buna esir edilmiş olanları O nasıl affedebilir, bağışlayabilir, kurtarabilir ve onlarla barışabilir?

Nasıl?

Keşke

Bir insanın bakış açısından bu ikilemin acı veren bir anlık görüntüsü ve Tanrı'nın sağlayacağı çözümün bir işareti Eyüp kitabında saklanmıştır.

Eyüp denen adam, çektiği acıların ortasında Tanrı'nın kutsallığının kesinlikle farkındadır ve çektiği acıların Tanrı'nın yargısının bir ifadesi olabileceğinden korkar. Bu korkulara hitaben Eyüp bir noktada, "İnsan Tanrı'nın önünde

nasıl doğru olabilir?” diye yakarır. Her şeye rağmen, o, Tanrı’yı bilir ve “O benim gibi bir insan değil ki, O’na yanıt vereyim, birlikte mahkemeye gideyim. (Eyüp 9:2, 9:32)” der.

Umutsuzluk içinde kilitli kalmış bir halde Eyüp bir yolunu bulup her şeyi göze alarak hasret çeker:

Keşke aramızda bir hakem olsa da,

Elini ikimizin üstüne koysa!

Tanrı sopasını üzerimden kaldırsın,

Dehşeti beni yıldırmasın. (Eyüp 9:33-34)

Keşke... acı çeken bir insanla kutsal bir Tanrı arasında hakemlik yapacak biri keşke olsaydı. Böyle bir hakem, böyle bir ara bulucu gerçekten her ikimize de duyarlı olabilir, elini her ikimizin üzerine koyabilir. O zaman bir yolunu bulup Tanrı’nın yargısının dehşetinden kaçabilirdim. Eyüp, insanlık ve Tanrı arasındaki aşılmaz uçurumu net bir şekilde gördü, buna rağmen bir yolunu bulup bu imkânsız uzaklığa köprü olacak bir ara bulucuyu kafasında canlandırabildi.

Gerçekte, bir ara bulucu için yakarmaktan başka bir umuda ne siz sahipsiniz ne de ben.

Kendinizi Eyüp’ün yerine koyabilir misiniz? İlahi ikilem gerçeğinde, hem siz hem de ben insanlık olarak tam da bu noktadayız. Kutsal bir Rab’bin haklı gazabı altında, bir ara bulucu için yakarmak dışında tamamen umutsuz bir şekilde ölmeye hazırız.

Yakarışa Verilen Cevap

Bugün iş ve hukuk alanlarında ara buluculuk sürecine oldukça aşinayız. Genellikle, iki grup çatışır, her ikisi de haksızlığa uğradığını ya da diğeri tarafından haksızlığa uğramanın yakın tehlikesi içinde olduğunu hisseder. Ancak tarafsız olan üçüncü bir grup aracılığıyla bir çözüm aramayı isterler. Tarafsız olan bu ara bulucu ya da hakem, her iki grubun hissettiği dargınlığı giderecek bir barış ve anlaşma tedbiri almayı umut ederek iki grup arasındaki müzakere sürecini yönetir.

Bu resim, insanlık ve Tanrı arasında olması gereken ara buluculuk türünden tamamen farklıdır.

Her iki durumun da karşı çıkılan gruplar içerdiği doğrudur. Fakat Tanrı ve insan arasındaki çatışmada, sadece bir taraf dargındır. Tanrı derinden ve güçlü bir şekilde diğeri grubu tarafından haksızlığa uğramıştır. Kendisi tamamen masumdur, O'nun hiçbir hatası ya da suçu yoktur.

Diğeri taraf (tüm insanlık) inkâr edilemez bir biçimde, kesinlikle ve tamamen suçludur. Ancak bu suçlu taraf *barışmayı umursamaz bile* ve diğeri gruba karşı aktif bir düşmanlığa kenetlenmiştir. Tersine, Tanrı kendini tamamen ihlalcilerle uzlaşmaya adanmıştır.

Bu kördüğümü daha net bir şekilde görerek... Tanrı'yı darıltan kendi kişisel suçumuzun ağırlığını görmek ve hissetmek için Tanrı Ruhü'nün yaptığı suçlu bulma işiyle başlayarak... Eyüp'ün "Elini ikimizin üstüne koysa!" diye bahsettiği bir ara bulucuya olan hasretini kolayca tanımlayabiliriz. .

Hepimiz için inanılmaz biçimde iyi olan haber, Eyüp'ün çaresiz yakarışının cevaplanmış olmasıdır. Tanrı ve insanlık

ÇARMIH MERKEZLİ BİR HAYAT YAŞAMAK

arasında hakemlik yapan birisi *var*. Her ikimize de duyarlı olacak biri *var*.

Bölüm 5

İlahi Kurtuluş

Neden Sadece İsa Mesih Bizi Kurtarabilir

*Borç o kadar büyüktü ki, borçlu olan sadece insan iken
bunu ancak Tanrı ödeyebilirdi.*

Anselm

O, psikologların “kendine zarar veren” diye adlandırdığı bir kişiydi ve pastör bir arkadaşım bana, içerisinde bu sıkıntılı genç kadınla yaptığı unutulmaz bir danışmanlık seansını anlattığı bir mektup yazdı.

Arkadaşımın bana anlattığına göre, görüşmeyi annesi istemişti: “En büyük kızının o yıl dört kez acil serviste nasıl yattığını anlattı. Üç kez kendini o kadar derinden kesmişti ki dikiş atılması gerekti. Başka bir sefer bir kutu hap içmiş, hayatta kalmış ve gençlere yönelik bir psikiyatri koğuşuna hapsedilmişti. Kız şimdi eve geri dönmüş, kendine tekrar zarar vermişti.” Pastör, kızla görüşmeyi kabul etti.

Sorun Çözen Kan

Ertesi gün, kadının kızı onun ofisine geldi. Arkadaşım mektubunda seansın nasıl geçtiğini anlatıyor:

Kol kısımları neredeyse ellerini tamamen saracak kadar aşağı inen büyük boy bir boğazlı kazak giymişti. Nazik sorular ve dinlemeyle geçen bir sürenin ardından “kendine zarar verme” konusu açıldı. O, diğer insanların suçları yüzünden veya kendinden rahatsız olduğu zaman kendine zarar verdiğini

söyledi. Bu, gerginliğini azaltıyor gibiydi. Kanlı yaraları temizlemek onu diğer sorunlardan uzaklaştırıyordu.

Kazağını sıvadı ve bana kolunu gösterdi ve gördüğüm şeyi unutabileceğimi sanmıyorum. Bu görüntü günlerce aklımda kaldı ve her anımsadığımda bana acı verdi.

Ne yapabiliirdim? Kutsal Kitapsal danışmanlık hakkında gerçekten bildiğim tek şey insanlar için dua etmek ve onlara müjdeyi anlatmaktı. Bir kişinin müjdeyi anlayışı içindeki çok küçük hatalar, o kişinin yaşamında çok büyük sorunlara yol açıyor gibi görünüyordu.

Pastör bir bloknot çıkardı ve genç kadına müjdenin bir grafiğini çizdi. Kanın gerçekten “sorunları çözebileceği” konusunda onunla hem fikirdi ancak kanın “kendi kanı olması gerekmediğine ve bu verilen zararın hâlihazırda onun adına yapıldığına” dikkat çekti. Ruh aydınlanma getirdi ve genç kadın müjdeyi kabul etmek için dua etti.

Pastör bunu bana yazdığında, o görüşmenin üzerinden altı ay geçmiş ve genç kadın tüm bu süre boyunca tekrar kendine zarar vermemişti. Evet, olabilecek en kötü sorunumuzu çözmek kan gerektirir. Kendi doğru bilgeliğinde günahın adil cezasının ölüm olduğuna karar veren Tanrı, aynı zamanda kan dökülmeden günahların bağışlanmayacağına da karar vermiştir (İbraniler 9:22).

Ara bulucumuzun işi kanla gerçekleştirilen bir iş olacaktı.

Kutsal Kitap'a Giden Anahtar Nokta

Kutsal Kitap'ın tamamının konusunu ve temasını Kutsal Yazılar içerisinde en iyi yakalayan tek bir cümle araştıracağız. Nereye bakardınız, ne seçerdiniz? Nereye bakardınız?

Çoğumuz haklı olarak hemen Yuhanna 3:16'nın sevgi dolu ve tanıdık sözlerine gideriz. Ama isterseniz gelin, Kutsal Yazılar'da hâlihazırda baktığımız bir yeri, Pavlus'un Timoteos'a yazdığı ilk mektubun açılış sayfalarını beraber araştıralım.

Düşüncelerinizi şu cümleye odaklayın:

“Çünkü tek Tanrı ve Tanrı'yla insanlar arasında tek aracı vardır. O da insan olan ve kendisini herkes için fidiye olarak sunmuş bulunan Mesih İsa'dır. Uygun zamanda verilen tanıklık budur. (1.Timoteos 2:5-6)”

J. I. Packer, bu ayetlerin “sadece Yeni Antlaşma'nın değil, tüm Kutsal Kitap'ın anahtar noktası” olduğunu söylüyor. “Çünkü verdiği mesajın tamamı ve özü bir cümlede bu ayetlerle belirginleşir”.¹

Bu tek cümlede Pavlus, insan ve Tanrı arasında hakemlik yapacak biri için Eyüp'ün yaptığı çaresiz yakarışa yanıt vermekle birlikte, Kutsal Yazıların tamamının ana temasını ve esasını kısa ve öz bir şekilde açıklar. Evet, Pavlus, bir ara bulucu *var!* der. Aramızda hakemlik yapacak, elini ikimizin üzerine koyacak ve Dehşeti artık bizi korkutmasın diye Tanrı'nın gazap çomağını kaldıracak birisi var. Tanrı ve insanlık arasında eşsiz bir ara bulucu var: Hepimiz için Kendini fidiye olarak sunan, insan Mesih İsa'dır. Kutsal Kitap'ın verdiği mesajın tamamı bu tek nokta üzerinde döner.

Layıkıyla sadece O'nun gazabını hak eden insanlara karşı şaşılacak derecede lütfeden bir yüreğe sahip olan Tanrı, bu ilahi ikileme çözüm getirecek birini planladı ve sağladı. Başka herhangi bir ara buluculuk işinden farklı bir şekilde kanı aracılığıyla eşsiz bir görevi yerine getiren bir ara bulucu. Merhametinin gizeminde masum ve dargın taraf olan Tanrı, Kendi haklı gazabını tatmin etme ve suçlu tarafı bundan kurtarma amacıyla Kendi Oğlu'nu ölmesi için ortaya koymuştur.

R. C. Sproul “Müjdenin görkemi şudur: Kendisinden kurtarılmamız gereken Kişi bizi kurtarmış olan kişidir.”² der. John Stott bunu şöyle ifade etmiştir: “İlahi sevgi, ilahi fedakârlık sayesinde ilahi gazabı yenmiştir.”³

Eşsiz İnsan, Eşsiz İş

Peki böyle inanılmaz bir ara buluculuk işini İsa nasıl gerçekleştirebildi? Bir ara bulucu iki tarafı da eşit bir şekilde temsil etmelidir. Ancak Tanrı ve insanlık arasındaki çatışmada, iki taraf doğal olarak birbirinden olabildiğince uzaktır. İki tarafı bir araya getirme konusunda İsa iki tarafı nasıl temsil edebilir?

Yalnızca hem tamamen ilahi hem de tamamen insan olan biri Tanrı ve insanlar arasında etkin bir şekilde ara buluculuk yapabilir. Ve İsa tam da budur. Diğer herkesten tamamen farklı bir şekilde, O eşsizdir. Sadece “tek Tanrı” olduğu gibi sadece “tek aracı” olduğu konusunda Pavlus bu yüzden ısrar eder.

İsa'nın yerine getirdiği aracılık işi de aynı şekilde eşsizdir. Pavlus'un açıklamasında, Kurtarıcının (“insan olan Mesih İsa'nın”) doğumundan hemen O'nun kurtariş sağlayan

ölümüne (“kendini fidyeye olarak sunuşuna”) nasıl geçiş yaptığına dikkat edin. Mesih’in ölümü O’nun doğuşunun amacıydı: Beytlehem’in nedeni Çarmıhtı. Tanrı, eşsiz bir kusursuz yaşam sürmesi ve günahlarımıza karşılık eşsiz bir ölüme gitmesi için Oğlu’nu gönderdi.

Hem Bizim Gibi Hem Bizden Farklı

Günah insan tarafından işlendiğinden bir insan tarafından telafi edilmelidir. Sadece bir insan diğer insanların yerine kusursuzca geçebilir. Borç, yükümlülük ve sorumluluk yalnızca insanlığındır. Bununla birlikte, Tanrı’nın haklı taleplerini karşılamak adına günahlarımızın bedelini ne siz ödeyebilirsiniz ne de ben. Kendi itaatsizliğimiz hâlihazırda bizi doğru bir Tanrı’nın önünde mahkûm eder. Dahası, günahın esiriyiz; insan gücüyle kendimizi ondan kurtarmamız imkânsızdır. Bir yolunu bulup günah işlemeyi şu andan itibaren bıraksak bile (ki bu imkânsızdır), suç kaydımız hâlâ geçmişteki günahlarımızla lekelenir.

Durumumuz budur, günahımızın bedelini ödememiz veya ona olan kölelikten kendimizi özgür kılmamız mümkün değildir.

İlahi bir kurtarıcıya ihtiyacımız var! Ve kurtarıcımız olması için, borcumuzu ödemesi için, bu kişi *bizim gibi* olmalıdır: Sadece bir insan şeklinde görünen Tanrı gibi değil, tamamen ve gerçekten insan olan biri. Buna rağmen *bize benzememesi* de gerekir çünkü günahsız olmalıdır, çünkü sadece kusursuz bir kurban kabul edilebilir. O, kısıtlı ilahi güç ve yeteneklere sahip bir insan olmakla kalmayıp tamamen Tanrı olmalıdır.

Yazar Ron Rhodes bu konuda bize yardımcı olacak bir anlayış sunuyor:

Eğer kurtarıcı Mesih sadece Tanrı olsaydı ölemezdi çünkü Tanrı doğası gereği ölemez. Mesih sadece bir insan olarak insanlığı temsil edebilir ve ölebilirdi.

Ancak Tanrı olarak, Mesih'in ölümü, tüm insanlığın günahlarının bedelini ödemeye yeten sonsuz değere sahipti. O zaman açıkça görülüyor ki insanın kurtuluşunu güvence altına almak için Mesih hem Tanrı hem de insan olmalıydı.⁴

Bunu başka kimse yapamaz. *Sadece* gerçekten Tanrı ve tamamen insan olan *İsa Mesih* yerimize geçebilir ve bu fedakârlığı yapabilirdi. Sadece İsa bu eşsiz yerde ve pozisyonda durabilirdi. Tek kusursuz yaşamı sürmüş olan bu Kişi aynı zamanda günahlarımız için bir fidye olarak tamamen eşsiz olan bir ölüme gitmiştir. Masum olan dargın tarafa, Yaraticımız ve Yargıcımız olan Tanrı'ya sizin ödemeniz ve benim ödemem gereken bedeli O ödedi.

Sadece gerçekten Tanrı ve tamamen insan olan İsa Mesih bunu yapabilirdi. Başka hiç kimse bunu yapamazdı.

Böylelikle dargın taraf yatıştırıldı. Günahımıza karşı haklı Gazabı, bizim üzerimize değil Mesih'in üzerine dökülerek tatmin oldu.

Tanrı'nın bize karşı kutsal düşmanlığı sona erdi. İlahi ikilem çözüldü.

Mesih'in ölümünün Tanrı için anlamı budur.

Daha İyi Haber Yok

Peki Mesih'in ölümü bizim için, günahlarından dönüp bu eşsiz ara bulucuya güvenen herkes için ne anlama geliyor?

Birincisi, Tanrı'yla aramızda barış var; bu, esas ve objektif olan barış gerçeğidir çünkü O'nun bize karşı olan kutsal düşmanlığı aksine Mesih'e karşı harcandı.

İkincisi, bu dünyadaki yaşamımız sona erdiğinde Tanrı'dan gelecek olan mahkûmiyetle artık yüzleşmeyiz. Mesih'teki her imanlı, bu dünyadan ayrıldığımız ve doğru Yargıç olan Tanrı'nın önünde durduğumuz an, Mesih'in doğruluğu nedeniyle devamızla ilgili verilecek hükmün "suçsuz" olacağını bilebilir.

Tam güvenceyle *hemen şimdi* bu hükmü öngörebilir ve hatta yaşayabiliriz. *O* günün sevinç ışığında bugün yaşarken şimdiki yaşamlarımız dönüşür. Gelecek olan o gazap gününün korkusu olmadan bugün yaşayabiliriz.

Ne harika bir lutüf! Herhangi bir kimseye, herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda verebileceğimiz daha büyük bir haber açıkçası yoktur.

Ve bu iyi haberi duyurma ayrıcalığına ve sorumluluğuna gerçekten hem siz sahipsiniz hem de ben. Bu eşsiz Ara Bulucu hakkındaki bu eşsiz mesaj bize emanet edildi ve biz bunun yegâne koruyucularıyız. Bu nedenle kendimiz onu derinden anlamalı ve dikkate almalıyız, böylelikle onu diğer insanlarla doğru ve tutkulu bir biçimde paylaşabiliriz.

Ve Mesih'in aracılığının bu inanılmaz gerçeklerini daha net bir şekilde gösterdiğimize göre şimdi Getsemani'ye ilerleyebilir ve Kurtarıcımızın çektiği acıyı daha derinden

ÇARMIH MERKEZLİ BİR HAYAT YAŞAMAK

anlamak ve ondan daha fazla etkilenmek için sonunda çarmıha yaklaşabiliriz.

Dipnotlar

1. J. I. Packer (1998), God's Words: Studies of Key Bible Themes, 109, Baker, Grand Rapids
2. R. C. Sproul (2002), Saved from What?, Crossway Books, Wheaton
3. John R. W. Stott (1986), The Cross of Christ, 159, InterVarsity Press, Downers Grove
4. Ron Rhodes (2002), Christ before the Manger, 205, Wipf & Stock Publishers, Eugene

ÇARMIH MERKEZLİ BİR HAYAT YAŞAMAK

Bölüm 6

Kâseye Dalıp Gitmek

Getsemani Şoku

Getsemani bahçesi, tüm Kutsal Kitap'ın en kutsal ve önemli sahnelerinden biridir.

Sinclair Ferguson

Getsemani bizi şoke eden bir andır. O kadar ani, o kadar göze çarpan bir değişikliktir ki ruhumuzu tümüyle şoke eder.

Müjde kitapçıklarının sayfalarında ortaya çıkan İsa'ya baktığımızda (üç yıl süren heyecan dolu hizmeti boyunca O'na yakın yürümeye kendimizi vererek) *saygı uyandıran, kendinden emin ve korkusuz* gibi kelimeler O'nu gerçekten tanımlar. O daima istikrarlı ve kontrollüdür.

Ama O'nu “Getsemani isimli bir yere” (Markos 14:32) kadar takip ettiğimizde, her şeyin radikal bir şekilde değiştiği bir an gelir. Birdenbire aşına olmadığımız bir Kurtarıcıyla karşılaşırız. Gözlemediğimiz şey yabancı ve korkutucudur.

Markos'un Müjdesi İsa hakkında bize, “Hüzünlenmeye ve ağır bir sıkıntı duymaya başlamıştı” der (Markos 14:33). Başka bir çeviri bunu “Titremesine neden olan bir dehşete kapılmaya ve şiddetli bir şekilde kederlenmeye başlamıştı” diye tasvir eder. Bazı çeviriler de *korku, derin üzüntü ve ümitsizlik* gibi kelimeler kullanır.

Bu, Kurtarıcımız için daha önce gözlemediğimiz herhangi bir şeyden tamamen farklı, çok yoğun ve ezici bir ıstıraptır.

Âdeta Ölüyor

Celile'deki o günleri hatırlar mısınız? Hastalıkları iyileştirip günahları bağışlarken O'nun, elini uzatıp birbiri ardına insanlara şefkatle dokunduğunu gördük. Cinleri kovup ölüleri diriltirken O'nun, güçlü kollarını açtığını gördük. Fırtınalı bir gecede dalgalarla savrulan bir denizin üstünde O'nun, sakince yürüdüğünü gördük. Emsalsiz öğretişi karşısında şaşırılmış ve mutlu olmuş dinleyici kalabalıklarla dolu bir sahilin yanındaki güneşi yansıtan, sığ suda O'nun, küçük bir balıkçı teknesi içinde huzurlu bir şekilde oturduğunu gördük.

Çimenli bir tepede, O, göklere bakıp birkaç ekmek ve balığı kutsarken, O'nun yukarıya bakan yüzünde gerçek şükran gördük. O, binlerce insanı doyurmak için böldüğü ekmeği ve balığı dağıtırken, O'nun şefkatli gülümseyişini yakaladık. Kayalık, bulutlarla kaplı bir zirvede, O'nun yüzü ve görünümü harikulade bir şekilde doğaüstü ışığa dönüşürken, O'nu huşu içinde izledik.

Sonra Yeruşalim'deki kalabalık tapınak avlusunda O, dinî kurumun karşısında durup en ufak bir korku endişesi olmadan ikiyüzlülüklerine karşı çıktığında, hatta ipten bir kamçı yapıp para bozanları kovduğunda, hayrete düştük.

İstikrarlı bir şekilde cesur, gözü pek ve sakin kaldı.

O'nu ağlamaklı ve tedirgin gördüğümüz de oldu. Dostu Lazar öldükten sonra Beytanya'ya geldiğinde O'nun yüreği sızladı ve mezara giderken yolda resmen ağladı. Ama bu, Getsemani'deki zeytin ağaçlarının kıvrılan, mehtaplı dalları altında şimdi O'nu yakaladığını gördüğümüz halis azaptan çok farklıydı.

İsa, Petrus'a, Yakup'a ve Yuhanna'ya döner ve "Ölesiye kederleyim" der. *Ölesiye!* Bu bir abartı değil; bunu cidden

söylüyor. O an Kurtarıcımızın ruhunda bulunan acı o kadar güçlü ve etkilidir ki, yaklaşan çarmih işkencesinden birkaç saat önce bile insan olarak gerçekten ölüme yakın bir deneyim yaşar.

O an çektiği acı o kadar etkilidir ki, gerçekten ölüme yakın bir deneyim yaşar.

Bu üç öğrenciden uyanık kalmalarını istedikten sonra, İsa biraz ilerler... ve yüzüstü yere kapanır. (Markos 14:34-36) O'nun üzerindeki yük o kadar korkunçtur ki, ayakta bile duramaz.

Hazırlıksız

O'nun, daha önce tanıdığımız İsa'dan daha savunmasız ve daha insan olduğunu görüyoruz. Ve şu soru karşımıza çıkıyor:

Neden?

Neden bu tüyler ürperten dehşet, bu sarsıcı üzüntü?

Bu aynı gecede bile böyle bir kederin hiçbir ön belirtisi yoktu. Bu gecenin erken saatlerinde, Öğrencileri ile birlikte Rab'bin Sofrası'nın açılışını kutsal yücelikle yaptı ve bir ilahi söylemeleri için onlara önderlik etti. İhanete uğrayacağını önceden bildirdiğinde ve öğrencilerine “birçok kişi imandan sapacak” dediğinde ama aynı zamanda “Ama ben dirildikten sonra sizden önce Celile'ye gideceğim” (Markos 14:27-28) diye onlara güvenle hatırlatma yaptığında, İsa'nın evin üst katındaki odada “ruhunda derin bir sıkıntı” (Yuhanna 13:21) duyduğu doğru.

İsa, yaklaşan ölüme şaşırıyor gibiydi. Yerimize geçerek günah için Tanrı'nın yargısını üstlenmeye uzun zaman önce karar vermiş ve Ölümü hakkında aylarca Öğrencileriyle tekrar tekrar tartışmıştı.

Bu dünyaya gelme amacı olan kurban olacağı saatten ne kaçıyor ne de bunu erteliyordu. Tam tersi. Yeruslaim'in O'na düşman olduğu bir sır değilken, O, Öğrencilerinin önünde duruyor ve hiç tereddüt etmeden onları şehre doğru yönlendiriyordu; "Öğrencileri şaşkınlık içindeydi, ardından gelenler ise korkuyorlardı"(Markos 10:32). Korku ve endişe, O'nun takipçilerine aitti, İsa'ya değil.

Yani hiçbir şey bizi Getsemani'ye, bu ani korkuya, bu derin üzüntüye hazırlamamıştı.

Ve merak ederiz: *Neden?*

Bunun O'na İfade Ettiği Şey

Neden şudur: Bu bahçede Kurtarıcımız, Çarmih'in en son ve en derin acısıyla daha önce hiç olmadığı kadar yüzleşmeye başlıyor; bu, O'nun çektiği acının herhangi bir *fiziksel* görünümünden çok daha ötesine gidecek olan bir acıdır.

Çarmih İsa'ya daha önce görülmemiş, emsalsiz gazap ve terk edilme acısı getirecek. O'nun bu korkunç derinliklere doğru inen yolu, Getsemani denen bu bahçede dik bir şekilde suya dalmaya başlar.

Ve O'nu gözlemlemek için bahçenin içine doğru gittiğimizde, burayı belli eden şeyin derinliğimizin çok ötesinde, idrak etme yeteneğimizin çok ötesinde olduğunu

fark etmeliyiz. Eski bir ilahiye ait bir dizenin konuyla özellikle ilgili olduğunu düşünüyorum:

Bunu anlamama yardım et,

Bunu kabul etmeme yardım et;

Günahımı taşımanın,

Sana, Kutsal Olan'a ifade ettiği şeyi.¹

Günahımızı taşımanın kutsal Olan'a, İsa'ya ne ifade ettiğini derinlemesine kavramak ve bunu “kabul etmek” için ilahi yardıma ihtiyaç duyarız. Aradığımız şey, bunun *O'na* ifade ettiği şey budur.

İğrenç Kâse

Benimle beraber ağaçların gölgesinin altına biraz daha yaklaş... izleyip seyredelim.

İsa yüzüstü yere kapanıp dua etmeye başladı:“Abba, Baba, senin için her şey mümkün, bu kâseyi benden uzaklaştır. Ama benim değil, senin istediğin olsun.” (Markos 14:36)

O tekrar tekrar bu ricada bulunuyor. O yüzüstü yere kapandığında, Şakaklarındaki teri görebiliriz. O, Başını kaldırır ve İfadesi o kadar şiddetli bir acı ortaya çıkarır ki Teri, “toprağa düşen kan damlalarını” andırır. (Luka 22:44)

Bunun nedenini bize O'nun sözleri söyler: İsa tekrar ricada bulunur “Bu *kâseyi* benden uzaklaştır”. O an, Yüreğine ve Aklına egemen olan şeyin ne olduğu konusunda şüphe yoktur.

Bu kâse nedir? Hem sizin günahlarınız hem de benim günahlarım için olan Tanrı gazabına açıkça yapılan bir atıftır.

O saatlerde fazlaca Aklında olan Kutsal Yazıları İsa'nın bildiği gibi bilseydik şu atıftan kaçamazdık. Tanrı'nın uzattığı elde bulunan bu kâsenin “gazap kâsesi” olduğunu bize Yeşaya 51:17 gösterir ve bundan içenler için bu, “sersemleten kâse”dir. Bu kâse, Tanrı'nın kutsal gazabının tüm günaha karşı dökülen tüm sertliğini ve şiddetini içerir ve bunun tüm günahkâr insanlığın içmesi için olduğunu Kutsal Yazılar'da keşfederiz. Bu kâse hem sizindir... hem de benim.

Eski Antlaşma'nın güçlü betimlemesinde, bu kâse, volkanik bir ateş fırtınası gibi, St. Helens dağının püskürme şiddeti bir kahve fincanı içerisinde yoğunlaşmışçasına “kızgın korlar ve kükürt yağdıracak” (Mezmur 11:6). Bu kâsedden içenler için Kutsal Kitap'ın “sendeleyecek, çıldıracaklar” (Yeremya 25:16) demesi hiç garip değil. İsa bu iğrenç kâseye dalıp gittiğinde, O'nun yüzüstü yere kapanması hiç garip değil.

Tüylar ürperten dehşet ve derin üzüntü, bu nedenle o an O'nun için mevcuttur. İnsan zayıflığının zorlu denemesinde, cezamızı yüklenmenin ve Tanrı'nın şiddetli gazabının tamamının hedefi olmanın nefret uyandıran gerçeğiyle yüz yüze getirildi.

Cennet Değil, Cehennem

İsa'nın buradaki irkilişi, çarmıhla bağlantılı olan bir fiziksel acıyı bekleyiş değildir. Aksine bu son derece büyük bir acıdır: Babası tarafından terk edilmenin verdiği acıdır.

Bir Kutsal Kitap yorumcusunun dediği gibi, İsa, “ele verilmeden önce kısa bir süre için Baba ile birlikte olmak

üzere” bahçeye geldi, “ancak önünde Cennet yerine Cehennem’in açıldığını gördü.”² Ölüm saatinin hızla yaklaştığını bilerek, İsa buraya, Babası’nın tesellisine ve gücüne daha önce hiç olmadığı kadar çok ihtiyaç duyarak geldi. Aksine, Yüzüne cehennem (bütünüyle Tanrı’dan ayrılmak) tokadı atılır.

O’nun dua ettiğini duyarız: Baba; başka bir seçenek var mı? Bunu önlemenin herhangi bir yolu var mı? Bu kâseyi Benden uzaklaştırabilmenin bir yolu varsa, *bunu lütfen Bana Sen sağlar mısın?*

Sessizlik. O’nun yüzüne baktığımızda, bu çaresiz yakarışa İsa’nın hiçbir yanıt almadığını görebiliriz.

Babası tarafından terk edilmenin verdiği o dehşete başka bir çare bulmak için ikinci defa ricada bulunur. Eğer böyle bir çare varsa, Baba bunu elbette sağlayacaktı. Fakat itaatkâr Oğul’un Sevgi Gösteren Babasına olan ricası sessizlikle yanıtlandı. *Neden?*

Şu ayeti ilk kez tekrar dinleyin: *Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki... Oğlunun acı dolu yakarışına sessiz kalır.*

Günahımızı üstlenmenin *O’na* ifade ettiği şey budur: O, bütünüyle terk edilme ve Babası’nın mutlak gazabı ile çarmıhta yüzleşirken ruhundaki bütün üzüntü, kavramaya başlayamadığımız bir üzüntü, bir terk edilme ve bir reddedilmedir.

Kurtarıcımızın bu en karanlık saatinde... O’nun size olan sevgisinin farkında mısınız?

Başka Bir Kâse

O'nun, Babasına tekrarladığı değerli ve güçlü kelimeleri tekrar dinleyin:

“Ama benim değil, senin istediğin olsun.”

“Ama benim değil, senin istediğin olsun.”

“Ama benim değil, senin istediğin olsun.”

İsa, “Baba, Senin buyruğunla bu kâsedan seve seve içerim; bunun hepsini içeceğim.” diyor.

Ve O bunu yapacak. Tek bir damla bile bırakmadan O bunun hepsini içecek.

O yalnızca, bizim içmemiz için o gazap kâsesinde hiçbir şey bırakmamakla kalmaz... aynı zamanda bugün hem siz hem de ben kendimizi ellerimizde başka bir kâseyle buluruz. Bu, kurtuluş kadehidir. Kendimizi bu değerli yeni kâsedan içerken; sürekli içerken, durmaksızın içerken, sonsuza dek içerken buluyoruz... çünkü kurtuluş kadehi her zaman doludur ve taşmaktadır.

Bu kâsedan içebilmemizin tek nedeni diğer kâse hakkında İsa'nın şu sözleri söylemiş olmasıdır:“Ama benim değil, senin istediğin olsun.”

Bunun hepsini içeceğim.

Biz, Getsemani'de acı çekerek dua eden İsa'yı izlerken, O'nun, Kendi ağlamaklı gözlerini hem size hem de bana çevirip “Bu *sizin* kâseniz” diye haykırmaya hakkı var. “Bunun sorumlusu *sizsiniz*. Bu *sizin* günahınız! Bunu *siz* için.” Bu kâse haklı olarak hem sizin elinize hem de benim elime tutuşturulmalıdır.

Aksine, İsa onu seve seve Kendisi alır... Öyle ki çarmihtan hem size hem de bana bakabilsin, isimlerimizi fısıldayıp, “Sizin için bu kâsedan içiyorum; çünkü Beni hiçe sayarak yaşadınız, Benden nefret ettiniz, Bana karşı çıktınız. Bunun hepsini içiyorum... *sizin için.*” der.

Bu, günahımızın gerekli kıldığı şeydir. Hem sizin gururunuz hem de benim gururum için, hem sizin bencilliğiniz hem de benim bencilliğim için, hem sizin söz dinlemezliliğiniz hem de benim söz dinlemezliğim için gerekli olan şey budur. O’na dikkatle bakın... O’nun acı çekişine dikkatle bakın... ve O’nun sevgisinin farkına varın.

Dipnotlar

1. Katherine A. M. Kelly, “Give Me a Sight, O Savior.”
2. William Lane (1974), Commentary on the Gospel of Mark, 516, Erdmans, Grand Rapids

Bölüm 7

Kalabalıktaki Birisin

Kurtarıcının Ölümündeki Payımız

Pilatus gibi sorumluluk almadan ellerimizi yıkamayı deneyebiliriz fakat girişimimiz onunki kadar faydasız olacaktır. Çünkü ellerimiz kanla kaplı.

John R. W. Stott

İsa'nın tüyleri ürpererek, Ruhu ağır bir sıkıntı içerisinde Getsemani'ye geldiğini gördük. Ama O, bahçeden çıkarken artık titremiyor ve sıkıntı çekmiyor. Aksine O, öğrencilere şunu derken, O'nu kendi hâlinde ve sözünü geçiren biri olarak görüyoruz: “Hâlâ uyuyor, dinleniyor musunuz? İşte saat yaklaştı, İnsanoğlu günahkârların eline veriliyor. Kalkın, gidelim. İşte bana ihanet eden geldi!” (Markos 14:41-42)

Bu dönüşümü ne açıklar? Sadece O'nun söz dinlemesi.

Dayanma Gücü

Çarmıha başka bir çare isteyen Oğul'a verilen yanıt sessizlik olsa da, Baba, söz dinleyen Oğlu'ndan teselli ve gücü esirgememiştir. Aslında, Mesih'in Getsemani'deki duasının sonu şöyledir, “Gökten bir melek İsa'ya görünerek O'nu güçlendirdi.” (Luka 22:43). Sağlanan bu güç, çabucak ortaya çıkan sınanma ve işkence saatlerinde İsa'yı ayakta tutmaya devam edecek.

Yahuda'nın yanındaki kılıçlı sopalı büyük bir kalabalık buraya İsa'yı tutuklamaya gelir ve askerlerin O'nu götürdüğünü izleriz. Öğrencileri gecenin karanlığına kaçar.

Birkaç saat sonra, Pilatus'un önünde duran İsa'nın içinden gelen gücün devam ettiğini görürüz. Başkâhinlerle ileri gelenler O'nu suçlayınca O hiç karşılık vermez ve Pilatus O'na, "Senin aleyhinde yaptıkları bunca tanıklığı duymuyor musun?" der. İsa tek konuda bile ona yanıt vermez. Vali buna "çok şaş"ar. (Matta 27:12-14)

Bu sahte suçlamalara İsa'nın neden hiçbir yanıt vermediğini benim gibi siz de hiç merak ettiniz mi? O, İsa'ya saygı gösteren ve başkâhinlerle ileri gelenlere kesinlikle hiçbir yakınlığı olmayan Pilatus'u kolayca ikna edebilirdi gibi görünüyor; o onların neden kol gezdiğini biliyordu.

Bu sahte suçlamalara İsa neden hiçbir yanıt vermez?

Ama İsa bu saat için doğduğunu bilir. O'nun dünyaya gelme nedeni budur ve O hiçbir şekilde buna direnmek istemez. O, ara bulucumuz olarak ölmek için doğdu. Hem siz hem de ben öleceğimizi biliriz: Bilmediğimiz şey bunun ne zaman veya nasıl olacağıdır. Ama İsa ne zaman ve nasıl olacağını biliyordu... ve en önemlisi, niçin olacağını biliyordu. John Stott'ın dediği gibi; İsa'nın düşüncesine egemen olan şey Kendi hayatını yaşamak değil, hayatını *vermek*i. Kurtarıcının kendi tanıklığı aslında buydu: "İnsanoğlu ... canını birçokları için fidiye olarak vermeye geldi." (Markos 10:45) O bu nedenle Kendisini suçlayanların yanlışlığını kanıtlamaz ya da onlara karşılık vermez ve Pilatus şaşar.

Karşı Koyulamayan Güç

Vali sonra, halkın istediği bir tutukluyu yetkililerin salıverdiği bir Fısıh Bayramı adetinden faydalanarak İsa'ya yardım etmeyi dener. Pilatus bir araya toplanan halka, İsa ve “azılı bir suçlu” olan Barabba isimli bir mahkûm arasında bir seçim yapma fırsatı verir. (Matta 27:15-17)

Bu sırada yargı kürsüsünde oturan Pilatus, karısından olağanüstü bir haber alır. O bunu okurken, biz onun endişesini hissederiz. Bu haberde kadın, rüyamda O'nun yüzünden “çok sıkıntı çektim” der; bu nedenle kocasına, “O doğru adama dokunma.” diye nasihat eder (Matta 27:19). Bu, İsa'nın masum olduğunu ve ayrıca Pilatus'un O'nu salıverme teşvikini dikkat çekici bir şekilde destekler.

Vali, karısından gelen haberi düşünürken biz, bir araya toplanan kalabalığa doğru gideriz ve başkâhinlerle ileri gelenlerin halkın arasında gergin bir şekilde dolaştığını görürüz. “Barabba'nın salıverilmesini ve İsa'nın öldürülmesini istesinler” diye herkesi kışkırtmaktadırlar. (Matta 27:20)

Pilatus karısından aldığı haberi bir kenara atar. Ayağa kalkar ve kalabalığa sorar, “Sizin için hangisini salıvermemi istersiniz?”

Etrafımızı saran kalabalık tümüyle kışkırtılmıştır. Çabucak “Barabba” diye bağışırlar.

“Öyleyse Mesih denen İsa'yı ne yapayım?”

“Hep bir ağızdan” verdikleri cevabın, “Çarmıha gerilsin!” olduğunu okuruz.

Vali “O ne kötülük yaptı ki?” diye sorar.

Etrafımızdaki herkes, kalabalık daha yüksek sesle, “Çarmıha gerilsin!” diye bağrışıp durur.(Matta 27:21-24)

Luka, kalabalığın “ısrarcı”, “talepkâr” ve “yüksek sesli” olduğunu ve “seslerinin baskın çıktığını” (Luka 23:23) vurgular. Bu, Pilatus’un ne bastırabileceği ne de görmezden gelebileceği bir güçtür.

O Gün Orada

Size şunu sormama izin verin: Bu karanlık günde olan olaylarda kendinizi en çok kiminle özdeşleştiriyorsunuz? Bir yolunu bulup orada olsaydınız bu hadiseleri izleyenler ve bunlara katılanlar arasında en çok kimin eylemleri sizinkilere benzer?

Bu karanlık günde olan olaylarda kendinizi en çok kiminle özdeşleştiriyorsunuz?

Bazıları için bu kişi, Rab’bi inkâr edişinin ağırlığı hızla üstüne gelirken gün doğmadan önceki saatlerde acı içerisinde ağlayan Petrus olabilir.

Başkaları için bu kişi bir bakıma, oradan geçen ve İsa’nın çarmihini taşımaya zorlanan Kireneli Simun olabilir. Başkaları da, Celileli kadınlar gibi İsa’nın ardından geliyor ve “uzakta durmuş, olanları seyrediyorlardı.” (Luka 24:49)

Bazıları belki de, “İsa’nın çarmihinin yanında” duran ve bu inanılmaz acıya katlanan annesi Meryem’i seçerdi. (Yuhanna 19:25) Ya da aynı zamanda “yakınında” duran ve İsa’nın çarmıhtan konuştuğu öğrenci Yuhanna’yı. (Yuhanna 19:26-27) Ya da kendi çarmihından imanla Kurtarıcıya “Ey İsa, kendi egemenliğine girdiğinde beni an” (Luka 23:42) diye

haykıran tövbekâr hırsız. Ya da İsa öldükten sonra, “Bu adam gerçekten Tanrı’nın Oğlu’ydu” (Markos 15:39) diyen yüzbaşığı.

Ancak kendimi kim ile özdeşleştirdiğimi söylememe izin verin.

Kendimi en çok, “Çarmıha gerilsin!” diye bağırarak öfkeli kalabalıkla özdeşleştiririm.

Hepimiz kendimizi bununla özdeşleştirmeliyiz. Çünkü Tanrı’nın lütfundan ayrı olsaydık, hepimizin durduğu yer burası olurdu ve bunun aksini düşündüğümüzde sadece kendimizi aldatıyoruz. Kutsal ve masum olan Tanrı Kuzusu’na karşı düşmanlık ve nefret ile dolu olan, yırtınan kalabalıkla birlikte orada durduğunuzu görmezseniz, günahınızın doğasını ve derinliğini ya da çarmıhın gerekliliğini gerçekten anlamazsınız.

Elimizden

Kalabalıktan gelen bu bağırışlar ve çığlıklar artarken, Rabbimizin gözünden bu insanlara bakmak nasıl bir şey? Kendinizi öfkeli insanlar arasında göremesiniz de ya da kendi cırtlak sesinizi ayırt edemesiniz de... *O* bunları yapabilir. Hem sizden hem de benden gelen bu günahkâr bağırışlara ve küfürlere yanıt olarak, İsa ölüm cezasına teslim olur.

İskoç Pastör Horatius Bonar’ın kaleminden çıkan harika bir ilahi, Kurtarıcının ölüm cezasındaki sorumluluğumuzu fark etmemize yardım eder. İlahi şu dizeleri içerir:

O kutsal Kanı döken bendim,
O'nu Çarmıha ben çiviledim,
Tanrı'nın Mesihi'ni çarmıha gerdim,
Alay edenlere katıldım.¹

Alay edenlere katılanların *biz* olduğunu (Kurtarıcının ölümünden sorumlu tutulanların *biz* olduğunu) kavramaya başladığımızda, günahımızın ciddiyetini anlamaya başlarız.

Fakat buradaki esas amacım günah yüzünden sizi suçlu bulmak değil; aksine, sizi lütfâ inandırmak isterim. Çünkü siz ancak, günahınızın ve bunun Tanrı'nın kutsallığını ne kadar küçük düşüren bir davranış olduğunun ve O'nun bu günaha öfkeli gazaptan başka bir şeyle yanıt vermesinin ne kadar imkânsız olduğunun tamamen farkında olduğunuz zaman; lütfun ne kadar harika olduğu konusunda şaşkına dönebilirsiniz.

Sadece günahının gerçekten farkında olanlar lütfâ gerçekten değer verebilir.

Dipnotlar

1. Horatius Bonar (1856), I See the Crowd in Pilate's Hall

ÇARMIH MERKEZLİ BİR HAYAT YAŞAMAK

Bölüm 8

Lanetlilerin Çığığı

Kurtarıcımızın Çektiğı En Kötü Acı

*Bu gezegende gelmiş geçmiş en ıstırap dolu protestoyu
atılan bu çığılık ifade eder.*

Bu, emsalsiz bir acı anında haykırıldı.

Bu, lanetlilerin çığılığıdır; bizim içindir.

R. C. Sproul

Bu günün korkunç olayları meydana gelmeye devam ederken günahkâr insanlığımızın en kötü hali meydana çıkıyor. Askerler O'nun üzerine tükürür ve O'nun başına vurur. İsa'yı soyup üzerine kırmızı bir kaftan geçirirler, dikenlerden bir taç örüp başına koyarlar, sağ eline de bir kamış tuttururlar. Önünde diz çöküp, "Selam, ey Yahudiler'in Kralı!" (Matta 27:28-30) diyerek O'nunla alay ederler.

Alaycı sözleri aslında ironik bir şekilde gerçeğı açıklıyor. Mağdur ettikleri insan sadece Yahudiler'in Kralı değil, aynı zamanda Tanrı'nın tüm yaratılış üzerine atadığı Kraldı ve bir gün O'na işkence eden askerler dâhil herkes O'nun önünde diz çökecek.

Peygamberlikte Bulunulan Alay Ediş

Hem siz hem de ben, İsa'yı Golgota, yani "Kafatası denilen yere" götüren Romalıları takip ederiz. O'nun titreyen

bedenini bir çarmıha çivilerler, sonra onu kaldırıp yere çarparak koyarlar.

Etrafımızdaki seyircilerin sözlü tacizleri devam eder. Oradan geçenler başlarını sallayıp, “ Haydi, kurtar kendini! Tanrı’nın Oğlu’ysan çarmıhtan in!” (Matta 27:39-42) sizin için yapılan şeyin değerini taş çatlasa bilmeyeceksiniz der. Başkâhinler, din bilginleri ve ileri gelenler de aynı şekilde O’nunla alay ederek, “Başkalarını kurtardı, kendini kurtaramıyor” der.

Beni yanlış anlamayın: İsa çarmıhtan inebilir ve Kendini her an kurtarabilir. O’nu orada tutan şey, çiviler değil. O’nu orada tutan şey, O’nu oraya koyan şeydir; Babasının isteğini yapma tutkusudur ve hem sizin hem de benim gibi günahkârlara olan sevgisidir.

O’nu orada tutan şey, çiviler değil.

Bu seyircilerin söylediği alaycı sözler, onlar farkında olmadan aslında Kurtarıcı’nın ölümünün ve bunun neden önemli olduğunun eşsizliğini açığa çıkarır. Ruhsal körlüklerinde onlar aslında yüce ruhsal gerçeği vurgular. Çünkü İsa hem Kendisini hem de sizi ve beni kurtaramazdı. O elbette Kendini kurtarmayı reddettiği için başkalarını kurtarabilir. Sadece sizin veya sadece benim günahım için bile olsa O’nun ölmesi gerekirdi. Bu nedenle hem siz hem de ben bu trajik ölümden tamamen sorumluyuz. John Stott’ın akıllıca gözlemediği gibi, “Siz, çarmıhın sizin tarafınızdan yapıldığını görene kadar, sizin için yapılan şeyin değerini taş çatlasa bilmeyeceksiniz.”¹

Luther, hepimizin cebimizde O’nun asıl çivilerini taşıdığımızı söylemiştir. Sahip olduğunuz o çivilerin farkında mısınız?

Ezici Karanlık

O'nun yer ve gök arasında hayal edemediğimiz bir acı içerisinde saatlerce asılı kaldığını görürüz; ama yine de şikâyet etmez, protesto etmez. Bunun yerine şunu işitiriz: “Baba, onları bağışla çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar.” (Luka 23:24)

Bu arada öğleyin, bütün ülkenin üzerine bir karanlık çöktü; bu, bir güneş tutulması veya bulutlu bir gökyüzü değil ancak doğaüstü bir karanlık, Tanrı'nın yargısının atmosferik onayıydı. Böyle bir kasveti hayal edebiliyor musunuz? Bu, hissedebildiğiniz bir karanlık.

Gökyüzü bile Tanrı'nın Oğlu'na olanları yansıtıyor. Getsemani'de uzaklaştırılmasını istemiş olduğu kâseden İsa'nın içmesi sağlanıyor. Tanrı'nın gazabının tüm şiddetine, O maruz kalıyor; Tanrı'nın günah için olan şiddetli, haklı nefretini, Adem'in günahıyla başlayıp hem sizin günahınızın hem de benim günahımın ve bu dünya tarihinin sonuna kadar olan günahın tamamını içererek biriken bir gazabı.

Günahsız Olan (Kendisi masum ve kutsal olan), uçsuz bucaksız ve aşağılık olan günahın bu enginliğinin hedefi yapılırdı. Bu, O'nun en ciddi sınanması, en acı ve zahmetli çilesidir, çektiği fiziksel acının çok ötesinde bir ıstıraptır.

Artık Bunu Üstlenemez

Bu garip, doğal olmayan karanlıkta, askerlerin meşalelerinin titrek ışığı sayesinde, izlemek ve dinlemek için çarmıha yaklaşıyoruz.

Aniden O'nun yüzü buruşur, şimdiye dek görmüş olduğumuz her şeyden daha korkunç bir keder görünür. Artık Kendini tutamaz. O, yüksek sesle “Tanrım, Tanrım” diye bağırır.

Beni

neden

terk

ettin?

Bir yazar, “Ölmek üzere olan Kurtarıcımızın acı içerisinde attığı bu çığlık kadar düşünceyi sarsan ve Hristiyan vicdanını şaşırtan bir gizemle Kutsal Kitap’ın başka hiçbir yerinde karşılaşmıyoruz.”² diye yazar.

Bu çığlık bir bilinmeyendir: Ama İsa ne Babasını suçluyor ne de neden ölüyor olduğu konusunda şaşıyor. Bu, Davut’un Mezmur 22’de sorduğu bir soru ve Mesih ile ilgili olan bu mezmuru Rabbimiz çarmıhta gerçekleştiriyor. Fakat İsa bundan daha fazlasını da yapıyor. Tarih içerisinde bir insanın bile yaşamadığı ve kesinlikle yaşayamayacağı şeyi O, çarmıhta yaşıyor. Hem sizin almanız hem de benim almam gereken şeyi O alıyor: Babasının şiddetli gazabının tümünü. Tarih içerisindeki diğer her insanın hak ettiği ve sadece Kendisinin hak etmediği şey, O’nun başına geliyor. Ve O, *yalnız başına* bunu yaşıyor. Kendinizi hiç gerçekten yalnız hissettiniz mi?

Gerçek Yalnızlık

Babam öldükten sonra, tabutu seçmek ve anma töreninin detaylarını kararlaştırmak için ailemizle bir cenaze evinde toplandık. Arabayla cenaze evinden uzaklaşırken sadece iki

yüz metre gidebildim, duygularımı kontrol edemeyip ağladım ve arabayı kenara çekip durmak zorunda kaldım.

Bu, babamın ölümünden sonra ağlamış olduğum ilk zaman değildi ancak *yalnız* ağlamış olduğum ilk zamandı ve gözyaşları ile keder çok şiddetliydi. Arabalar yanımdan akıp gitti, yolcuları ve sürücüleri arabamda ne cereyan ettiğinden habersizdi ve kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi belirgin bir şekilde hatırlıyorum.

Ama gerçekte yalnız değildim çünkü sadece iki yüz metre geride beni içtenlikle seven insanlar vardı. Teselli olmak için yapmam gereken tek şey, geri dönüp cenaze evine gitmektir. Kendimi yalnız hissettim, ama gerçekten yalnız değildim.

O an hissettiğim yalnızlık hissi bana göre çok yoğun ve baskındı, ancak diğer birçok insanın çektiğim sıkıntıdan çok daha kötü bir yalnızlık ya da terk edilme ve reddedilme hissi de hissettiğini biliyorum. Birçoğu benim gibi ağladı ama teselli için ister iki yüz metre, ister iki yüz kilometre olsun, yakınlarında yardım isteyebilecekleri biri olduğundan kesinlikle emin olamadı.

Ama yine de bu tür dayanılmaz deneyimlerle kıyaslandığında bile, ayrılma ve terk edilme acısı çok daha derin olan başka Biri var.

İsa, çarmıha çivilenmeden önce, terk edilmenin ne anlama geldiğini zaten biliyordu; insanlar tarafından reddedilmeye ya da terk edilmeye oldukça aşınaydı. Yine de bu ne zaman gerçekleşse, O her zaman, “İnsanlar tarafından terk edilsem de yalnız değilim çünkü Babam her zaman Benim yanımda.” diyebilirdi.

Ama şimdi değil.

Tüm sonsuzluk boyunca bir süreliğine bile yalnız olmayan kişi şimdi tamamen terk ediliyor. Üçlübürlük'in taş çatlasa kopamayacak olan sonsuz sevgisi ve paydaşlığından dolayı daha önce tüm sonsuzluk içinde bu tam terk edilmişlik kesinlikle var olmadı. Ama şimdi beden almış olan Oğul, Baba tarafından terk edilmelidir... çünkü Baba kutsaldır ve Baba'nın gözünde bu, R.C Sproul'ın ifade ettiği gibi "hayal edilebilecek en acayip çirkinlik görüntüsüdür"³. Bu, bir İnsana dayalı olan insan günahının sınırsız toplamının korkunç görüntüsüdür.

Baba'nın gözünde bu, bir İnsana dayalı olan insan günahının korkunç görüntüsüdür.

Bu nedenle o İnsan, doğu batıdan ne kadar uzaksa, kutsal Tanrı'nın huzurundan o kadar uzaklaştırılmalıdır.

İsa kendini sadece terk edilmiş *hissetmez*; O terk *edilir*. O an, anlaşılmaz bir gizem içerisinde, İsa günahımızın yerine geçip Tanrı'nın gazabı O'nun üzerine dökülürken İsa, Tanrı tarafından reddedilir. Babası O'na yüz çevirir. Bu aldatıcı bir his değildir, bu *gerçektir*. İsa Getsemani'de kâseye dalıp gittiğinde, O'nun görmüş olduğu şey budur. O'nu sendeletmiş olan şey budur.

Mucize

Bundan daha harika ne olabilirdi? Ve tam da şu an hem sizin O'nu övmeniz ve O'na şükretmeniz hem de benim O'nu övmem ve O'na şükretmem için bundan daha büyük ne gerekçe olabilir? Mesih'in çarmıhta yaşadığı kişisel terk edilmişlik, hem sizin yaşamanız hem de benim yaşamam gereken şeydi; ama bunun yerine, İsa bunu üstleniyor ve bunu yalnız başına üstleniyor.

Neden yalnız?

Biz kesinlikle yalnız kalmayalım diye O yalnız.

O “Beni neden terk ettin?” diye Tanrı’ya bağıırır öyle ki buna benzer bir bağıırış yapmak zorunda kesinlikle ne siz kalın ne de ben. O, Babasından koparıldı ki biz cesaretle “Mesih İsa’da bulunan Tanrı’nın sevgisinden bizi hiçbir şey ayıramayacak.” diyebilelim.

O terk edildi ki biz bağıışlanabilelim.

Lütfen bağıışlanmayla olan ilişkiniz kesinlikle fazla olmasın. Bu nasıl bir mucizedir! Tanrı’dan gelen nasıl bir armağandır! Bağıışlanışımız sadece Mesih’in çarmıhta reddedilmesi ve terk edilmesi aracılığıyla gerçekleşmiş değil, mümkün olan en inanılmaz şekilde yüce olan yöntemle onaylanmış ve geçerli kılınmış bir olaydır: Pavlus “Mesih ölümden dirildi” diye ilan eder ve bu, iyi haberin en heyecanlı ve güçlendiren yanıdır. Çünkü “Mesih dirilmemişse imanınız yararsızdır, siz de hâlâ günahlarınızın içindesiniz.” (1.Korintliler 15:20, 15:17).

Tam olarak ve sadece Mesih’in ölümü ve dirilişi sebebiyle, biz inananlar için artık gūnahtan dolayı mahkūmiyet olamaz: “Kim suçlu çıkaracak? Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir.” (Romalılar 8:34). Tüm yaratılış içerisinde hiçbir şey hem sizin bağıışlanma gerçeğinizden hem de benim bağıışlanma gerçeğimden daha mucizevi değildir.

Sadece son yirmi dört saat içerisinde, Tanrı tarafından adilce yargılanmamı gerektirecek gūnahı fazlasıyla işledim. Ama O beni yargılamak yerine bağıışlıyor. Ve bu bağıışlanma sadece, Tanrı tarafından tamamen terk edilerek yer ve gök arasında askıya alınan Kişiden gelir.

ÇARMIH MERKEZLİ BİR HAYAT YAŞAMAK

Tanrı, Oğlu'nu terk ederek İsa'ya, O bir günahkârmış gibi davranıyor ki hem günahkâr *olan* size hem de günahkâr *olan* bana sanki hem siz doğruymuşsunuz hem de ben doğruymuşum gibi davranabilsin... hepsi İsa sayesinde.

Dipnotlar

1. Stott, Cross of Christ, 59–60
2. Richard Allen Bodey (2000), Voice from the Cross: Classic Sermons on the Seven Last Words of Christ, 57-58, Kregel, Grand Rapids
3. R. C. Sproul, Saved from What?, 84

ÇARMIH MERKEZLİ BİR HAYAT YAŞAMAK

Bölüm 9

Tanrı'nın Anladığı Şey

O'nun Acı Çekişimizdeki Varlığı

Güvendiğimiz Tanrı, acı çekme hakkında her şeyi bilir; sadece Tanrı'nın her şeyi bilmesi şeklinde değil ancak deneyim sayesinde.

D. A. Carson

Yıllar önce, kilisesinde bir gün oğlula birlikte silahını temizleyen bir adamdan bahseden bir pastörle birlikteydim. Akla gelmeyecek bir şey oldu, silah patladı ve küçük çocuk kazara öldü.

Bu pastör, perişan olan babanın yanında otururken çaresizlik içinde dua etti çünkü onu ne ile teselli edebileceği konusunda ne yapacağını bilmiyordu. Sonra o, Rab'bin ona şunu söylediğini algıladı: “Ona anladığımı söyle. Ona Kendi Oğlumun öldürdüğümü ve bunun kazara olmadığını söyle.”

Göksel Babamız çektiğimiz acıyı her zaman anlar, çünkü O, karşılaşılabileceğimiz her şeyi sınırsızca aşan acıyı çarmıhta tanıdı.

Karanlık Saatler

İnsanın çektiği acıyı küçümsemeye çalışmıyorum. Büyük ölçüde herhangi bir acı çektiğimi düşünmüyorum ve sahip

olduğum en alçakgönüllü deneyimlerden biri, özellikle danışmanlık için bana gelen, hayal bile edemediğim şekillerde acı çeken insanlarla ilişki kurmaktır. Ne diyebilirim ki? Kendi geçmişimde alıp kullanabileceğim çok az şey var.

Fakat en derin sıkıntıyı çektiğimiz süre boyunca, durmadan bu acı çekişe odaklanarak birimizin bile teselli bulamadığını biliyorum. Çektiğimiz tüm acıda bir gizem unsuru var ve bu hayatta onu tamamen anlayamayız, yine de çektiğimiz acıyı anımsamaya ve gözden geçirmeye dair sinsi bir ayartıyla yüz yüze geliriz. Bu kesinlikle rahatlama ve özgürlük getirmeyecek olan bir çalışmadır. Rahatlama ve özgürlük *getirecek* olan şey, çarmih ve çarmihın Tanrısı hakkında derin derin düşünerek daha fazla zaman geçirmektir.

Bu nedenle Mesih'in çarmihını özellikle belirtiyorum çünkü *O'nun* en karanlık saatinde *O'nun* sizin için olan sevgisini hatırlamaktan ve *sizin* en karanlık saatinizde *O'nun* size gösterdiği ilgiyi almaktan daha büyük bir teşvik ve daha büyük bir motivasyon yoktur.

O karanlık ayartı zamanlarında denemeler ve güçlükler, hem sizin hem benim hem de sevdiğimiz herkes için kaçınılmazdır. D. A. Carson'ın belirttiği gibi, acı çekmek için yapmanız gereken tek şey yeterince uzun bir süre yaşamaktır. Eğer henüz acı çekmediyseniz, tanıdığınız her Hristiyan ile birlikte en sonunda hem siz acı çekeceksiniz hem de ben; düşmüş bir dünyada bu kaçınılmaz bir deneyimdir. (Yuhanna 16:33; Elçilerin İşleri 14:22; Romalılar 8:17; Filipililer 1:29) Ama acı çekmek ve çekilen acıda hayatta kalmak için kendimizi hazırlamamız gereken şeyi Getsemani'de ve çarmihda buluruz.

Bu, pek beklenmedik bir şekilde gelen o ani duyurular için bizi hazırlayan bir hazırlıktır:

Geçici olarak işten çıkarılıyorsunuz.

Test sonucunuz geldi... kanserlisiniz.

Üzgünüm ama bebeğiniz hayata gözlerini kapadı.

Bu, düşmüş bir dünya ve bu nedenle hepimiz acı çekeceğiz. Dolayısıyla sorumlu olmalıyız çünkü acı çekme hakkında eğitilmenin en uygun zamanı kesinlikle acının ortasında olduğumuz zaman değildir. Acı çekmeden *önce* eğitilmeliyiz ki acı *çekerken* gücümüz hiç kesilmesin.

Karşılaştırılmayan Kaynak

Ancak bu sorumluluk için çarmıha ve Getsemani'ye baktığımızda, ayırt etmemiz gereken bir şey var: Bizim çektiğimiz acı O'nun çektiği acıyla gerçekten karşılaştırılmaz.

İnsanlar ara sıra "Getsemani deneyimleri"ne değinir. Ama Getsemani'de İsa'nın çektiği sıkıntının benzerini ne siz yaşayacaksınız ne de ben. Ve bu açıdan deneyimlerimize kesinlikle atıfta bulunmadığımızda, saygılı ve bilge kişiler oluruz. İçmeniz için bu kâse kesinlikle ne size verilecek ne de bana.

Getsemani'de İsa'nın çektiği sıkıntının benzerini kesinlikle yaşamayacağız.

Dahası Tanrı tarafından kesinlikle ne siz terk edildiniz veya terk edileceksiniz ne de ben. Bazen O bizi terk etti gibi hissedildiğini biliyorum -ben öyle hissettim-. Ama bunlar

aldatıcı hislerdir çünkü bu kâseden içen Kişi hem size hem de bana, “Seni asla terk etmeyeceğim, seni asla yüzüstü bırakmayacağım.” (İbraniler 13:5) diyor. Ara sıra kendimizi yalnız hissedebiliriz ama kesinlikle gerçekten yalnız değiliz.

Her durumda O’nun çektiği acı, kendi sıkıntımıza en büyük ve en iyi avuntu kaynağı olur. Çünkü yaşamda dayanmam gerekecek olan her şeyden çok daha fazlasına O dayandıysa, o zaman çektiğim küçük acıda O beni teselli edemez mi? Evet, kesinlikle teselli edebilir.

Böylece acı çektiğimiz kendi karanlık saatimizde İbraniler 4:16’yı yeni şükranla okuruz: “Onun için Tanrı’nın lütuf tahtına cesaretle yaklaşalım; öyle ki, yardım gereksindiğimizde merhamet görelim ve lütuf bulalım.”

Her Zaman Yeter

Mesih’in Getsemani’de çektiği acının sonunda, Tanrı’nın O’nu güçlendirmek için bir melek gönderdiğini Kutsal Yazılar’da fark ederiz. 1800’lerin ünlü İskoç vaizi Alexander Whyte bir keresinde, cennette Mesih’i gördükten sonra, sonraki sohbetinin orada bu melekle olmasını istediğini söyledi. Whyte, “Bu meleğin tanıklık ettiği acının derinliğini kim bilir?” diye belirtti.

Ama kendi acı çekişimizin derinliklerinde Baba, bir melek göndermez; O bize *Kurtarıcıyı* gönderir. Denenmelerimizde *İsa’nın Kendisi* bize teselli ve güç verir.

Denenmelerimizde İsa’nın Kendisi bize teselli ve güç verir.

Birleşik Krallık’ta AIDS yüzünden ölen ilk hekim, Zimbabve’de tıbbi araştırma yaparken virüse yakalanmış

olan genç bir Hristiyandı. Son günlerinde iletişim yetileri aksamaya başladı. Düşüncelerini eşine anlatmakta artan bir zorlukla mücadele etti ve bir keresinde eşi onun söylediği şeyi anlayamadı.

Genç adam bir not defteri aldı ve titrek eliyle *İ* harfini yazdı.

Eşi, aklından geçen ve *İ* ile başlayan birkaç kelime söyledi ama hiçbiri doğru değildi.

Sonra kocasına “İsa mı?” dedi.

Doğru kelime buydu.

İsa onlarla birlikteydi. İkinin de bilmesi gereken tek şey oydu. *Çünkü o her zaman yeter.*

Bir gün ne kadar karanlık olsa da yaşayacağımız kederin şiddetine rağmen, *O her zaman yanımızda bulunur... ve bu yeterlidir.* Tanrı'nın sağında Olan, bu dünyada bu kadar eşsiz bir şekilde acı çeken Kişi, bize “aracılık etmek için hep yaşamaktadır.” (İbraniler 7:25)

Spurgeon, “Kurtarıcımızın duaları için ne borçlu olduğumuzu pek bilmeyiz. Cennetin tepelerine ulaştığımızda ve Rab Tanrımızın bize rehberlik ettiği tüm yollara dönüp baktığımızda, Şeytan'ın dünyada yaptığı kötülüğü sonsuzluktaki tahtın önünde yok eden Kişi'yi nasıl da övmeliyiz. Esenliğini kesinlikle esirgemediği ve gece gündüz Ellerindeki yaraları gösterdiği ve adlarımızı kalkanında taşıdığı için O'na nasıl da teşekkür etmeliyiz!”¹ der.

Cennetin yüceliğinde bile boğazlanmış Kuzu'nun yaraları bizi kutsamaya devam edecek... dünyadaki en karanlık saatlerimizde şimdi getirdiği gibi.

Dipnotlar

1. Spurgeon (11 Ocak), Morning and Evening, sabah ibadeti.

Bölüm 10

Güvence ve Sevinç

Çarmih Merkezli Yaşamın Sonuçlarından Sevinç Duymak

Elimde sunabileceğim bir şey yok;

Sadece çarmihına tutunabilirim.

Augustus Toplady

Bir pazartesi sabahıydı ve ofisime doğru giderken sekreterlerden biri olan Melody’yi gördüm. Melody bir sevinç kaynağı ve değerli bir kişidir, enerjinin ve coşkunun ta kendisidir. Onun yaptığı veya söylediği şeyde kesinlikle herhangi bir durgunluk yoktur.

Melody aynı zamanda kanser hastası ve kemoterapi yüzünden başında saç yok.

O pazartesi sabahı Melody beni normalden bile daha fazla coşkuyla selamladı.

“Ya C. J., ‘Dün var ya dün...’” diyordu.

Misyon fonunu desteklemek için kilisemizin özel bir bağış yapmaya başladığı o uzun zamandır beklenen pazar günü, bir önceki gündü. Buna hazırlanmak için, bağış hakkında bilgi vermenin yanında kilisemizin misyonu hakkında bir aylık bir öğretim sürecinden geçmiştik. Yirmi yedi yıldır hizmet ettiğim Maryland, Gaithersburg’daki Covenant Life Kilisesi’nin üyeleri, her zaman kahramanca bir şekilde ve

sevinç içerisinde bağış vermeleriyle dikkat çeker ve şimdi onlardan daha da fazlasını vermelerini istiyorduk.

O özel bağış için o pazar günü geldiğinde, topluluk içerisindeki hava oldukça heyecan vericiydi. Lobide insanları selamlarken, bu bağış ayrıcalığı için desteklerini ve beklentilerini ifade edenler âdeta bana hücum etti. Onlar bu gün gelmiş olduğu için çok memnundu (ve kaç tane pastörün böyle bir deneyime hiç sahip olup olmadığını merak etmeme onların heyecanı neden oldu).

Ve Tanrı'nın lütfunda hepimiz deneyim kazanmış olduğumuz için bu pazartesi sabahı Melody hâlâ coşkuluydu. Gözleri doluyordu. Bana “Bu kilisenin tarihindeki en harika pazar. Bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim!” dedi.

Kendimi orada o kadar alçakgönüllü hissettim ki sanki kutsal toprağa basıyordum. Melody hasta bir şekilde yatakta yatarak ve ölümün gözünün içine bakarak birçok gün geçirdi. Ama onun yüreğinde, benim sadece bakabildiğim ve imrenebildiğim ve onda sevinebildiğim bir sevinç ve Tanrı'dan gelen bir güç var.

Bu sevinci, bu gücü ne açıklar?

Melody, Getsemani'de olan şeyi düşünüp taşıdı. Dolayısıyla onunla acı çekmek hakkında konuştuğunuz zaman, yaşadığı herhangi bir sıkıntıdan daha çok Kurtarıncının onun yerine acı çektiğinin farkında olduğunu görürsünüz. Melody ayrıca, Kurtarıncının onun için çarmıhta çektiği eşsiz acının da farkında, O'ndan tarifsiz bir teselli alıyor. Ve o, en sonunda Tanrı'yı ve O'nun yüceliğini övmek için yüreğinde yeni bir şarkı bulur.

Tanrı'nın lütfunun ve sevgisinin kişisel güvencesiyle Melody'yi ayakta tutan şey müjdedir. O, peygamber

Habakkuk'un öğrendiği şeyi keşfetti. Hayat Habakkuk için anlamsız bir duruma geldiğinde, ufukta gördüğü tek şey kendisinin ve Tanrı halkının çekeceği korkunç ve dehşetli bir acı olduğunda, şöyle cevap verdi: "Ben yine RAB sayesinde sevineceğim, kurtuluşumun Tanrısı sayesinde sevinçten coşacağım." (Habakkuk 3:18).O, çektiği acıdan dikkatini alıp yaşam için daha gerekli olan kurtuluş konusuna çevirdi.

Ağır üzüntü zamanlarınızda, hangisinin daha çok farkındasınız; çektiğiniz acının mı yoksa kurtuluşunuzun mu? Püriten Thomas Watson'ın farkına vardığı şey bizim için her zaman doğru olacak: "Çektiğiniz acılar günahlarınız kadar büyük değil: Bu ikisini aynı tartıya koyun ve hangisinin en ağır olduğunu görün."¹ Günahlarımız yüzünden çok daha kötüsünü hak ettiğimizi fark ettiğimiz zaman, büyük derdin ortasında bile kurtuluşumuzda sevinebiliriz.

O'nun Sevgisinin Kişisel Güvencesi

Melody'den farklı olan ve Tanrı'nın *onlar* için olan kişisel sevgisinin farkında olmayan insanlarla etkileşmek kadar beni bir pastör olarak etkileyen az şey var. Kişisel deneyimle şu gerçeği anlamamış biriyle konuşmadan geçirdiğim bir hafta hemen hemen hiç yok; "Mesih *beni* sevdi ve *benim* için Kendini feda etti".

Mesih beni sevdi... Mesih benim için Kendini feda etti.

O sözcükler Elçi Pavlus'un: "Mesih'le birlikte çarmiha gerildim." dedi. "Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum." (Galatyalılar 2:20). Leon Morris bu ayete yorum olarak bu açıklamanın "kişisel olarak benim için tüm Kutsal Yazılar'ın en acıklı pasajıdır." der.

Pavlus'un bu ayette bir şey ifade ederek geçmiş zaman kullandığını Avustralyalı Teolog Peter Jensen gözlemler; ondan bekleyebileceğimiz gibi o, "Mesih beni sever" demez, "Mesih beni *sevdi*" der. Pavlus, "dininin kaynağı ve gücü olan, güvence kazandığı yer olan, Tanrı lütfunun ve sevgisinin başka herhangi bir kanıt ihtiyacının ötesindeki gösterisi olan İsa'nın Çarmıhı'nın ötesinde eğitimini tamamlayamaz."²

Çarmıh hakkında o sözcükleri söylemenin ve şu gerçeği kişisel olarak bilmenin aynı ayrıcalığına her Hristiyan sahiptir: "Tanrı Oğlu *beni* sevdi... Tanrı Oğlu *benim* için Kendini feda etti." Tanrı'nın özgül, ateşli ve kişisel sevgisinin kesinliğinden yoksun olan her imanlı için yüreğim bu yüzden sızlar.

Sinclair Ferguson, O'nun bize olan kişisel lütfunun bu güvencesinden yoksunuz der, "çünkü O'nun ortaya çıkardığı bu noktaya odaklanmayı başaramıyoruz."³. Ve açıklaması "o nokta" çarmıhtır.

Çarmıha yüz çevirmemize neden olan ve bizi oyalayan şeylerin ardı arkası kesilmez ve sayısı çok. Ancak doğru noktaya odaklanmayı başaramamanın ciddi sonuçları var. Bu nedenle size olan sorum şu: Geçen hafta, yaşamınızı başlıca ne meşgul etti? Ruhsal olarak neye odaklandınız? Kendi kişisel sevgisini, çarmıhı size Tanrı en çok o noktada mı ortaya çıkardı? Yoksa odaklandığınız nokta kendi koşullarınız, kendi durumunuz, kendi tasalarınız mıydı? Sizi meşgul eden şey, Tanrı yolunda yaptığınız kendi kişisel yürümeniz miydi? Tanrı yolunda yapılan yürüme geliştirilmeli fakat bu kesinlikle çarmıha olan sevinç dolu şükrandan ayrı olmamalı.

Özellikle Kutsal Yazılar'dan ama aynı zamanda çarmih hakkında güçlü bir Kutsal Kitap bakış açısıyla yazılmış birçok seçkin kitaptan çarmihı çalışmak bu yüzden kendi ruhsal beslenme düzenimin (ve bunu size de tavsiye ediyorum) süregelen bir bölümüdür.⁴ Doğrudan çarmihla ilgili esinlenme ve öğüt almadığınız uzun bir süre kesinlikle olmasın, çünkü orada O'nun kişisel sevgisinin teşvik eden, diri bir kanısını buluruz.

Martin Luther bir keresinde şöyle yazmış, “müjdeyi tekrar ve tekrar düşünüyorum çünkü başımızı yastığa koyduğumuzda, yakında unutulacak ve tekrar kaybolacak diye korkuyorum.”. Çarmihattan haberdar olduktan sonra, onun üzerinde durmak ve ihtiyacımız olan kesintisiz gücü ve güvenceyi elde etmek yerine dinlenmek için başımızı yastığa koyup sessizce onu unutmak benim de büyük korkumdur.

Bu gece başımızı yastığa koyup sessizce çarmihı unutacak mıyız?

Çarmihı anımsamaya nokta koyduktan sonra yasacılıkla kişisel çabamıza güvenmeye doğru giden sürekli bir eğilime sahibiz. Tehlike hiç durmaz. Bu nedenle Jerry Bridges'in *The Discipline of Grace* kitabında haykırdığı gibi her gün “kendinize müjdeyi vaaz edin” diye sizi teşvik ederim. O, böyle yaparak, “sürekli bir şekilde kendi günahkârlığınızla yüzleşirsiniz ve sonra O'nun akıtılan kanına ve doğru yaşamına olan iman aracılığıyla İsa'ya kaçarsınız.”⁵ demek ister.

Kendimize müjdeyi vaaz ederek, Spurgeon'un özlü gözlemini zahmetsizce kabul ederiz: “İsa ‘Güçlü Kurtarıcı’dır, bunun en iyi kanıtı O'nun sizi kurtarmış olmasında yatar.”⁶

Sevinç Beslemek

Ve müjdeyi kendinize vaaz etmenin kaçınılmaz sonucu göze çarpan bir sevinç, bulaşıcı bir sevinç, sürekli bir sevinç olacaktır.

Diğer her şeyin aksine, müjde sevinç yaratır; o hem sevincimizin kaynağıdır hem de amacı. Kutsal Kitap'ın verdiği, “Rab’be neşeyle kulluk edin” (Mezmunur 100:2) yönergesine itaat etmemize sadece müjde izin verir. Sevinç bir buyruktur. Çok fazla çalışıyor ve sadık bir şekilde Rab’be hizmet ediyor olabilirsiniz ama neşeyle hizmet etmiyorsanız, uygun bir şekilde O’na hizmet etmiyorsunuzdur ya da doğru bir şekilde O’nu temsil etmiyorsunuzdur. (Yasa’nın Tekrarı 28:47-48)

Diğer her şeyin aksine, müjde sevinç yaratır; o hem sevincimizin kaynağıdır hem de amacı.

Sürekli olarak sevinen ve “Rab’bin verdiği sevinç sizi güçlü kılar” (Nehemya 8:10, Filipililer 4:4) sözü gözüne devamlı çarpan biri misiniz? Yoksa diğer insanlara genellikle yükü olan, meşgul ve kolayca rahatsız edilen birisi gibi mi görünürsünüz?

Başarılı bir hizmet yolculuğundan sonra öğrenciler İsa’ya döndüğünde ve heyecanlı bir şekilde, “Rab, senin adını andığımızda cinler bile bize boyun eğiyor.” diye bildirdikten sonra, İsa şöyle yanıt verdi, “Ruhların size boyun eğmesine sevinmeyin, adlarınızın gökte yazılmış olmasına sevinin.”. (Luka 10:17-20) Onun hizmet başarısından aldığı sevinci, İsa küçümsemeye çalışmıyordu. Oysa onların dikkatini oradan alıp *öncelikli* sevince yönlendiriyordu, ruhsal güç deneyiminden önce gelen bir sevince. Ve adlarımızı göklere yazan müjdeden gelen sevinç budur.

ÇARMIH MERKEZLİ BİR HAYAT YAŞAMAK

Eğer müjde ve çarmih, yaşamlarınızın merkezindeyse - Spurgeon'ın dediği gibi, zor da olsa çarmıhta kalıyorsanız ve Mesih'in yaralarının sırrını arıyorsanız- o zaman sevinçten havalara uçacaksınız. Ve dünyada kalan bu son günlerinizde ya da yıllarınızda bundan daha iyi ne olabilir?

Dolayısıyla bu sevinci besleyin... devamlı olarak müjdeyi derinlemesine düşünerek. Çarmih her zaman yüreğinizin hazinesi, en iyi ve en önemli düşünceniz olsun... ve zihninizi tutkuyla meşgul eden şey olsun.

Dipnotlar

1. Thomas Watson (2001), The Art of Divine Contentment: An Exposition of Philippians 4:11. Bu çarmih merkezli klasik, Soli Deo Gloria Ministries tarafından yeniden basılmıştır.
2. Peter Jensen (Mart 2004), “The Cross and Faith: The Good News of God’s Wrath”, 45, Christianity Today
3. Sinclair Ferguson (1989), Grow in Grace, 59, Banner of Truth, Carlisle
4. Jerry Bridges’ten “The Gospel for Real Life and The Discipline of Grace”i, John Stott’tan “The Cross of Christ”i, R. C. Sproul’dan “Saved from What?”i, John Piper’dan “The Passion of Jesus Christ”i ve Philip Ryken’dan “The Message of Salvation”i öneririm.
5. Bridges, Discipline of Grace, 58
6. Spurgeon (14 Ocak), Morning and Evening, sabah ibadeti.

Bölüm 11

Yasacılık Kuralını Bozmak

Çarmih Sizi Performans Tuzağından Nasıl Kurtarır?

Aklanmak için karakterimizde sadece dayanaklar olduğu sürece aklanmış kaldığımızı varsayma tuzağına ne kadar da kolay düşeriz.

Sinclair Ferguson

Müjdeden ve çarmih merkezli bir yaşamdan uzaklaşmamıza yol açan başlıca üç eğilime bu kitabın girişinde özellikle değindim:

1. *Öznelcilik*, Tanrı'ya bakışımızı değiştiren hislerimize ve duygularımıza dayandırmamız anlamına gelir.
2. *Yasacılık*, Tanrı'yla olan ilişkimizi kendi performansımıza dayandırmamız anlamına gelir.
3. *Mahkûmiyet*, Tanrı'nın lütfu yerine günahımıza odaklandığımız anlamına gelir.

Birkaç bölüm önce Tanrı'nın ilahi düzenini incelediğimizde o ilk eğilime, öznelciliğe baktık. Gerçeği değerlendirirken önce-hislerimiz yönelimi tehlikesinden söz ettik ve bu, doğru odaklanmayla çarmihı araştırmaya başlamamıza yardım etti.

Şimdi o diğer iki engeli aşmanın zamanı geldi.

Müjdeyi yaşamlarımızın merkezinde tutmanın önündeki en büyük engellerden biri şüphesiz, yasacılık yönündeki sinsî eğilimimizdir. Bu, sadece iman aracılığıyla gerçekleşen

Tanrı'nın kurtuluş planına karşı olan çok eski bir düşmandır. Yasacılık, kilisenin ilk günlerinden başlayarak Hristiyanları yoldan çıkardı ve onları bir kenara attı. Ve şimdiye kadar olduğu gibi bugün de aynı şeyler oluyor.

Yasacılık sadece, birinin sizden daha yüksek standartlara ya da daha fazla kurallara sahip olması sorunu değildir. Birçoğumuz, seyrek de olsa sinemaya gitmeyen veya vurmali çalgıyla yapılan her müziğin kötü olduğunu düşünen biriymiş gibi yasacı bir kişiyi yanlış bir şekilde kalıplaştırırız. Yasacılık, ondan çok daha sinsi ve ciddidir ve çoğumuzun sezdiğinden çok daha yaygındır.

Kullandığım basit bir tanımı şöyle: Yasacılık, Tanrı'nın sözünü dinleme aracılığıyla Tanrı'nın affını ve Tanrı'nın önünde aklanma kazanmaya çalışmaktır.

Yasacı bir kimse, kişisel performans aracılığıyla Tanrı'nın affını kazanabilirmiş gibi davranır.

Kendine Tapmada Kökleşmiş

Yasacılığın sinsi ve ciddi yanılgısı, günahkâr köklerden gelen günahkâr bir meyvedir.

Thomas Schreiner şöyle der, “yasacılığın kökeninde kendine tapma vardır. Eğer insanlar yasanın sözünü dinleyerek aklanıyorsa, o zaman övgüye, onura ve görkeme layık olurlar. Yasacılık, diğer bir deyişle, yüceliğin Tanrı'ya değil insana gitmesidir.”¹

Yasacılık bu kadar ciddidir. Kapsamları şaşırtıcıdır çünkü yasacılık, özünde, İsa'nın çarmıhtaki ölümünün gereksiz ya da yetersiz olduğunu iddia eder. Tanrı'ya aslında şunu der:

“Senin planın işe yaramadı. Çarmih yeterli değildi ve kurtulmak için iyi işlerimi üzerine eklemem gerekiyor.”

Elbette hiçbir Hristiyan böyle korkunç sözler söylemeye cüret etmezdi. Ama odağımızı müjdeden uzağa kaydırduğumuzda, bu mesajı göndeririz ve bu, Tanrı'nın kutsallığının ve benim günahkârlığımın ışığı altında kibrin doruğunu temsil eder.

Yasacılık aslında kendini yüceltme amacıyla ve sonunda kendine tapmak için yapılan bir kendini kurtarıştır. O, iyi işlerim sayesinde beni affetmesi, aklaması veya kabul etmesi için Tanrı'yı her zaman etik olarak zorlayabileceğimi varsaymam için kendini beğenmenin doruğudur.

Yasacılık sonunda kendine-tapmayı amaçlar.

Kendimizde gördüğümüz hiçbir yasacı eğilime önem vermemeye eğilimliyiz çünkü aslında onlarla çok doygunuz. Yasacı ayartıları ve eğilimleri gelişigüzel söyleriz ve *bunun gerçekten de önemli olmadığını* düşünürüz.

Bu eğilimleri görseydik ve gerçekte oldukları şekilde onları bildirseydik; herhangi bir yasacı eylem veya tutum göz önünde tutulduğunda, “Bu, kendi kendimi kurtarmaya çalışıyorum çünkü kendimi yüceltmek istiyorum ve sonunda sadece kendime tapmayı amaçlıyorum anlamına geliyor.” diye açık sözlülükle bildirseydik, bu değişirdi.

Yasacılık daha ciddi olamazdı! Yasacılıklarıyla övünen Galatyalıları paylamak için Pavlus'un “Ey akılsız Galatyalılar!” diye bağırmasına hiç şaşırılmamalı. (Galatyalılar 3:1) Bu kişisel bir aşağılama değildi; aslında Galatyalı imanlılar oldukça akıllıydı. Galatyalıların sorunu akılsızlık değildi, ruhsal sezgilerindeki ciddi bir yetersizlikti.

Ve onlar yasacılık sorunundan zedelendiye, emin olun siz de bundan zedelenebilirsiniz ben de!

Aslında bu, yaşam boyu taş çatlasa bırakamayacağımız bir sorun. Kalıcı günahımızın kibri ve bilgiçliği yüzünden yasacılık eğilimi her birimiz için her gün varlığını sürdürür.

Buna bağlı olarak yasacılığın yaşamınızdaki varlığını nasıl sezeceğinizi biliyor musunuz?

Birden Fazla Şeyle Uğraşmak

Büyük olasılıkla televizyonda artık bunu yayımlamıyorlar ama ben çocukken ara sıra Tabak Çeviren diye bilinen popüler bir oyunu kapsayan türlü televizyon programları izlediğimi hatırlarım: Birçok tabağı uzun esnek çubukların üzerinde dengeleyen ve hepsini çevirmeye devam eden bir kişi. Çubukların üzerinde kıpırdaşan ve sallanan tabaklarla ekran dolana kadar, teker teker her tabağı bir çubuğun üzerine özenle yerleştirip hızla çevirirdi.

Sekiz ya da on tabak hareket ederken, ilk tabak yavaşlıyor ve riskli bir şekilde kıpırdaşıyordu. Çeviren kişi hızla ve olağanüstü yetenekli elleriyle, tabağı en üst hıza çabucak getirirdi. Sonra öteki kıpırdaşan tabağı kurtarırdı, sonra ötekini ve ötekini. Hızla bir oraya bir buraya koşturarak, bir yolunu bulup oraya gerekli olan sürede her daim varırdı.

Bu, yasacılığın bir Hristiyan'ı nasıl ele geçirebileceğinin yardımcı bir görüntüsüdür. Bir yasacının yaşamı tabak çeviren kişinin performansı gibi çılgınca olabilir.

Çevirdiğimiz tabaklar, türlü ruhsal etkinliklerdir -Kutsal Kitap okuması, Tanrı'ya yakarış ya da müjdeyi paylaşmak

gibi- doğru nedenlerle ardından gidilirse bunlar kendi içinde iyi ve yaşamsaldır.

Ancak riskli bir değişimin düşüncemizde ve yüreğimizde gerçekleşmesine, anlamadan sık sık izin veririz. Tanrı'nın, lütufta *deneyim kazanmanın* bir aracı gibi tasarladığı şeyi, bir lütf *kazanma* aracına dönüştürürüz. Bu ruhsal etkinlikler, Tanrı'nın yaşamımızdaki kurtarıcı işine olan güvenimizin daha ayrıntılı bir dışa vurumu olmak yerine, açıkçası döndürmeyi sürdürmemiz gereken daha fazla tabak durumuna gelir.

Tek bir tabağın kıpırdaşmadığı, gerçekten iyi bir hafta geçirdiğimizde, pazar günü geldiğinde kilisede gün gibi açık içtenlik ve coşkuyla Tanrı'ya ezgiler söyleyip O'nu öveceğiz.

Ancak başka bir pazar günü, birçok tabağın kırıldığı bir hafta, Tanrı'ya yanaşmada duraksarız ve çekinmeden tapınmada güçlük çekeriz. Tanrı'nın bizi onaylamadığı duygusundan kaçamayız. Güvenimiz artık müjdede değildir; bunun yerine o, kendi performansımıza dayanır ve bu performans bittiğinde esenliğimiz ve sevincimiz de biter.

Kendi yaşamınızda yasacılığın bu belirtilerini görüyor musunuz? İsa'nın çarmıhta başardığı şeyden daha çok günahınız mı gözünüze çarpıyor? Sizden kıvanç duyduğundan daha çok Tanrı'nın sizi onaylamadığını mı düşünüyorsunuz?

Çarmıha kıyasla günahınızın daha mı çok farkındasınız?

Kutsal sevinçten yoksun musunuz? Tanrı'ya yaklaşmak için çevirdiğiniz tabaklarda öz güvenli -hatta haklı- olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?

Bu sorulardan herhangi birine yanıtınız evet ise, büyük olasılıkla yasacılığın despotluğu altında yaşamaya başladınız.

Ancak bu, gözünüzü korkutmasın. Müjdeyi doğru bir biçimde anlamanız sayesinde Tanrı sizi tabak çevirmenin sevinçsiz boşluğundan kurtarmak istiyor.

Aklanan: Biten İş

Öğrenmek istiyor olmanız durumunda, yasacılıktan kurtulmak Kutsal Kitap okumayı, duayı veya müjdeyi paylaşmayı bırakmanız anlamına gelmez. Siz ve ben imanımızı geliştirmek istiyorsak, bu önemli ruhsal arayışlarda Tanrı'nın bize verdiği araçlardan yararlanmamız gerekir. Sorun, lütuf sayesinde kurtulmanın ne anlama geldiğini anlayışımız ve güdümüzdür.

İlk kez yaptıklarınızdan tövbe ettiğiniz ve İsa Mesih'e güvendiğiniz gün ne olduğunu anımsıyor musunuz? O an Tanrı'nın önünde aklandınız ya da doğru biri gibi deklare edildiniz, Kutsal Yazılar'ın dediği gibi: Tanrı'nın gözünde, "İsa'ya iman eden insanlar Mesih'te olan kurtuluşla, Tanrı'nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar." (Romalılar 3:24, 3:26)

Aklanan kelimesi önemlidir. Tanrı'nın önündeki statünüzü bu belli eder. İsa'ya iman ettiğinizde, yargıç olan Tanrı doğru olduğunuz yargısına varır. İsa'nın kusursuz, günahsız veri dosyasını size aktarır.

Bu olabilecek en yüce lütuftur. İlk kez iman ettiğiniz anda, geçmişte işlediğiniz günahın varlığı son bulmadı. Bir yolunu bulup söz dinlemeziğinizi toparlayabilecek iyi bir iş bile yapmamıştınız. Yine de Tanrı sizi büsbütün ve eksiksiz

bağışladı. O, sadece günahımızın veri dosyasını silmekle kalmadı, Oğlu'nun doğruluğunu size yükledi.

Kutsallaşan: Sürüp Giden İş

Bununla birlikte, müjdenin gücü aklandığımızda bitmez. Tanrı, bir günahkârı doğru biri gibi deklare ettiğinde, o günahkârı Oğlu'na benzetme sürecini çabucak başlatır. Tanrı, Ruh'unun yaptığı iş aracılığıyla, Sözünün gücü ve yerel kilisenin katılımı aracılığıyla günaha olan arzularımızı sıyırıp çıkarır, düşüncemizi yeniler ve yaşamlarımızı değiştirir. Sürüp giden bu işe “kutsallaşma” deriz.

Kutsallaşma bir süreçtir; kutsallıkta gelişme, Mesih'e daha çok benzeme sürecidir. Bu süreç, iman ettiğiniz an başlar ve siz İsa'yla yüz yüze görüşene dek son bulmayacaktır.

Kutsallaşma bir süreçtir; kutsallıkta gelişme, Mesih'e daha çok benzeme sürecidir.

Kutsallaşma söz dinlerliğimizle ilgilidir. İş gerektirir. Tanrı'nın Ruhu tarafından güçlendirilerek, çaba gösteririz. Günahla savaşıyoruz. İçimizden gelmediğinde bile Kutsal Yazılar'ı çalışırız ve dua ederiz. Ayartılmadan kaçırırız. Çaba harcamayı sürdürürüz, kutsallık arayışında hızla koşarız. Ve biz giderek kutsallaşırken, müjdenin gücü bizi giderek daha çok, her daim artan netlikte İsa Mesih'in suretine benzetir.

İkisini Karıştırmayın

Aklanmanın ve kutsallaşmanın ne olduğu konusunda net bir kavrayışa sahip misiniz? İkisinin arasındaki ayrımı anlamadığımızda, yasacılık sizi zedeleyebilecektir.

Arkadaşlarınızı etkilemek için değil ancak aklanma ve kutsallaşma arasındaki ayrımları anlama, yasacılığı yenmede yaşamsal olduğu için sizi bu teolojik terimleri çalışmaya yöreklendiririm.

Yasacılıkla savaşan tanıştığım hemen hemen her kişi, aklanmayla kutsallaşmanın birbiriyle nasıl bağlantılı olduğu ve nasıl ayrı oldukları konusunda yanlış bir anlayışa sahipti. Aklayan lütufla kutsallaştırın lütfu ayırt etmemiz gerekir.

Kendimi tekrar etme riski olsa da aralarındaki ayrımları net bir biçimde görebilmeniz için bunları detaylarıyla karşılaştıralım:

- Aklanma, doğru bir kimse gibi *deklare edilmektir*. Kutsallaşma, doğru *duruma getirilmektir*; Mesih'in suretine benzetilmektir.
- Aklanma, Tanrı'nın önündeki *konumumuzdur*; iman ettiğimizde kalıcı olarak bizim olan bir konum. Kutsallaşma, dünyadaki yaşamımız boyunca sürüp giden *uygulamalarımızdır*.
- Aklanma, iman etme üzerine *çabucak* ve eksiksiz gelir. Mesih Kişisine ve O'nun bitirdiği işe güvendiğiniz anda olduğunuzdan daha çok kesinlikle aklanmayacaksınız. Kutsallaşma, gelişen bir *süreçtir*. Siz lütf güdülü söz dinlerliği sürdürürken, daha çok kutsallaşacaksınız.
- Aklanma *neseldir*: Mesih'in bizim için yaptığı iştir. Kutsallaşma *özneldir*: Mesih'in *içimizde* yaptığı iştir.

William Plumer bunu iyi bir biçimde şöyle özetler, "Aklanma bir eylemdir. Bir iş ya da bir dizi eylem değildir. Gelişmez. En zayıf imanlıyla en güçlü aziz, birbirine eşit ölçüde aklanmıştır. Aklanmanın evreleri yoktur. Bir insan, Tanrı'nın

gözünde ya büsbütün aklanmıştır ya da büsbütün mahkûm edilmiştir.”²

Yasacının Yanlışı

Kutsallaşma sürecindeki kendi süregelen katılımlarıyla aklanmadaki Tanrı tarafından bitirilen işi yasacılar nedense karıştırır. Tanrı yolunda yapılan uygulamaların ve iyi işlerin aklanmalarına nedense katkıda bulunduğunu varsayarlar. Ancak Tanrı'nın Sözü nettir: “Bu nedenle Yasa'nın gereklerini yapmakla hiç kimse Tanrı katında aklanmayacaktır.” (Romalılar 3:20) Tanrı'nın onayını ve sevgisini, iyi işlerimiz aracılığıyla birimiz bile kazanmayız. İsa'nın çarmıhta gerçekleştirdiği biten, eksiksiz işe birimiz bile katkıda bulunamayız. O, günahlarımızın bedelini ödedi. O, Tanrı'nın gazabını yatıştırdı.

Kutsallaşma sürecindeki katılımımız sadece Tanrı'nın önünde aklandıktan sonra gelir; sadece lütuf sayesinde, sadece iman aracılığıyla, sadece Mesih'te.

Bu nedenle evet, Tanrı'nın Sözü'nü dinlemek için çok çalışırız. Kutsal Kitap'larımızı okuruz. Dua ederiz. Oruç tutarız. Kutsal Yazılar'ı akılda tutar ve derin derin düşünürüz. Müjde'yi paylaşıyoruz. Kilisemizde hizmet ederiz. Tanrı bize birçok şeyi Sözü'nde buyurur ve bu konulardaki söz dinlerliğimiz hem O'nu hoşnut eder hem de yaşamlarımıza O'nun kutsamasını getirir.

Ancak bu iyi ruhsal etkinliklerin biri bile aklanmamıza katkıda bulunmaz. Tanrı tarafından kesinlikle “daha fazla kurtarılmayız” ya da “daha fazla seilmeyiz”. Tanrı'nın yaşamlarımıza döktüğü lütuf sayesinde işlerimiz güdülenir.

Tabaklarınızı Bırakın

Sinclair Ferguson, “Tanrı’nın lütuf işine gizlice karakterimizi sokmayı denemek, en büyük ayartılmamız ve yanlışımızdır.”³ der. Tabak çeviren yasacının yanlışı budur. Kibir içerisinde kendilerini üstün görüp ruhsal görevleri başarmanın önce gelen iş olmasına izin verirler ve bunu yaparken istemeden en önemli şeyden, müjdeden uzaklaşırlar.

Yasacılığa doğru ayartılmayı bilirim. Bu yüzden günlük okumalarımı bitirip Kutsal Kitap’ımı kapattığımda, kendi yaptığım değil, İsa’nın yaptığı işin Tanrı tarafından başlanmamın ve kabul edilmemin temeli olduğunu kendime hatırlatmaya özen gösteririm.

“Rab, ben bugün Sana hizmet etmeye çalışırken Senin lütfunu ve gücünü istiyorum. Senin Oğlun’un benim yerime yaptığı iş sayesinde Senin tüm kutsamaların bana aktığı için Sana şükrederim. Sadece Senin lütfun sayesinde aklanırım. Senin sözünü dinlemede ve kutsallaşmada gelişme çabalarımın biri bile Senin çarmıhta bitirdiğin işe katkıda bulunmaz.” diye dua ederim.

Müjde bana ne büyük bir sevinç veriyor! Ruhsal görevlerimde iyi bir iş çıkardığım için değil, İsa Mesih’in doğruluğunu kuşandığım için Tanrı’nın tahtına güvenle yaklaşabilirim.

Tanrı, bu aynı güvene sizin de sahip olmanızı ister. O, çevirdiğiniz tabaklardan etkilenmez. Bu yüzden kendinizi üstün görmelerin hepsini bırakın. Övüncünüz, yerinize geçen Kurtarıcınız İsa Mesih’in başarısı ve işi olsun.

Dipnotlar

1. Thomas R. Schreiner (1993), *The Law and Its Fulfillment: A Pauline Theology of Law*, 15, Baker Books, Grand Rapids
2. William S. Plumer (1853), *The Grace of Christ*, 195
3. Sinclair B. Ferguson (1981), *Know Your Christian Life*, 73, InterVarsity Press, Downers Grove

ÇARMIH MERKEZLİ BİR HAYAT YAŞAMAK

Bölüm 12

Mahkûmiyeti Ortadan Kaldırmak

Suçtu ve Utancı Çarmih Nasıl Yok Eder

Kusursuz söz dinlerliğin Tanrı'dan alabileceği tüm sevgi ve onaylanma size aittir; çünkü Mesih, sizin yerinize kusursuz bir biçimde söz dinledi.

Charles Spurgeon

Gazetede ki çizgi romanları ayda yılda bir okurum ancak birkaç yıl önce biri bana elimde bulunması gereken bir bölüm gösterdi. Bu bölüm, Cathy adlı bir çizgi romandan. Cathy, otuzlu yaşlarda bekâr bir kadın gibi görünür. Özellikle bu karikatürde Cathy evde tek başına, düşünceye dalmış bir biçimde oturuyor.

İş yerinde şunları yapmalıydım diye düşünüyor. Irving'e keşke şunları söyleseydim. Yine yapmayacağımı kendime söz verdiğim şeyleri yine yaptım. Sakınabilmeme karşın kendimi birçok kez zavallı durumuna soktum.

Bunalımlı görünümü artar.

Ailem, köpeğim, arkadaşlarım, iş arkadaşlarım, komşum, maddi durumum, evim, dolaplarım, diyetim ve bir kez bile tanışmadığım milyonlarca yoksul insan için bir şeyler yapabilirdim.

Cathy kötü durumunu son karede özetler, “Bir yere gitmiyor olmama karşın, yüz elli kiloluk bir bavulum var.”

Çantalarınızı Kontrol Edin

Bir çizgi romanın böyle caneviden vurması insanı şaşırtır. Yapılmamış, söylenmemiş ve başarılmamış şeylerin bunalıma düşüren bir listesini Cathy gibi hepimiz oluşturabiliriz. Bir yere gitmememize karşın yüzlerce kiloluk bavul taşıyabiliriz.

Kutsal Yazılar bu bavulu “mahkûmiyet” diye adlandırır. Bir zamanlar hepimiz kendimizi büyük ya da küçük bir bavul taşırken buluruz.

Mahkûmiyet pek çok biçimde belirir. O, çocukları büyürken eve ayda yılda bir gelen iş adamının yüreğindeki ağırlıktır. O, yıllar önce çocuğunu aldırın kadının içindeki kederin gizli etkisi ve kendisine yaptığı zihinsel işkencedir. O, düşüncesiz bir sürücüyü az önce homurdanarak kabaca aşığılayan Hristiyan bir adamın dırdırcı vicdanıdır. O, dua yoksunluğu sonrası gelen geçmeyen pişmanlık hissidir; o, söylenmemiş güzel sözcükler ve tutulmamış sözlerdir.

İçimizden bazıları o kadar uzun zamandır o kadar çok şey taşıyor ki, bunaltan yaşama katlanmanın normal olduğunu düşünürüz. Ve gerçek şu ki, çarmihı bir kenara bırakırsak, mahkûmiyet *normaldir*. İsa olmadan hepimiz günah yüzünden mahkûm olmayı ve cezalandırılmayı hak ediyoruz. Ancak iyi haber şu: “Böylece Mesih İsa'ya ait olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur.” (Romalılar 8:1)

Yaşamı mahkûmiyet altında geçirmemiz gerekmez. Müjdenin sağladığı bağışlanmaya inanma yoluyla bu

kötürümleştiren yükün nasıl ortadan kaldırıldığını bu bölümde size göstermek isterim.

Düşük Düzeyde Suçluluk

Mahkûmiyet, hepimizin ayrı düzeylerde uğraştığı bir şeydir. Mahkûmiyetin sadece “büyük” günahlar işlemiş insanların bir sorunu olduğunu düşünmek yanlıştır. Büyük ya da küçük, geçmişteki ya da şimdiki herhangi bir günah yüzünden mahkûm edilebiliriz. Ortak öge, Tanrı’ya veya herhangi bir uygun bireye gidip tövbe ettiğiniz günahlardan dolayı hissedilen sürekli bir suçluluk veya utanç hissidir.

Mahkûmiyetin kendi yaşamınıza girmesine izin veriyor musunuz? Kendinize şu soruları sorun:

- Tanrı’yla sanki kalıcı bir şartlı tahliyedeymiş gibi gözünden düşerseniz her an sizi hücreye geri atacakmış gibi mi ilişki kuruyorsunuz?
- O, yandaşlarına çatmasıyla tanınan, etkileyici ancak aksi olan ünlü biriymiş gibi ibadet etmeye geldiğinizde Tanrı’yla “saygılı bir biçimde mesafeli” misiniz?
- Kutsal Yazılar’ı okumanız Kurtarıcı’nın sonsuz sevgisini mi açığa çıkarıyor yoksa sadece mahkûmiyetinizi mi artırıyor?
- Size çarmih aracılığıyla verilen Tanrı’nın lütfundan daha çok günahınız mı gözünüze çarpıyor?

Yaşamınızda herhangi bir mahkûmiyet izi görüyor musunuz? Görürseniz şaşmayın. Ancak bu yükü taşımayı sürdürmeyin! Müjdenin gücünden dolayı mahkûmiyetin tümünden tamamen kurtulabilirsiniz.

Çokça değil, *tamamen* kurtulabilirsiniz.

Mahkûmiyet kazanmaya çalışmanın ve utanç içinde acı çekmenin nedense Tanrı'yı hoşnut ettiği ya da düşük düzeyde, sürekli bir suçluluğun kutsallığı ve ruhsal olgunluğu nedense desteklediği yalanına inanmayın.

Utanç içinde acı çekmenin nedense Tanrı'yı hoşnut ettiği yalanına inanmayın.

Tam aksine! *Mesih'e güvenenlerin asla mahkûm edilemeyeceğine tüm yüreğimizle inandığımızda Tanrı yüceltilir.* Sadece O'nun karşılık beklemeden verdiği lütuf armağanını alıp tamamen bağışlanmanın güzelliğinde yaşadığımızda eski, günahkâr yaşam stillerimizden dönüp lütuf güdülü söz dinlerlikte özgürleşebiliriz.

Davetsiz Bir Misafir

Kutsal Kitap, Ferisi Simun'un evinde İsa'nın katıldığı oldukça sıra dışı bir akşam yemeği hikâyesine değinir. Bu çok gergin ve etkili olayın içinde olduğunuzu hayal edin. (Luka 7:36-50)

İsa'nın bu yemeğe neden davet edildiği bize söylenmiyor ancak O'nunla Ferisiler arasındaki gerilimin yüksek olduğunu biliyoruz. Ev sahibi, bir akşam yemeği konuğuna gösterilmesi gereken bazı temel toplumsal incelikleri (bir selamlama öpüşü, yıkanan ayaklar, bir damla mesh yağı) kabaca ve açıkça İsa'dan esirgemiştir. Oradaki herkes için bu göze batan eksiklikler gün gibi açıktır.

Birden beklenmedik bir kişi ortaya çıkar. Tanınmış bir fahişe, terbiyeli toplum tarafından küçümsenen bir kadın odaya gelir.

Bundan sonra ne olacağı bunu izleyenlerin akıllarına bile gelemez. Yerdeki sofraya oturan İsa, dirseğine dayanır ve ayaklarını sofradan öteye uzatır, kadın O'nun arkasında, ayaklarının dibinde durup ağlamaya başlar.

Tüm konuşmalar kesilir.

Kadının ağlama sesi giderek artar, evden taşıp sokağa yayılır. Çekinmeden ağlayan kadının akan gözyaşı, O'nun yıkanmamış ayaklarını ıslatır. Kadın diz çöker, saçındaki tokayı çıkarır ve saçlarıyla İsa'nın ayaklarını siler. Bir tapınma eylemi olarak onları öper ve üzerlerine güzel kokulu yağ sürer.

O odadaki atmosferi hissedebiliyor musunuz? Kimse yemiyor. Kimse hareket etmiyor. Belki de en tuhaf olanı; İsa, bu günahkâr kadının şok edici davranışının uygun olmadığını belirten hiçbir şey yapmıyor.

Günahlarımız Çok

Tanrı'nın, bu acıklı olayı Kutsal Yazılar'a belirli bir amaç için koyduğuna inanırım: O, kendimizi o kadında görmemizi ve o kadını örnek almamızı ister.

İsa'nın ayaklarını gözyaşıyla yıkayan kadın, yaptıklarından tövbe etmiş biriydi. Bu, onun İsa'yla olan ilk karşılaşması değildi; o, başka kimsenin ona bağışlamayı istemediği affedilme ve arınma umudunu kuşkusuz İsa'nın öğretisinde dinleyip İsa'nın sözcüklerinde bulmuştu.

Onunla tanıştığımızda, uzun süreden beri İsa'ya inanıyordu ve eski yaşamına yüz çeviriyordu. Bu, onun kurtuluş hikâyesi değildir; bu, aksine, kadının Kurtarıcısına olan sevgisinden, hayranlığından ve şükranından doğan güzel bir Hristiyan tapınmanın dışı vurumudur. Kadın, günahını ve layık olmadığını fark eder ve derin derin ağlar.

Ancak kadının gözyaşı, mahkûmiyet gözyaşı değildir. Kadın ağlar çünkü suçluluğu gitmiştir. Kadın çok sever çünkü o birçok yönden bağışlanıyordu. Bu gözyaşı sevinçten, şükrandan ve aşırı bağlılıktan kaynaklanır.

Bavulunuzdan Kurtulun

Çarmih merkezli bir yaşam sürmeyi arzulayan Hristiyan, kendi ahlaksızlığı ve kişisel günahın ciddiyetiyle sürekli yüzleşecektir ve bunu doğruca ve yılmadan yapacaktır. Günahkârlığımız bir gerçektir. Ancak günahın bağışlanması için İsa'nın öldüğü ve dirildiği gerçeği bundan daha büyüktür.

Bu, mahkûmiyetle ara sıra savaşımayacağız anlamına gelmez. Mahkûmiyet bavulu her gün kapımıza gelecek ve onu sırtlamamız için bize yalvaracak. İsa'nın kendini feda etmesinin, Baba'nın lütfunu tamamen, açıkça ve sonsuza dek güvence altına almaya yeterli olabilmesinin mümkün olmadığını gururumuz bize Tanrı'ya karşı gelerek söyleyecek.

Bavulun ağzına kadar dolduğunu görüyor musunuz? Ruhumuzun düşmanı yalanlarıyla bu suçlamaları fısıldamada her daim hızlı olacaktır.

Bu sataşmalar geldiğinde, daha fazla dua etmeyi veya daha sık oruç tutmayı veya daha fazla Kutsal Yazı ezberlemeyi vaat ederek mahkûmiyetle savaşmayı denemeyin.

Gelecekteki söz dinlerliğimiz kesinlikle önemlidir ancak dünün sorunlarını yarın daha iyi şeyler yaparak çözmek olanaksızdır. Gelecekteki söz dinlerlik vaatlerimiz, ne denli içten olursa olsun, geçmişteki günahtan dolayı gelen mahkûmiyeti çözemez.

Dünün sorunlarını yarın daha iyi şeyler yaparak çözmek olanaksızdır.

Mahkûmiyeti Yenmek

Mahkûmiyeti yenmenin yolu şudur: Günahınızı Tanrı'ya itiraf edin... sonra O'na inanın. Mahkûm edildiğinizi hissettiğiniz günahların tümü için İsa'nın öldüğüne inanmak amacıyla Tanrı'nın size verdiği iman armağanını uygulayın.

Sizin cezanızı O aldı. İsa'nın kendini feda edişini Tanrı'nın kabul ettiğinin kanıtı, O'nun dirilişidir. Uzak geçmişteki günahlarınızın gibi dünkü günahlarınızın da tüm kefareti ödendi; artık onların yükünü taşımanıza gerek yok.

Günahınızın kefaretni siz *ödeyemezsiniz*. Bu nedenle İsa bunu sizin için yaptı.

Mahkûmiyetten kurtarılmak, iman etmeden önce veya iman ettikten sonra işlesek de bu günahların derinliğini ve ahlaksızlığını unutmamızı ya da gizlememizi gerektirmez. Doğrusu, İsa'nın ayağını yıkayan kadının sevincini ve şükranını tatmak istersek, günahlarımızın çok olduğunu kabul etmeye ve itiraf etmeye başlamalıyız.

Pavlus kendini günahkârların “en kötüsü” olarak adlandırsa da (1.Timoteos 1:15-16) mahkûmiyet yüzünden kötürümleşmedi; o, Tanrı'nın merhametine şaşarken kendi günahının ve layık olmayışının farkına vararak Tanrı'nın lütfunu yüceltiyordu.

Doğrusu, her birimiz “günahkârların en kötüsü” unvanını kendimiz için ileri sürebiliriz; bu unvan, dünyanın Adolf Hitler’leri için özellikle ayrılmış değildir. William Law, “Tanıdığımız en büyük günahkârlar diye kendimizi haklı olarak mahkûm edebiliriz çünkü kendi yüreğimizin ahmaklığını diğer insanlarınkinden daha iyi biliriz.”¹ der.

Dolayısıyla bunu kabul edin: Tanıdığımız en kötü günahkâr sizsiniz. Layık olmadığınızı ve mahkûm olmayı hak ettiğinizi kabul edin.

Ancak bununla kalmayın! En kötü günahkârları kurtarmak için gelmiş olan Kurtarıcı’da sevinmeye doğru ilerleyin. Mahkûmiyet bavulunu bırakın ve Günahlarınızı Üstlenmiş Olan’ın ayakları dibinde diz çöküp tapının. Hayretler içinde kalarak ağlayın.

Ve Pavlus’la birlikte itiraf edin: “Ama Mesih İsa, kendisine iman edip sonsuz yaşama kavuşacak olanlara örnek olayım diye sınırsız sabrını öncelikle bende sergilemek için bana merhamet etti.” (1.Timoteos 1:16)

Dipnotlar

1. William Law, alıntıldığı şekliyle Gary Thomas (1994), Seeking the Face of God, 135, Thomas Nelson Publishers, Nashville. İlk kez 1958'de İngiltere'de ve 1959'da Amerika'da yayımlanmıştır.

ÇARMIH MERKEZLİ BİR HAYAT YAŞAMAK

Bölüm 13

Çarım Merkezli Gün

Her Gün Çarım Odaklanmak İçin Pratik Yöntemler

Kutsal Kitap'ın manzarasında gezen gezgin, Kafatası denilen tepeyi gözden kaybettiği zaman yolunu kaybeder.

J. I. Packer

Biz insanlar alışkanlıkları olan yaratıklarız, öyle değil mi? Ve alışkanlıklarımız gerçek benliğimizi yansıtır: Hepimiz günlük yaşamlarımızı önceliklerimiz ve tutkularımız doğrultusunda planlarız.

Aynı kafeyi birkaç sabah üst üste ziyaret edin, neden söz ettiğimi anlayacaksınız. Her gün aynı insanlar aynı rutini tekrarlar.

Kesin sizin de kendi günlük rutinleriniz vardır. Benimkilerden biri, *Washington Post* gazetesinin spor sayfasını her gün okumak oldu. Oturup en sevdiğim spor yazarlarını okumak ve en son skorlarla istatistikleri almak için gün sayarım. Rutine biraz çikolata ekleyince bu, *çok* harika bir güne dönüşür!

Gerçekten değer verdiğimiz şeyler için zaman bırakırız. Bizim için gerçekten önemli olan şeyler doğrultusunda alışkanlıklar ve rutinler ediniriz. Bu, yaşamlarımızı müjdeye yakın kurmaya çalışırken anlamamız gereken önemli bir ilkedir.

Çarmih merkezli bir yaşam mı yaşamak istiyorsunuz? Çarmih merkezli bir yaşam *çarmih merkezli günlerden* oluşur.

Çarmih merkezli bir yaşam çarmih merkezli günlerden oluşur.

Ve o günler, John Stott'ın o sözüne yine geri dönmemiz ve “kıvılcımlarının üzerimize düşmesi” için çarmiha yeterince yakın kaldığımız günlerdir; Mesih'in çarmihinin, “içerisinde sevgimizin alev aldığı o yanan ateş olduğunu”¹ unutmamıza izin vermeyiz.

Müjde tutkusunun alevini gerçek yaşamın çiseleyen yağmurunda nasıl korursunuz? Her gün çarmihın “kıvılcımlarını” almama yardımcı olan bazı basit yöntemleri paylaşmama izin verin.

Sözü Kendinize Bildirin

Müjdeyi kendimize anımsatmak, edinebileceğimiz en önemli günlük alışkanlıktır. Müjde dünyadaki en önemli haberse ve lütuf sayesinde kurtuluş varlığımızı açıklayan gerçekse, kendimizi her gün bu gerçeklere bağlama yöntemleri yaratmalıyız. İzin günümüz yoktur.

Daha önce Jerry Bridges'tan öğrendiğimiz gibi bu, “müjdeyi kendine bildirmek”tir. Ve kaygılanmayın; kendinizi bir konuşmacı olarak görmesiniz bile, sözü az çok bildirebilirsiniz. Dinleyiciniz kendi yüreğinizdir. Ve verilmek istenen mesaj basittir: Mesih günahlarınız için öldü.

Bu bir, oturup kendi dikkatini toplama ve kendine, “Baksana, beni dinle! En önemli şey şu: Bağışlandın! Umuda sahipsin!

Umudun, İsa'nın kendini feda edişine dayanır. Dolayısıyla bu günü başka bir biçimde görmeyelim. Bu tek açıklayıcı gerçek, bugünü yönetsin.” deme meselesidir.

Ama pratikleşelim. İşin ve ailenin gerektirdiği şeylerin ortasında, dolu bir programla çarmih merkezli olmayı nasıl korursunuz? Her gün çarmıha yaklaşmama yardımcı olduğunu sezdiğim beş basit yöntemi paylaşmama izin verin.

1. Müjdeyi Akılda Tutun

Sözü'nü aklımızdan çıkarmamamızı Tanrı bize Mezmurlar'da öğretir. (Mezmur 119:11) Bu betimlemeye bayılıyorum. O'nun vaatlerini yüreklerimize tıkmamızı Tanrı istiyor öyle ki nerede olursak olalım ya da ne yaparsak yapalım, bu vaatleri anımsayıp onların doğruluğu sayesinde güçlenebilelim.

Kutsal Yazıları akılda tutmada iyi olduğunuzu düşünmüyor olabilirsiniz. Bunda sorun yok. Pes etmeyin. Bunun üzerinde durun. Tanrı skora bakmıyor. Sizinki bir başkasınıkinden daha uzun sürse de bu, çabalamaya değer.

Ve doğrusu Kutsal Yazıları akılda tutuyorsanız, arkadaşım Mike Bullmore'un “stratejik Kutsal Yazı hafızası” dediği şeyi uygulayın. Müjdeyi açıklayan ve tanımlayan pasajlardan başlayın. Tanrı'nın tüm vaatleri ve buyrukları değerli ve güçlüdür ancak bizim yerimize Kendi yaşamını feda eden Tanrı Oğlu'ndan söz eden bu ayetler (aşağıda değinilmiş olanlar gibi), hepsinden daha değerli ve güçlüdür. Kutsal Yazıları akılda tutmaya bir yerden başlamanız gerektiğine göre, neden Kutsal Kitap'ın verdiği temel mesajla başlamayasınız?

Bu ayetlere çabucak erişebilmek çok yardımcı olur. Yaşamın günlük sorunlarının ve güçlüklerinin ortasında öngörünüzü kaybettiğinizi anlarsanız, hafızanızı yoklayın ve şu ayeti anımsayın:

2. Korintliler 5:21

Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım.

Yapmaya tövbe edip Tanrı'ya döndüğünüz bir günah üzerine mahkûmiyetle savaşıyorsanız, şu pasajı düşünün:

Romalılar 8:31-34

Öyleyse buna ne diyelim? Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir? Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı? Tanrı'nın seçtiklerini kim suçlayacak? Onları aklayan Tanrı'dır. Kim suçlu çıkaracak? Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir.

Çarmih aracılığıyla Tanrı'nın yaptığı kurtarma işinden söz eden önemli pasajlardan işte birkaç tane daha. Bunların bazılarını ya da tümünü büyük olasılıkla biliyorsunuz ancak okuyup tekrar bunların üzerinde durmanız ve bunları aklınızdan çıkarmamanız için size cesaret vermeme izin verin:

Yeşaya 53:3-6

İnsanlarca hor görüldü, yapayalnız bırakıldı. Acılar adamıydı, hastalığı yakından tanıdı. İnsanların yüz çevirdiği biri gibi hor görüldü, Ona değer vermedik. Aslında

hastalıklarımızı o üstlendi, Acılarımızı o yükledi. Bizse Tanrı tarafından cezalandırıldığını, vurulup ezildiğini sandık. Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza ona verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk. Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık, her birimiz kendi yoluna döndü. Yine de RAB hepimizin cezasını ona yükledi.

Romalılar 3:23-26

Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı. İnsanlar İsa Mesih'te olan kurtuluşla, Tanrı'nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar. Tanrı Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu. Böylece adaletini gösterdi. Çünkü sabredip daha önce işlenmiş günahları cezasız bıraktı. Bunu, adil kalmak ve İsa'ya iman edeni aklamak için şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek amacıyla yaptı.

Romalılar 5:6-11

Evet, biz daha çaresizken Mesih belirlenen zamanda tanrısızlar için öldü. Bir kimse doğru insan için güç ölür, ama iyi insan için belki biri ölmeyi göze alabilir. Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü. Böylece şimdi O'nun kanıyla aklandığımızı göre, O'nun aracılığıyla Tanrı'nın gazabından kurtulacağımız çok daha kesindir. Çünkü biz Tanrı'nın düşmanlarıyken Oğlu'nun ölümü sayesinde O'nunla barıştıksa, barışmış olarak Oğlu'nun yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir. Yalnız bu kadar da değil, bizi şimdi Tanrı'yla barıştırmış olan Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla, Tanrı'nın kendisiyle de övünüyoruz.

1. Korintliler 15:3-4

Aldığım bilgiyi size öncelikle ilettim: Kutsal Yazılar uyarınca Mesih günahlarımıza karşılık öldü, gömüldü ve Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden dirildi.

Galatyalılar 2:21

Tanrı'nın lütfunu geçersiz saymış değilim. Çünkü aklanma Yasa aracılığıyla sağlanabilseydi, o zaman Mesih boş yere ölmüş olurdu.

Tanrı'nın Sözü'yle olan etkileşiminiz çarmıhın daha çok gözünüze çarpmasını sürekli sağlamıyorsa –bu yanan ateşin kıvılcıklarının üzerinize düşmesine izin verecek düzeyde sizi kendine yaklaştırmıyorsa- o zaman burada listenmiş olan müjde pasajları gibi pasajlara özellikle dikkatinizi toplayın. Ve bu çalışmanın sonucu, Kutsal Yazılar'daki müjdenin güçlü varlığını görmeye yüreğinizin daha fazla duyarlılaşacağıdır.

2. Müjdeyi Dua Edin

Dua yaşantınızın merkezinde müjde olmalı çünkü Tanrı'ya yaklaşmamız onun sayesinde mümkün olur. Müjde, bize cesurca dua etme güveni verir; Tanrı'nın sevgili Oğlu bizi kabul eder.

Bunda anlaşılmayacak bir şey yok. Sadece, Oğlu'nun ölümü aracılığıyla satın alınan günahların bağışlanması için Tanrı'ya şükrederek başlayıp müjdeyi dua edin. Duanın mümkün olmasını, Mesih'in çarmıhta yaptığı işin sağladığını anımsayın.

Günaha karşı olan Tanrı'nın gazabını İsa üstlendiğinden dolayı Tanrı'nın sevgisinden asla ayrılmayacağınız için O'na şükredin. Çarmih sayesinde Tanrı'yla barıştırılıyor olduğunuzdan ve sizde yaşamak, size önderlik ve rehberlik etmek ve günaha karşı direnmede ve Tanrı'ya hizmette sizi etkin kılmak için size verilen Kutsal Ruh'tan dolayı O'na şükredin. Sonra O'nun sözünü dinlemeniz ve O'nu yüceltmeniz için gereken her şeyi size lütfedip sizi kutsamasını Tanrı'dan isteyin.

Övgümüze, dileklerimize ve ettiğimiz aracılığa müjdeyi karıştırmalıyız çünkü Baba Tanrı'ya yaklaşmamız -her zaman ve hep- sadece Tanrı'nın Oğlu ve O'nun çarmihta yaptığı iş aracılığıyla olur.

3. Müjde Ezgileri Söyleyin

Ben bir şarkıcı değilim (arkadaşlarıma sorabilirsiniz) fakat çarmihla ilgili ezgiler söylemeye bayılırım. Bir Hristiyan'ın yüreği her gün Çarmih ezgisiyle dolup taşıyor olmalıdır.

Bu, strateji yapmak için başka bir fırsattır. Kullanılabilir pek çok tapınma müziği var ancak Tanrı'nın bizim yerimize yaptığı şeyin yüce gerçeğine dikkatimizi çeken müzikleri seçmek önemlidir. Tüm tapınma ezgileri birbirine eşit oluşturulmamıştır; günümüzdeki ezgilerin birçoğu, çarmih ve Mesih'e odaklanmaktansa daha çok kendimize odaklanmıştır. İsa'nın önceden yaptığı şeyden daha çok neye ihtiyacımız olduğuna veya Tanrı'nın ne yapmasını istediğimize odaklanırlar.

Birçok tapınma ezgisi, Mesih'ten çok kendimize odaklanır.

Çarmih merkezli harika tapınma ezgileri söz konusu olduğunda şımartıldığımı kabul etmeliyim. Arkadaşlarımdan bazıları müjdeyle dolu, güzel, çağdaş tapınma ezgileri oluşturan çok yetenekli kompozitörlerdir. (“www.sovereigngraceministries.org” sitesinden -özellikle bu kitapla bir arada oluşturulmuş olan bir müzik kaydıyla birlikte- bu müziğin nasıl edinildiği hakkında daha fazla şey öğrenebilirsiniz.)

Nereden edinirseniz edinin, günlük rutininizin düzenli bir parçası çarmih merkezli tapınma olsun. Güne başlamak için netlik ve güçle çarmih söz eden şarkılara ve ezgilere başvurmaktan daha iyi bir yöntem yoktur.

Favorilerimden biri olan klasik bir John Newton ezgisini paylaşmama izin verin. Bu satırları okurken lütfen satır atlamayın veya acele etmeyin. Bunları anlamak için yavaşlayın ve yüksek sesle okuyun.

Kötülükten uzun süre zevk aldım
Utanç ya da korkudan yılmadan;

Yeni bir amaç gözüme çarpıp
Yaban hayatımı durdurana dek.

Çarmih gerilmiş birini gördüm
Kan ve acılar içinde;

Bana baygın gözlerini dikti
Ben çarmihine yakınken.

ÇARMIH MERKEZLİ BİR HAYAT YAŞAMAK

Son nefesime dek kesinlikle
O bakışı unutamam;

Ölümüyle beni suçluyor gibi
Ağzını bıçak açmasa da.

Vicdanım azap çekip suçu kabul etti
Ve umutsuzluğa düşürdü beni;

Günahlarımın, onun kanını akıttığını gördüm
Ve onu oraya çivilemeye yardım ettiğini.

Vay başıma, ben ne yaptım
Ancak şimdi ağlamak boşuna;

Titrek ruhum nereye saklansın?
Rab’bi boğazladığım için.

İkinci bir bakış atıp şunu dedi
“Hepinizi seve seve bağışlıyorum;

Bu can sizin için fidye olarak verildi
Siz yaşayabilesiniz diye ben öldüm.”

Ölümü böyle günahımı gösterirken
Tüm koyuluğunda;

Lütfun gizemi bunun gibi,
Bağışlanışımı da mühürler.

Hoşnut eden acı ve yaşlı sevinçle
Ruhum şimdi dolu;

Çünkü böyle bir yaşamı yok etmem
Ve öldürdüğüm kişi sayesinde yaşamam gerek.²

Böyle zengin sözcüklerin sizde bırakabileceği etkiyi hissediyor musunuz? Bunun gibi ezgiler ve birçok çağdaş tapınma nakaratı da *-çarmih merkezliyse-* müjdeyi gününüzün film müziği yapmanıza yardımcı olabilir.

4. Müjde'nin Sizi Nasıl Değiştirdiğini Gözden Geçirin

Bugün birçok insan geçmişi unutmak ister. Yaptıkları hatalar ve işledikleri günahlar, tekrar gözden geçirmek istedikleri konular değildir. Ancak Hristiyanlar için çarmihın yanan ateşine yaklaşabilmenin en iyi yollarından biri, geçmişimizi anımsamak ve bunun bize Tanrı'dan gelen kurtuluşun ne kadar harika olduğunu anımsatmasına izin vermektir.

Elçi Pavlus bir zamanlar ne olduğunu anımsamaya bağlı kaldı çünkü o anı, Tanrı'nın lütfunu yüceltti. Tanrı'ya “küfreden, zalim ve küstah biri” olduğunu ve sonra ona “merhameti edildi”ğini (1.Timoteos 1:13) anımsayan Pavlus'tan daha önce alıntıladık. Pavlus, Mesih'e iman ettikten yaklaşık otuz yıl sonra bunu yazmış olsa da iman etmeden önceki günahlarının çoğunu canlı biçimde ve detaylarıyla anımsadı.

Knox Chamblin, “Pavlus’un bir elçi olarak etkili olmasında hayati önem taşıyan şey, zalim biri olduğu günleri asla unutmamasıdır... Lütfun süregelen bir farkındalığı, kendisinden kurtarıldığı korkunç günahı Pavlus’a anımsatır; günahın süregelen bir farkındalığı, onun lütfu bağı kalmasını sağlar.”³ der.

Hem siz unutmamalısınız hem de ben. Pavlus’u örnek almamız gerekir. Hepimiz, “Bir zamanlar ____ biriydim” diyebiliriz ve günahkâr geçmişimizin doğru bir tanımıyla bu boşluğu doldurabiliriz. Ve bunu yapmak için acıklı bir tanıklığa ihtiyacımız yok. Her iman ediş ne de olsa Tanrı’nın lütfunun bir mucizesidir. Bu hikâyeyi kendiniz yazmadınız; yüreklerinizi değiştirmek ve sizi Gazabından kurtarmak için Tanrı araya girdi.

İman etme hikâyenizi kendiniz yazmadınız; sizi Gazabından kurtarmak için Tanrı araya girdi.

Tüm bunları düşünmek için zaman bırakın. Her gün bunları düşünün. Bir iki sayfalık bir tanıklık yazmaya da sizi yüreklendiririm. Ve yazarken sadece “İsa’yı yüreğime davet ettim” deyip de geçmeyin, müjdenin merkezini ve dünyanın günahları için Mesih’in akıtılan kanının sizi kişisel olarak nasıl ilgilendirdiğini gerçekten ayrıntılarıyla açıklayın. Tanrı’nın kutsal olduğunu ve sizin de geçmişte O’nun gazabının bir hedefi olduğunuzu netleştirin. İçinde kaybolduğunuz günahı tanımlayın. Tanrı’nın sizi nasıl kurtardığını ve O’nun yüceliği için yaşamınızı nasıl değiştirdiğini açıklayın.

Bu sizi inşa edecek ve yüreklendirecek ve hem kişisel tanıklığınızı hem de müjde gerçeğini başkalarıyla paylaşmaya hazırlayacaktır.

5. Müjde'yi İnceleyin

İsa'nın yaptığı şeye olan *tutkunuzu* güçlendirmek için, O'nun yaptığı şeyle ilgili *anlayışınızı* artırın.

Güncel müjde anlayışımızla asla hoşnut kalmayın. Müjde yaşamın içine işleyen, dünyayı farklılaştıran ve evreni değiştiren gerçektir. Onun herhangi bir elmastan daha çok yüzü vardır. Onun derinliklerindeki şeyleri asla tüketemeyeceğiz. Bu nedenle müjdeyi yaşam boyu devam eden bir çalışmaya dönüştürmek için bazı pratik öğütler paylaşmama izin verin:

- Romalılar ve Galatyalılar kitaplarına odaklanın. Başkaları gibi Yazar John Stott da bu iki kitapla ilgili, çalışmanızda size yardımcı olacak dört dörtlük yorum kitapları yazmıştır.
- Teknik teolojik terimlerden korkmayın. *Bağışlama, yerine geçme, bağışlatma, aklanma, kurtarma, barışma ve kurtuluş* gibi kelimelerin anlamını öğrenmek için zaman bırakın. Bir rehber arıyorsanız, Jerry Bridges'in *The Gospel for Real Life* kitabı bu kelimelerin her birini detaylı olarak açıklar. Bunları anlamak, Tanrı'nın yaptığı şeye değer vermenize ve şaşmanıza daha da yardımcı olacaktır.⁴
- Her gün işe gidip geliyorsanız veya ses kayıtları dinleyebildiğiniz başka bir uygun zamanınız varsa, dinleyip yararlanabileceğiniz çarmih merkezli vaazlar edinin (Bu tür vaazların bir kısmını www.sovereigngraceministries.org sitesinde bulabilirsiniz.).
- Müjdeye gözünüzü dört açarak Kutsal Kitap'ımızın tümünü okuyun. Kutsal Yazılar'ın her bölümünün - hem Eski hem de Yeni Antlaşma'da- Mesih'in yaptığı

işe dair peygamberlik ettiği, buna hazırladığı, bunu yansıttığı veya bundan kaynaklandığı fark edilmiştir. Günlük okumalarınızda Kutsal Yazılar'ı okurken, her pasajın çarmıhla ilgililiğini tanımlayın. Gelen Kurtarıcı'ya dikkat çektiğini gördüğünüzde özellikle Eski Antlaşma'nın etkinliği artacak. Kutsal Yazılar'daki müjdenin temasını keşfetmek için, D. A. Carson'ın *For the Love of God* adlı iki ciltlik kitabından daha iyi bir rehber yoktur.⁵

- Son olarak, gerçekten zaman vermeye değer, Yeni Yıl'da alınacak bir karar işte burada: Çarmıhla ilgili en az bir kitap okumayı yıllık bir hedef yapın. Başlangıç için okuyabileceğiniz bazı harika kitaplara aşağıdaki listede değinilmiştir.

John Stott'dan *The Cross of Christ*. Kişisel olarak favorilerimden biri. Kurtarıcı hakkında Stott şunu der, "Ölümüyle anılmayı diğer her şeyden daha çok istedi."⁶ Bu kitap unutmamanıza izin vermeyecektir.

Jerry Bridges'tan *The Discipline of Grace*.⁷ Kişisel olarak favorilerimden bir diğeri. Bu kitabın özellikle ilk üç bölümü, hayatınızın geri kalanında tekrar tekrar okumaya değerdir.

Charles Spurgeon'dan *The Power of the Cross of Christ*.⁸ Tarihi kahramanım, "gayretle çarmıha bağlı kalmamız ve onun yaralarının sırrını araştırmamız" için bizi yüreklendirir.⁹ Bu kutsal arayışta daha iyi bir rehber yoktur.

D. A. Carson'dan *The Cross and Christian Ministry*.¹⁰ Bu, pastörlerin okuması gereken bir kitaptır. Bu kitap için Dr. Carson'a teşekkür borçluyum. Etkili pastoral hizmeti benim için tanımladı ve sizin için de aynısını yapacaktır.

Bunu Tek Başınıza Yapamazsınız

Her günü çarmih merkezli yapmanın ne anlama geldiğine dair anlayışınızı, umarım bu beş pratik öğüt daha da netleştirmiştir. Ama bunu tek başınıza yapamadığımızı unutmayın. Çarmihın gerçeklerini yüreklerimizde aydınlatması için Tanrı'nın Ruhu'na ihtiyacımız var. Bu, yüreklerimiz yenilediği an gerçek olur ve Hristiyan yaşamlarımızın her günü gerçek olmaya devam eder.

D. A. Carson şunu der:

Tanrı, Oğlu'nun çarmiha gerilişinde sadece nesnel, kendini açıklayan ilahi bir eylemde bulunmamıştır, ancak aynı zamanda kişinin düşüncelerinde ve yüreğinde, Ruhu aracılığıyla, özel bir işte de bulunmuştur. Oğlu'nu armağan edişi için Tanrı'ya sınırsız şükran sunmalıysak, Oğlu'nun müjdesini kavrayabilmemizi sağlayan Ruh armağanı için de O'na aynı şükranı sunmalıyız... Ruh bizi aydınlatmadıkça, Tanrı'nın düşünceleri bize son derece yabancı gelmeye devam edecektir.¹¹

Müjdeyi akılda tuttuğumuzda, dua ettiğimizde, ezgi gibi söylediğimizde veya incelediğimizde Kutsal Ruh'tan gözlerimizi açmasını ve müjdeyi bizim için hayata geçirmesini hep istemeliyiz. O, dinlemekte çabuktur ve cevap vermekte güvenilirdir. Ama O'nun yardımı aktif bir şekilde aranmalıdır.

Tanrı Ruhu'nun güçlendirici lütfu nedeniyle, yıllarca günden güne çarmiha yaklaştırdım. Bunu kusursuz bir şekilde yapmadım ve olması gerektiği kadar yüreğimin tutkulu olmadığı birçok gün de var ama müjdeye verdiğim değer ve ona olan tutkumun durmadan büyüdüğünü dürüstçe

ÇARMIH MERKEZLİ BİR HAYAT YAŞAMAK

söyleyebilirim. Bu bölümde verdiğim öğütler, o büyüme sürecinde çok işime yaradı.

Benim yaşamımda Tanrı bu gelişmeyi sağlayabiliyorsa, aynı şeyi O sizin için de yapabilir. Yaklaşmaya devam edin ve günbegün çarmıh merkezli bir yaşam kurun.

Dipnotlar

1. John R. W. Stott (1990), What Christ Thinks of the Church, düzenlenmiş resimli basım, Milton Keynes, Harold Shaw, Wheaton. İlk kez 1958'de İngiltere'de ve 1959'da Amerika'da yayımlanmıştır.
2. John Newton (1779), "In Evil Long I Took Delight," Olney Hymns, Book 2: On Occasional Subjects, Londra: W. Oliver
3. Chamblin, Paul and the Self
4. Jerry Bridges (2003), The Gospel for Real Life, Navpress, Colorado Springs
5. D. A. Carson, For the Love of God, Birinci Cilt (Wheaton, IL: Crossway, 1998) ve İkinci Cilt (Wheaton, IL: Crossway, 1999).
6. John R. W. Stott (1986), The Cross of Christ, 68, InterVarsity Press, Downers Grove
7. Jerry Bridges (1994), The Discipline of Grace, 45, NavPress, Colorado Springs
8. Charles Spurgeon (1995), The Power of the Cross, Lance Wubbels tarafından derlenmiş ve düzenlenmiştir, Emerald Books, Lynwood
9. Charles Spurgeon (1991), Morning and Evening, 8, Hendrickson Publishers, Peabody
10. D. A. Carson (1993), The Cross and Christian Ministry: An Exposition of Passages from 1 Corinthians, Baker Books, Grand Rapids
11. Carson, Cross and Christian Ministry, 52

Bölüm 14

Asla Yoldan Çıkmayın

Bu Kitabı Bir Rafa Kaldırın;

Ama Mesajı Kalsın!

Ruh, göz bebeklerini çarmıhın ötesine değil, her zaman derinliklerine doğrultur.

J. Knox Chamblin

Müjdeyi ilk duyduğum zaman esrar içiyordum.

Layık olduğum ya da kurtarılmayı istediğim için değil, Tanrı bana merhamet ettiği için ben bir Hristiyanım. Hayır, Tanrı'yı ben aramıyordum.

Tanrı beni arayıp buldu.

1972 yılıydı. Bir kilisede büyümeme karşın hiç duymamış olduğum bir hikâyeyi, günahlarım için ölen İsa'nın yalın hikâyesini arkadaşım Bob benimle paylaşmaya başladığında yatak odamda otuyordum.

Ama ben o gece bunu dinlerken, Tanrı Kendini gösterdi ve yüreğimi yeniledi. İnanırım ve tövbe ettim. Çarmıh *benim* içindi. İsa *benim* Kurtarıcımdı.

Günahının ortasında günahkârların en kötüsü yeniden doğdu.

Bu, otuz yıldan fazla bir süre önceydi. O zamandan beri çok şey değişti. Uzun saçlarımın hepsi döküldü. Ben bir dedeyim. Eşim Carolyn ve ben geçenlerde otuzuncu evlilik yıl dönümümüzü kutladık. Ve bir kilisenin baş pastörü olarak

geçirdiğim yirmi yedi yıldan sonra, daha genç bir adam görev aldı.

O yılların üstüne çok şey öğrendim. Bob'un bana müjdeyi anlattığı o akşamdan önce, Tanrı ya da O'nun Sözü hakkında açıkçası hiçbir şey bilmiyordum. Daha önce hiç, bir Kutsal Kitap açıp okumamıştım. Ama iman ettiğim günden beri Kutsal Yazılar'a veya Hristiyan kitaplara doyamıyorum. İman ettikten sonra çok geçmeden, mümkün olduğunca çok şey okumak için Hristiyan bir kitabevinde işe girdim.

Kitaplara olan sevgim azalmadı. Bugün hizmet ettiğim ofisin duvarları baştan aşağı kitaplarla kaplı. Bazen gündelik sorumluluklarımın ortasında onlara bakıyorum. Hayatımda yarattıkları değişime hayran kalıyorum.

Binlerce başlık, yıllar boyunca dikkatimi çeken birçok fikir ve mesaj -bazıları iyi, bazıları kötü- güçlü bir görsel hatırlatıcı oldu. Koleksiyonumun çoğu, Charles Spurgeon, Jonathan Edwards ve Püritenler gibi insanların yüzlerce yıl önce yazdığı klasik kitapları kapsar. Ancak yakınlarda yazılmış birçok kitaba da sahibim.

Bazıları diğerlerinden daha iyi. Son otuz yılın geçici Hristiyan heveslerini temsil eden bazı kitapları size verebilirim. Kişisel gelişim ve etkili hizmet için yenilikçi fikirler zamanında çok modaydı. Şimdi unutuldular.

Onları saklıyorum çünkü sürekli yanımda kalmalarını ve *önemli olan tek mesajın*, müjdenin yolundan çıkmaya beni ayartabilecek tüm müjde merkezli olmayan mesajları çarpıcı bir biçimde anımsatmalarını istiyorum.

Uyuşturucunun etkisinde müjdeyi duyduğumdan beri çok yol kat ettim ve bu iman yolculuğunda kilometrelerce yol aldım. Çok şey değişti ve çok şey hâlâ aynı. En önemli şey hâlâ

sürekliliğini koruyor, diyebildiğim için şükrediyorum: *Çarmih hâlâ merkezde*. O'nun lütfu sayesinde, İsa Mesih'in çarmihinin yolundan hiç çıkmadım ve bu yoldan asla çıkmak istemiyorum.

O Gerçekten Yeter

Bu kitabın son bölümüne işte geldik. Sizinle olan zamanım sona ermek üzere. Birkaç sayfa daha okuyunca, işiniz bitmiş olacak ve bu cildi kendi kitaplığınıza koyacaksınız. Bir alıntıyı gözden geçirmek veya bir iki bölüm okumak için belki bir gün onu kitaplıktan alacaksınız. Ya da belki bir daha ona asla el sürmeyeceksiniz.

Endişelenmeyin: Bir kitaplığın köşesinde kitabımın unutulup tozlanmasının sakıncası yok. Ancak bu kitabın verdiği mesajı *asla* boşlamayacağınızı umuyorum. Çarmih'in yaşamlarınızda ikinci ya da üçüncü sıraya düşmesine asla izin vermeyin. *Onu asla kenara atmayın. Asla yoldan çıkmayın.*

“Ama çarmih'ten daha fazlasına ihtiyacım yok mu?” dediğinizi duyar gibiyim.

“Ama çarmih'ten daha fazlasına ihtiyacım yok mu?” dediğinizi duyar gibiyim.

Cevap bir bakıma, “Hayır, yok”tur. Bununla eşit öneme sahip başka hiçbir şey yoktur. Mesih'in ve O'nun çarmiha gerilişinin mesajı, Hristiyan'ın umudu, güveni ve güvencesidir. Biz günahkârların yerine acı çeken hem Tanrı

hem İnsan olan Mesih'in yaptığı işe, cennet süresince hayret içinde kalınacak.

Cevap diğer bir bakıma, “Evet, var”dır. Daha fazlasına ihtiyacınız var. Büyüme, yerel bir kilisede hizmet etmek, iyi işler yapmak ve Tanrı'yı yüceltmek için kurtarıldınız. Ancak Mesih'in ardından giden biri olarak ihtiyacınız olan “daha fazla” şey, çarmıhtan ayrı olarak bulunmayacak. Müjde, bir Hristiyan olarak yaşamınız boyunca katılacağınız birçok dersten biri değildir; müjde, tüm derslerin yer aldığı binanın tümüdür! Doğru yaklaşıldığında, bir imanlı olarak inceleyeceğiniz ve odaklanacağınız tüm konular size görkemli müjdenin “duvarları içinde” sunulacaktır.

Hakkında öğrenmek ya da içinde büyüme istediğiniz Hristiyan yaşamın herhangi bir alanını belirtin. Eski Antlaşma? Son günler? Kutsallıkta veya duayı uygulamada gelişmek ister misiniz? Daha iyi bir eş veya anne baba olmak? İsa'nın ölümü aracılığıyla gelen Tanrı'nın lütfundan ayrı olarak bunların hiçbiri doğru bir biçimde anlaşılabilir. Bunlar ve gerçekten konuların tümü, müjdenin merceğinden geçerek incelenmelidir.

Sözü edilen alanları bu mercekten incelemenin ne anlama geldiğine dair birkaç özel örneği paylaşmama izin verin.

Çarmih ve Eski Antlaşma

Bazı insanlar Eski Antlaşma'dan korkar. Onu karışık ve anlaşılabilir bulurlar. Başkaları da yanlış nedenlerden dolayı ona hayran kalır.

Sadece, çarmihın tüm insanlık tarihinin merkezi olduğunu anlayan kişi Eski Antlaşma'yı anlayabilir. Müjdenin

merceğinde, Kutsal Kitap gerçekten de tek bir hikâyeyi anlatan tek bir kitaba dönüşür: Günahkâr insanın, kutsal bir Tanrı'nın ve O'nun halkı için aracılık ettiği kurtuluş planının hikayesidir.

Eski Kutsal Yazı kitaplarının gerçek bir öğrencisi olmak için müjde yolundan asla çıkmayız. Eski Antlaşma'daki *her şey*, İsa Mesih'i işaret eder ve İsa'nın Kendisinin açıkladığı biçimde çarmih anlayışımızı zenginleştirir. (Luka 24:47)

Kurtuluş dramı, Yaratılış 3'te Aden Bahçesi'nde başlar ve çarmihda doruğa ulaşana dek Eski Antlaşma boyunca açıklanmaya devam eder. İlahi Yazar yol boyunca bizi çarmiha hazırlar: Kurban sisteminin sembolleri, yasanın verilmesi, insanın tekrarladığı başarısızlıklar ve Tanrı'nın sonsuz sadakati; bunların hepsi ve daha fazlası çarmiha olan hayranlığımızı derinleştirir.

Eski Antlaşma boyunca açıklanan müjdenin daha iyi kavranmasına yardımcı olması için Graeme Goldsworthy'nin *According to Plan: The Unfolding Revelation of God in the Bible*¹ kitabını tavsiye ederim.

Çarmih ve Son Günler

Son yıllarda, son günler ve Mesih'in son dönüşü hakkında sayısız kitap yazıldı. Son günler -eskatoloji- incelemesi, insanın hayal gücüne sınırsız olanaklar sağlar ve modern insandaki komplo-teori eğilimleri rolünü oynayarak özellikle roman yazarları için popüler bir konu olmuştur.

Mesih'in geri dönmesi hakkında neye inandığımız önemlidir ancak üzücü olan şey, böyle herhangi bir tartışmanın tam merkezinde durması gereken çarmihın yaptığı kurtarma işine

odaklanıştan açıkça yoksun olmayı, o geri dönüşün detaylarına aykırı bir biçimde göz önünde bulundurmaya verilen gereğinden çok dikkat ve enerjidir.

Rab’bi karşılamak üzere göğe alınma veya Milenyum hakkındaki kişisel düşünceniz ne olursa olsun, Mesih’in çarmıhta yaptığı işin hâlâ Kutsal Yazılar’ın merkezinde olduğu yadsınamaz. O’nun İkinci Gelişi, O’nun ölüme ve cehenneme karşı çarmıhta kazandığı zaferin doruk noktasıdır.

İsa, Kendisinin ne zaman ve nereye döneceğinin ayrıntılarıyla kaygılanmamaları için öğrencilerini bilgilendirmedir. Onlar uyanık kalmalıydı ancak onların öncelikli uğraşı, *O’nun ölümünün ve dirilişinin müjdesini yüceltmek ve deklare etmek* olmalıydı.

Yeni Antlaşma’nın son kitabı olarak son günler ve sonsuzluk betimlendiğinde bile, betimlemenin merkezinde çarmıh kalır, Jim Elliff’in belirttiği gibi: “Vahiy kitabında çarmıha yapılan vurguya insanlar çok şaşırır. Cennet, üzerinde durulması gereken bundan daha iyi şeyler varmışçasına çarmıhı ‘unutmaz’”; Elliff, cennetin sadece Mesih merkezli değil, aynı zamanda çarmıh merkezli olduğunu gözlemlerken “ve bu konuda oldukça açıklayıcıdır.”² der.

Çarmıhtan dolayı, tarihin sonucu çoktan yazılmıştır: İsa zafer kazanmıştır, O’na güvenen herkes sonsuz yaşama sahiptir ve Şeytan yenilgiye uğramıştır! Yeryüzünde hiçbir güç ve hiçbir zulüm acısı, onları kurtarmak için ölen İsa Mesih’in elinden bu kişileri kapamaz. Onları O’nun sevgisinden hiçbir şey ayıramaz.

Çarmih ve Dua

Müjde, etkili duanın içine işler. Dua etmeyi öğrenmek için dua hakkındaki Kutsal Kitap öğretisini bilmelisiniz. Tanrı yolunda yürüyen diğer Hristiyanlarla dua etmek ve onları örnek almak isteyeceksiniz. Ancak tekrar söylüyorum, daha derinden dua etmek için çarmih yolundan çıkmazsınız. Sonuçta her etkili dua çarmiha kök salar.

Bunu bir düşünün. Duanın başlangıç noktası müjdedir. Mesih'in kanı olmadan, Tanrı'ya yaklaşamazdınız bile. Sadece İsa'nın doğruluğunda O'nun huzuruna çıkmaya davet edilirdik.

Öğrenebileceğimiz hiçbir nakarat, söyleyebileceğimiz hiçbir söz Tanrı'nın elini kımıldatmayacaktır. O'nun Oğlu'nun işine ve şahsına dayanarak O'na yalvarırız. Jerry Bridges, “Kutsaması için Tanrı'ya dua ettiğimizde, O, layık olup olmadığımızı görmek için performansımızı incelemeyiz. Aslında O, O'nun kutsamasını sağlamlaştırmak için tek umudumuz olarak O'nun Oğlu'nun layık oluşuna güvenip güvenmediğimize bakar.”³ der.

Dua okulundaki öğrenciler asla müjde okulundan mezun olmaz.

Dua okulundaki öğrenciler asla müjde okulundan mezun olmaz.

Çarmih ve Kutsallık

Kişisel kutsallıkta gelişmek ister misiniz? Belki yenmeye uğraştığınız belirli bir günah alanı vardır. Karşılaşacağınız ayartılma işte şu.

Gururunuz ve kendi kendine yeten günahkârlığınız size, “Evet, müjde hakkındaki bu materyal şimdiye dek çok işe yaradı. Ancak şimdi tüm bu lütfu kenara atma ve işe koyulma zamanı. Bazı değişiklikler yapma ve kutsallaşma zamanı!” diyecek.

Bunun bir yararı olmayacaktır. Yasacı tutkuyla teşvik olarak ilerliyor gibi görünebilirsiniz ancak bunun ömrü kısa olacaktır. Kalıcı değişimi ve kutsallaşmayı sadece lütf ayakta tutar. Çarmih aracılığıyla sadece günahın suçluluğunu değil, aynı zamanda günahın gücünü de yeneriz. Çarmihant dolayı başarıyla savaşp günahkâr kalıplarımızı ve uygulamalarımızı yenebiliriz. Göklerdeki Babamızın kutsal olduğu gibi kutsal olmaya bizi çarmih yüreklendirir. Süregelen kutsallaşma arayışımızı müjde güçlendirir.

Çarmih ve İlişkiler

Peki ya uygulamalar? Müjde yolundan azıcık çıktığımız bir zaman elbette gelir ki diğer insanlarla ilişkilerimizin günlük olaylarına odaklanabilelim.

Ayartılma, buna inanmaya yöneliktir ancak bu hiç de doğru değildir. Başkalarıyla ilişkiniz ne olursa olsun, bekâr veya evli, bir eş, bir baba, bir anne veya yaşlı biri olsanız da ilişkilerinizdeki sadakatınız ve etkili oluşunuz doğrudan çarmihı nasıl anladığınıza bağlıdır.

Günah nedeniyle ilişkilerde olan anlaşmazlıklar kaçınılmazdır. Başkalarına karşı günah işleyeceksiniz. Onlar size karşı günah işleyecek. Başkalarının söylediklerine karşı susmanız gerekecek. Bağışlamanız gerekecek.

Başkalarıyla olan ilişkileriniz, çarmih aracılığıyla Tanrı'yla olan ilişkinize dayanmalıdır. Kutsal Yazılar'da bize, "Birbirinize karşı iyi yürekli, şefkatli olun. *Tanrı sizi Mesih'te bağışladığı gibi*, siz de birbirinizi bağışlayın." (Efesliler 4:32) diye buyrulmuştur.

Başkalarına karşı sinirlendiğimde ya da onları bağışlamadığımda, başkalarının günahlarının Tanrı'ya karşı benim işlediğim günahlardan daha ciddi olduğunu varsayıyorum. Çarmih, bakış açımı değiştirir. Çarmih aracılığıyla, bana karşı işlenen hiçbir günahın Tanrı'ya karşı işlediğim sayısız günahtan kesinlikle daha ciddi olmayacağını bilirim.

Tanrı bana sabırlı davranıyor ki ben başkalarına sabırlı davranabileyim. Tanrı beni bağışladı ki ben başkalarını bağışlayabileyim. Tanrı'nın lütfu beni değiştiriyor ki, O'nun başkalarını da değiştirebileceğine güvenebileyim.

Söylenebilecek daha çok şey var; bu sadece, her ilişkimizin üzerinde çarmihın sahip olduğu dönüştürücü etkiye yapılan kısa bir giriştir. Ancak verilen mesaj yalın ve güçlüdür. *Bekârsanız, çarmih merkezli bir yaşam sürün. Evliyseniz, çarmih merkezli bir evlilik kurun. Çocuklarınız varsa, çarmih merkezli anne babalığı uygulayın.* "Uygulama"lar "merkez"den akar.

Hak Ettiğimden Daha İyi

"Nasılsın?" sorusuna "Hak ettiğimden daha iyi." cevabını verdiğimden daha önce söz ettim. Kendimi çok negatif bir biçimde gösterdiğime insanları bazen ikna eder gibi görünse de yalın gerçek şu: Kim olduğumu ve nerede olmayı hak ettiğimi biliyorum. Tanrı'nın gazabını hak ediyorum. Dürüst olmam gerekirse, cehennemde olmayı hak ediyorum.

Ancak öte yandan ben Tanrı'nın evlat edindiği çocuğum, birçok günahım bağışlandı ve O beni seviyor! Cennete gidiyorum! *Hak ettiğimden çok daha iyi durumdayım.*

Bazı şeylerin planlarıma uymadığı günlerde bile bu bakış açısı beni sevindiriyor. Hepimiz hayal kırıklıkları ve zor şartlarla yüz yüze geliriz, hepimiz deneniriz ve acı çekeriz. Ancak müjdeyi anlamak, şartlar ne olursa olsun Tanrı'nın sevgisine hayran kalmamıza izin verir.

Yarın ne getirir bilmiyorum ancak şunu biliyorum: Çarmıhtan dolayı, hak ettiğimden çok daha iyi durumda olacağım. Bu nedenle, geri kalan yaşamımda sadece, Tanrı'nın bana olan sevgisinin harika gizeminin derinliklerine inmek istiyorum.

Müjde sadece imansızlar için değildir. O, aynı zamanda Hristiyanlar içindir. Jerry Bridges, “Hristiyan olarak geçirdiğimiz her gün, sadece O'nun lütfuna dayanarak Tanrı'ya bağlı kaldığımız bir gün olmalı. Lütuf sayesinde sadece kurtarılmakla kalmıyoruz, aynı zamanda her gün lütuf sayesinde yaşıyoruz.”⁴ der.

Bu nedenle müjde, gerçekten ana ögedir. Bu nedenle o, yaşamlarımızın her zaman merkezinde olmalıdır.

Dolayısıyla bu kitap bitiyor olsa da onun değerli gerçeğini ihmal etmeyin. Tanrı'nın sizin için yaptığı şeyin gerçekliği, aklınızdaki en hayranlık uyandıran düşünce olmaya devam etsin... ve sizin için ölen Mesih gerçeği, her zaman yüreğinizdeki en değerli hazine olsun.

Dipnotlar

1. Graeme Goldsworthy (2002), *According to Plan: The Unfolding Revelation of God in the Bible*, InterVarsity Press, Downers Grove
2. Jim Elliff (2002), "The Glory of the Lamb" in *The Glory of Christ*, genel düzenleme: John Armstrong, 77-78
3. Bridges, *Discipline of Grace*, 19
4. Bridges, *Discipline of Grace*, 18

GERÇEKTEN ÖNEMLİ OLAN NEDİR

Aşırılıklar sizi ele geçirdi ve inancınızın özünü unutturdu mu? Gerçek olana karşı hissettikleriniz kafanızı mı karıştırıyor?

Pastör C. J. Mahaney'in gereksiz şeyleri bir kenara bırakmasına ve sizi inancınızın en basit, en temel nedenine geri getirmesine izin verin: İsa Mesih'e.

Bu kitap kalbinizi kavrayacak, zihninizi temizleyecek ve ruhunuzu canlandıracak güçlü gerçeklerle doludur. Tanrı'nın her gün sizin içinizde ve sizin aracılığınızla neleri başarmak istediğine dair nefes kesici bir manzarayı görmeye hazır olun. Çarmıh merkezli bu yaşamı kucaklamanın hem en büyük ayrıcalığımız hem de en büyük sorumluluğumuz olduğunu keşfedeceksiniz.

C. J. MAHANEY, *Sovereign Grace Church of Louisville*'de Kıdemli Pastör olarak hizmet etmektedir. *Alçakgönüllülük: Gerçek Büyüklük* kitabı da dahil olmak üzere birçok kitabın yazarıdır. C. J. ve eşi Carolyn'ın, evli üç kızı, evli bir oğlu ve on iki torunu vardır.

